

Zvoneći kedri

Rusije

„...Oni koji uzmognu da spoznaju svoje predodređenje i suštinu beskonačnosti živeće srećno, ovaploćujući se večno, zato što će svojim mislima stvarati sami srećnu svoju besmrtnost“.

Anastasija

Cenjeni čitaoci!

Svaka naredna knjiga V. Megrea predstavlja nastavak prethodne. U seriji „Zvoneći kedri Rusije“ u Srbiji, izašle su sledeće knjige:

- Knjiga 1. „Anastasija“
- Knjiga 2. „Zvoneći kedri Rusije“
- Knjiga 3. „Prostranstvo Ljubavi“
- Knjiga 4. „Stvaranje“
- Knjiga 5. „Ko smo mi?“

Vladimir Megre

Ko smo mi?

Knjiga peta

Prevod sa ruskog

Zoja Begolli

Beograd

2007.

Naslov originala

В.Н. Мезре

«Кто же мы?»

Издательство «Диля»

Москва - Санкт-Петербург, 2003.

Серия «Звонящие кедры России»

Čak i duh uznosi misao: „Je li moguće da je na pragu novog milenijuma u Rusiji blistavim zrakom buknuła velika nacionalna ideja, od koje će započeti prekrasni procvat države Ruske?! Ili se nešto značajnije dogodilo u svetu, te je započela nova etapa razvitka celog ljudskog roda?“

Ova knjiga iz serije „Zvoneći kedri Rusije“ potvrđuje naša predivna predosećanja.

Sva prava su zaštićena zakonom. Bilo kakvo korišćenje i reprodukovanje, dozvoljeno je samo uz pismenu dozvolu vlasnika autorskih prava.

D V E

C I V I L I Z A C I J E

Stalno nekuda žurimo, nečemu težimo. Svako od nas želi da proživi srećan život, da sretne svoju ljubav, stvori porodicu. Ali, uspevaju li mnogi od nas da dostignu željeno?

Od čega zavisi naše zadovoljstvo ili nezadovoljstvo životom, naš uspeh ili neuspeh? U čemu je smisao života svakog čoveka i čovečanstva u celini? Šta nas očekuje u budućnosti?

Pitanja ova postoje odavno, ali niko nije dao jasan odgovor. A želeli bismo da znamo, u kakvoj zemlji nam predstoji da živimo za pet ili deset godina? U kakvom svetu će živeti naša deca? Ali ne znamo, a po svoj prilici nismo baš ni kadri da zamislimo svoju budućnost, zato što stalno nekuda hitamo, samo kuda?

Čudno, ali je činjenica: prvi put sam jasnu predstavu o budućnosti naše države dobio, ne od naučnika-analitičara ili političara, već od usamljenice iz tajge, Anastasije. Ona nije naprosto pokazala sliku predivne budućnosti, već je dokazima potvrdila da je ona moguća već za naše pokoljenje. Zapravo je predstavila svoj projekat razvitka države.

Dok sam hodao po tajgi, od poljane na kojoj živi Anastasija ka reci, iz nekog razloga je iskrslo nepokolebljivo uverenje: njena zamisao mnogo toga može da izmeni u svetu. Ako uzmemo u obzir da se sve uobličeno u njenim mislima, kasnije neizostavno ostvaruje u stvarnom životu, onda uistinu već živimo u državi čija budućnost može biti samo predivna. Išao sam po tajgi razmišljajući o rečima samotnice, o prekrasnoj budućnosti zemlje, u kojoj će, možda, uspeti da poživi i naše pokoljenje. U državi, gde neće biti lokalnih sukoba, banditizma i bolesti, neće biti siromašnih. Iako mi nisu sve njene misli bile pojmljive, ovoga puta ništa od izrečenog Anastasijom nisam želeo da

stavim pod sumnju. Naprotiv, želeo sam da dokažem svima njenu ispravnost.

Čvrsto sam odlučio da učinim sve što je u mojoj moći za ovaploćenje zamisli. Spolja gledano, delovalo je krajnje jednostavno: neophodno je da svaka porodica dobije hektar zemlje na doživotno korišćenje, da uredi na njoj svoje nasledno imanje, svoj delić Zavičaja. Pojediniosti te zamisli silovito su obuzele moje misli. Bile su krajnje jednostavne, a u isto vreme neobične.

Neverovatno! Nisu učeni poljoprivredni stručnjaci, već je usamljenica iz tajge dokazala da pri pravilnom raspoređivanju sadnica na parceli, za nekoliko godina zemlju više neće biti potrebno đubriti, i ne samo to, nego će se i ne odviše plodno zemljište popraviti!

U svojstvu osnovnog primera, Anastasija je navela stanje u tajgi. Hiljadama godina postoji tajga, sve raste u njoj, a niko tu zemlju ne đubri. Anastasija kaže da sve što raste na zemlji jeste ispoljavanje materijalizovane misli Boga. On je sve tako udesio, da čovek ne mora da se napreže oko pitanja dobijanja hrane. Treba samo nastojati da se shvati misao Tvorca i ostvarivati lepotu zajedno sa Njim.

Svoj očigledni primer mogu navesti. Na ostrvu Kipar, gde sam imao priliku da boravim, kamenito je zemljište. Nije uvek ta zemlja bila takva. Pre mnogo vekova, rasle su na ostrvu predivne kedrove šume, voće, u mnogobrojnim rekama je tekla najčistija slatka voda i ostrvo je nalikovalo zemaljskom raj. Rimski legionari su zauzeli ostrvo, počeli da seku kedre i grade od njih svoje brodove. Posekli su sve kedrove šume. Sad je na većem delu ostrva sasvim kržljivo rastinje, a već s proleća je spržena trava. Postale su retke letnje kiše i nema dovoljno slatke vode. Plodnu zemlju Kiprani su prinuđeni da dovoze na ostrvo šlepovima preko mora. Tako proizlazi: nije poboljšao čovek sazdan, već je svojim uplitanjem varvarskim sve pogoršao.

Anastasija je, potanko obrazlažući svoju nameru, govorila da na parceli neizostavno mora biti posađeno nasledno drvo, a sahranjivati umrlog čoveka treba ne na groblju, već na uređenoj njim samim, predivnoj parceli zavičajne zemlje. Nikakve spomenike nadgrobne nad

humkom nije potrebno podizati. Uspomena na čoveka treba da bude živa, a ne mrtva. Trajnu upomenu će bližnjima predstavljati žive tvorevine čovekove, te će uzmoći Duša njegova da se iznova ovaploti telesno, u rajskom vrtu zemaljskom.

Sahranjeni na groblju ne mogu dospeti u raj. Duše njihove ne mogu se ovaplotiti u materijalno, dokle god postoje misli najrođenijih i prijatelja koji razmišljaju o njihovoj smrti.

Nadgrobni spomenik je – spomenik smrti. Ritual sahranjivanja je smišljen tamnim silama, a cilj njegov je da se, barem na izvesno vreme, zatoči Duša ljudska. Nikakva stradanja, pa čak ni tugu naš Otac nije stvorio za svoju ljubljenu decu. Sva Božanska dela su večna, samodovoljna, samoobnavljajuća. Sve što živi na Zemlji, od naizgled obične travke do čoveka, jeste skladna, jedinstvena celina i Večnost.

I ovde je, mislim, ona u pravu. Vidite li šta biva? Sada učeni govore: čovekova misao je materijalna – pa ako je tako, onda proizlazi da rođaci upokojenog, misleći o njemu kao o umrlom, samim tim ga drže u umrtvljenom stanju, mučeći njegovu Dušu. Anastasija tvrdi da čovek, tačnije čovekova Duša, može da živi večno. Ona se može neprestano ovaploćivati u novom telu, ali samo uz određene uslove. Zavičajno imanje, uređeno po njenoj zamisli, stvara takve uslove. U to sam naprosto poverovao, a da dokažu ili opovrgnu tvrdnje Anastasijine o životu i smrti, nesumnjivo stručnije mogu naučnici-ezoterici.

- Eh, mnogo će biti onih koji će te osporavati – govorio sam joj.

U odgovor se samo nasmejala:

- Ma, sve će se veoma jednostavno dešavati, Vladimire. Misao čovekova je u stanju da materijalizuje, preinačuje stvari, unapred određuje događaje, stvara budućnost. Zato proizlazi, da će neistomišljenici koji budu pokušavali da dokažu prolaznost čovekove suštine, sami sebe uništiti, jer će izazvati svoj kraj upravo svojim mislima.

Oni koji uzmognu da spoznaju svoje predodređenje i suštinu beskonačnosti, živeće srećno, ovaploćujući se večno, zato što će svojim

mislima stvarati sami srećnu svoju besmrtnost.

Još više mi se dopala njena zamisao, kad sam počeo da preračunavam njenu ekonomsku svrsishodnost. Uverio sam se da bilo koji čovek, uz pomoć utemeljenog njim naslednog imanja, po predlogu Anastasijinom, može osigurati materijalno blagostanje svoje dece i unuka. Nije samo stvar u obezbeđenju dece odličnim prehrambenim proizvodima, stanom. Anastasija je pričala da se ograda obavezno mora praviti od živog drveća, i da četvrtinu hektara treba da ispuni šuma. Dvadeset pet ari šume – to je otprilike tri stotine stabala. Kroz osamdeset-sto godina njih će, možda, saseći. Od tog drveća bi se dobilo otprilike četiri stotine kubnih metara dasaka. Dobro osušena i prerađena za obradu drvena građa već danas košta, u najmanju ruku, sto dolara po kubnom metru, što ukupno iznosi četrdeset hiljada dolara. Razume se, ne treba saseći celu šumu, može se uzeti deo već izraslog drveća, a u zamenu odmah posaditi novo. Ukupna vrednost zavičajnog imanja izgrađenog po planu Anastasije, može se proceniti na milion dolara i više, a da ga podigne može svaka porodica koja ima i osrednje prihode. Dom, za početak, može biti više nego skroman, najvažnije bogatstvo čini valjano i lepo uređena parcela. Imućni ljudi već danas plaćaju ogromne sume novca firmama koje se bave pejzažnim uređenjem. Takvih preduzeća u Moskvi ima oko četrdesetak i ne sede besposleni. Pravilno i lepo uređenje svega stotinak kvadratnih metara zemlje oko kuće, po njihovim cenovnicima iznosi od hiljadu i po dolara pa naviše.

Sadnja jednog četinarskog drveta od šest metara visine košta petsto dolara, i oni koji hoće da žive na savršeno uređenom mestu plaćaju ogromne svote. Plaćaju zato, što njihovim roditeljima nije palo na pamet da utemelje za svoju decu porodično imanje. A za to nije potrebno biti bogat - neophodno je samo tačno opredeliti prvenstvene ciljeve u svojoj glavi. Ma, kako možemo vaspitavati svoju decu, ako ni sami ne shvatamo tako proste stvari? U pravu je Anastasija kada kaže da vaspitanje moramo započeti od sebe.

Poželeo sam da i sam uzmem posed: da uzmem hektar zemlje,

sagradim dom, a najvažnije – nasade različite uokolo da zasadim, da stvorim svoje parčence Zavičaja onako kako ga je oslikala Anastasija. Da ga okružuju isto tako predivno uređene parcele drugih ljudi. I Anastasija bi sa sinom mogla da se nastani tamo ili u goste da dolazi, a kasnije – unuci, praunuci. Možda će praunuci poželeti da rade u gradu, ali bi mogli da dolaze na svoj zavičajni posed da se odmore. A jednom godišnje, 23. jula, na praznik cele Zemlje, možda će se svi rođaci okupiti u svom domu. Mene, naravno, više neće biti tada, ali će ostati utemeljeno mnome imanje, rastuće na njemu drveće, bašta. Jezero neveliko ću iskopati, pustiću u njega mladice za mrešćenje, da bi ribe bilo. Zasađeno drveće će biti osobeno zamišljeno, kako kaže Anastasija. Ponešto će se dopasti potomcima, ponešto će hteti da izmene, ali će se i u jednom i u drugom slučaju mene setiti.

Sahranjen ću biti na svom posedu i zamoliću da nipošto ne izdvajaju moju humku. Neka niko ne licemeri nad njom žalostivog izgleda. Ma, i neka ne bude nikakve žalosti. Neka ne bude groba sa nadgrobnom pločom - naprosto, proklijaće iz tela, iznići iz zemlje sveža trava i grmlje, a možda i jagodasti plodovi nekakvi, korisni mojim potomcima-srodnicima. Od nadgrobnih ploča kakva je korist? Nikakav, teskoba jedino. Neka me se sećaju ne sa tugom, već sa radošću, dolazeći na imanje, mnome utemeljeno. Oh, kako ću im lepo sve rasporediti, sve rasaditi...

Misli su se preplitale u nekakvom radosnom predosećaju nečeg veličanstvenog. Trebalo bi brže započeti na neki način delovati, što pre do grada stići, a još moram da idem kroz ovu šumu do reke desetak kilometara. Kad bi se brže završila ova šuma. Odjednom, ni iz čega, odnekud iz pamćenja iskrсну informacija o šumama Rusije. Nisam se svih brojki prisetio, navešću one koje sam jednom pročitao u statističkom izveštaju:

„Šume su osnovna vrsta rastiinja Rusije, zauzimaju 45% njene teritorije. Rusija poseduje najveće u svetu rezerve šuma. 1993. g. površine pod šumama iznosile su 886,5 miliona hektara, a ukupne zalihe drvne mase 80,7 milijardi, što predstavlja, saglasno tome, od

21,7 do 25,9% svetskih rezervi. To što druga cifra nadmašuje prvu govori o tome, da Rusija raspolaže zrelijim i plodnijim šumama, negoli ceo ostatak planete.

Šume igraju ogromnu ulogu u gasnoj ravnoteži atmosfere i regulaciji planetarne klime. Ukupni podaci o šumama Rusije, izračunati B.N. Mojsejevimi iznose: za ugljen-monoksid - 1,789.064,8 hiljada tona, a za kiseonik - 1,299.019,9 hiljada tona. Svake godine se u šumama Rusije deponuje 600 miliona tona ugljenika. Te gigantske razmere migracije gasa, suštinski stabilizuju gasni sastav i klimu planete.“

Eto tako stoje stvari! Neki ljudi govore da je Rusiji namenjena neka posebna misija, a ona ne predstoji, već se ostvaruje.

Zamislite samo: ljudi cele planete, ko u manjoj, ko u većoj meri, što je nevažno, već je važno ovo: ljudi cele planete udišu vazduh Rusije! Kiseonik udišu koji stvara ta šuma, a ja upravo sada po njoj, tek tako, naprosto pešačim. Interesantno je, da li samo kiseonikom ova šuma snabdeva sve živeće na planeti ljude ili, može biti, još nečim značajnim?

Sada tajga po kojoj sam koračao sam, nije izazivala u meni, kao ranije, osećaj uznemirenosti. Osećaj je bio onakav kakav biva kada šetaš po bezbednom parku. Razume se, u tajgi nema parkovskih staza, a put ponekad preprečuju polomljeni suvarci ili gusto grmlje, ali me nisu razdraživali ovoga puta.

Uzged sam otkidao, nalazeći ih usput, bobičaste plodove: maline, ribizle. Prvi put sam sa znatiželjom razgledao koliko je raznoliko po spoljašnjem izgledu čak i istorodno drveće. Kako je različito raspoređen biljni svet - ni jedne iste slike.

Prvi put sam posmatrao pažljivo tajgu i činila mi se dobrom. Verovatno se takav osećaj pojavio i zbog saznanja da se u toj tajgi rodio i živi na svojoj poljani moj maleni sin i Anastasija - žena. Od tog susreta, izmenio se ceo moj život.

U toj beskrajnoj tajgi postoji malena poljana Anastasijina koju ne želi na duže da napusti i koju ne bi, ni zbog kakvog, čak i

najraskošnijeg stana, zamenila. Čini se da je obično, pusto mesto ta poljana: ni doma, ni kolibe, ni uređaja neophodnih za svakidašnji život, a ona, kako joj prilazi istog trena se raduje. I mene je, iz nekog razloga, pri trećoj poseti poljani, isti takav osećaj obuzeo, nalik na onaj, kada se kući posle napornog puta vraćaš.

Čudne se, sve u svemu, stvari u našem svetu dešavaju. Hiljadama godina se ljudsko društvo, navodno, za sreću i blagostanje svakog čoveka bori, a ako bismo raščlanili, taj isti čovek koji živi u središtu društva, u centru savremenog civilizovanog grada, najnezaštićeniji sve češće biva. Čas u drumsko-transportne nezgode zapada, čas ga opljačkaju, bolesti mu se neprekidno različite kače, bez apoteka ni da živi više ne može, a vrlo često zbog nekakvog nezadovoljstva život svoj samoubistvom okončava. Broj samoubistava, upravo u civilizovanim državama sa visokim životnim standardom, sve više raste. Majke iz različitih oblasti sve češće na televiziji istupaju govoreći da decu nemaju čime da hrane, da porodice gladuju.

Anastasija živi sa malenim detetom u tajgi, kao da je u drugoj civilizaciji. Ništa od našeg društva ne traži. Nikakva milicija, niti vojska za njenu zaštitu nisu joj nužne. Stiče se utisak da se na toj poljani ni njoj, ni detetu, ništa loše uopšte desiti ne može.

Da, naravno, različite su nam civilizacije, a ona predlaže da se uzme sve najbolje iz ta dva različita sveta. Tada će se izmeniti način života mnogih ljudi na Zemlji, rodiće se nova sretna ljudska zajednica. Biće vredna pažnje ta zajednica – nova, izuzetna. Evo, na primer...

PROBAJTE VASELJENU

PO UKUSU

Dugo nisam mogao da se složim s tim da Anastasija savršeno mirno ostavlja dojenče potpuno samo. Prosto ga na travu pod neki žbun položi, ili pored odmarajuće medvedice ili vučice. Već sam se uverio da ga neće dirnuti ni jedna zver. One će ga, naprotiv, štiti do poslednjeg daha. Samo, od koga? Ako su obližnje zveri kao dadilje, onda od koga ga štiti? Ali ipak, nije baš uobičajeno da se odojče samo ostavlja, te pokušah da ubedim Anastasiju da ne čini to. Govorio sam joj:

- Ako zveri dete ne diraju, to ne znači da mu se druga neka nesreća ne može dogoditi.

Ona odgovori:

- Ne mogu ni da zamislim, Vladimire, na kakvu nesreću misliš.

- O mnogobrojnim, koje se bespomoćnoj deci dešavaju. Na primer, otpuzi na brežuljak, pa se skotrlja niz njega, i rukicu ili nogicu ugane.

- Ta visina, koju dete savlada samo, naškoditi mu neće.

- A ako pojede nešto štetno? Ma, ono je nerazumno, sve u usta trpa, otrovati se može začas, a posle, ko će mu želudac ispirati? Lekara u blizini nema, a ti čak ni klizmu nemaš da ispereš creva detetu u slučaju bilo čega.

Anastasija se samo nasmejala:

- Čemu klizma, Vladimire? Creva se mogu drugim sredstvima isprati i to mnogo uspešnije od klizme.

- Kako to?

- Hoćeš da probaš? Tebi upravo ne bi smetalo, sad ću ti doneti nekoliko travki...

- Sačekaj, ne treba, shvatio sam. Hoćeš da mi daš ono, od čega do zbrke u želucu dolazi.

- Rasulo u tvom želucu odavno je nastalo. A travka će sve nepotrebno iz tvog želuca izbaciti.

- Jasno, u slučaju potrebe daćeš detetu trave i one će ga

proterati. Ali, zašto dovesti stvar dotle.

- Neće ni doći do toga. Ništa loše naš sin jesti neće. Deca, posebno dojenčad, na majčino mleko su navikla, i nikada ništa drugo u velikoj količini pojesti neće. I naš sin može samo okušati malko nekakav jagodasti plod ili travku. Ako se škodljivim ili gorkim pokažu, nepotrebnim za njega, sam će i ispljunuti. Ako pojede malčice i počne da mu se muči želudac, povraće, te će to zapamtiti i ubuduće neće jesti. Ali će upoznati celu zemlju ne po pričama nečijim, već po ukusu. Neka proba naš sin Vaseljenu po ukusu.

Uglavnom, ona je, verovatno, u pravu, ništa se loše detetu dosad ni jednom nije desilo. Isto tako sam primetio jednu zanimljivu okolnost: zverke uokolo poljane Anastasijine, same dresiraju ili podučavaju svoje potomstvo uzajamnim odnosima sa čovekom. Ranije sam mislio da se time bavi sama Anastasija, ali sam se posle uverio – ona na to svoje vreme ne traći.

Evo šta sam jednom prilikom video. Sedeli smo na ivici poljane na suncu. Anastasija tek što je podojila sina i on je blaženo ležao u njenom naručju. Isprva je malo odremao ili odspavao, potom je svojom malenom ručicom počeo da dotiče kosu Anastasijinu i da se osmehuje. Anastasija je posmatrala sina takođe osmehnuta, šapćući mu različite reči najnežnijim glasom.

Ugledah, izašla je na poljanu vučica sa svojim potomstvom – četiri malena vučića. Vučica je išla ka nama, ali, stigavši na oko deset metara od nas, leže na travu. Tapkajući za njom, vučići odmah uz njen trbuh počеше da se smeštaju. Anastasija, ugledavši vučicu sa vučićima, ustade. Držeći na rukama sina, priđe joj, prisede na oko dva metra od vučice i počе sa osmehom da razgleda vučicin nakot. Pri tom je nežno govorila:

- Oh, kakve je lepotane naša pametnica okotila. Jedan će predvodnik svakako biti, a ova devojčica – sva je na mamu, radost će joj pružiti i dostojno rod produžiti.

Vučica tobože dremajući, sanjivo je zažmurila, da li od pospanosti ili nežnosti u glasu Anastasijinom. Vučići ostaviše na miru

trbuh majčin i počese da posmatraju Anastasiju, a jedan od njih, još uvek ne baš sigurnog hoda, krete ka njoj.

Vučica koja kao da je dremala, iznenada skoči, zubima zgrabi vučića i baci ga ka ostalima. Isto se desilo i sa drugim vučićem, trećim i četvrtim, kad su pokušali da se približe Anastasiji. Nerazumni vučići su nastavili sa svojim pokušajima, ali ih vučica nije puštala dokle god nisu prekinuli svoja nastojanja. Dvoje vučića se zabavilo uzajamnom borbom, a ostali su sedeli krotko nas posmatrajući. Detence u naručju Anastasijinom takođe je ugledalo vučicu sa vučićima, posmatralo ih je pažljivo, potom počelo da se koprca nestrpljivo nogicama, ispustivši neki molećivi zvuk.

Anastasija je pružila prema vučici sa vučićima ruku. Dva vučića nekako neodlučno pođoše ka ispruženoj ljudskoj ruci, ali ih ovoga puta vučica ne zaustavi, već naprotiv, dvoje koje se igralo gurnu prema ispruženoj ruci. Ubrzo se nađoše pokraj Anastasije. Jedan je počeo da gricka prst Anastasijine pružene ruke, drugi se šapicama o dlan oslonio, a ostalo dvoje joj se pod noge podvuklo. Sin naš se vrpolio u rukama Anastasijinim, očigledno čeznući za vučićima. Anastasija ga spusti na travu i on, istog trenu zaboravivši na sve, poče da se igra sa njima! Prišavši vučici i nežno je potapšavši po vratu, Anastasija se vrati do mene.

Shvatio sam, navikla da nikada svojevolumeno ne uznemirava Anastasiju, vučica joj prilazi samo na određeni pokret ruke, i sada je učila tome svoje potomstvo. Vučicu je, bez sumnje, isto tako učila njena mati, a majku – njena majka, i tako iz pokoljenja u pokoljenje, zveri su prenosile pravila ponašanja sa čovekom. Mora se reći, pun poštovanja odnos, osećajan. A ko ih je i kako priučio na ono drugo – da nasrću na čoveka?

I uopšte, kada se upoznamo sa životom usamljenika iz sibirske tajge, mnogo različitih pitanja iskršava, takvih pitanja, o kojima je ranije i pomisliti bilo nezamislivo. Anastasija nema nameru da menja svoj način života samotnice. Ali... stop! Kada razmišljam o Anastasiji kao o usamljenici, svaki put reći: „usamljenik“, „samotnica“, u meni

izazivaju asocijaciju na čoveka odvojenog od društva, od savremenog sistema informisanja. A zapravo šta se dešava? Svaki put posle boravka na njenoj poljani, ja izdajem novu knjigu. Nju procenjuju razni ljudi, stari i mladi, obrazovani, naučnici i vođe duhovnih konfesija. Ispada, da joj ne donosim ja informacije iz našeg, u sve upućenog društva, već da ona meni pruža obaveštenja, zanimljiva za zajednicu.

I, ko je onda istinski pustinjač? Nismo li se upleli u paučinu izobilja ili, tačnije, u prividno obilje obaveštenja? A suštinski, mi smo se povukli os sveta ili izgubili vezu sa istinskim izvorom informacija. Evo kako proizlazi, u stvari - zabačena poljana u tajgi kao da je obaveštajno središte, bukvalno kosmodrom za druge dimenzije postojanja. Ko sam onda ja, mi, ko je to Anastasija? Uostalom, zar je to važno sada? Najvažnije je nešto drugo – to su njene poslednje izjave koje se tiču mogućnosti preobražaja nabolje života svakog pojedinca, države i ljudskog društva u celini, uz pomoć izmenjenih uslova svakidašnjeg života, svakog čoveka ponaosob.

Neverovatno jednostavno: treba dati čoveku barem hektar zemlje i, dalje ona priča šta je nužno učiniti na toj zemlji. A tada... Nepojmljivo, tako prirodno... Uz čoveka će uvek biti energija Ljubavi. Voleće se supružnici. Biće sretna deca, iščeznuće mnoge bolesti, prestaće ratovi, kataklizme. Čovek će se približiti Bogu.

Zbilja, predložila je da se sazda mnoštvo, sličnih njenoj, poljana pored velikih gradova. Pri tom, ne osporava korišćenje dostignuća naše civilizacije: „ Neka i nepovoljno na dobrobit poradi“ – kaže. Poverovao sam u njen predlog. Poverovao sam u ono prekrasno, koje se mora desiti pri njegovom ostvarenju u našem životu. Mnogo toga iz te zamisli mi se činilo jasnim. Samo treba još jednom sve po redu proveriti, promisliti. Treba prilagoditi njen projekat svakoj oblasti.

Zanela me je ideja Anastasijina o zemlji i njenom uređenju. Želeo sam da se što pre dočepam kuće, da pogledam šta govore o sličnim naseljima naučnici, postoji li u svetu nešto nalik ovome. Želeo sam da do najsitnijih pojedinosti osmislim novo naselje, a zatim da

započnem izgradnju zajedničkim naporima sa onima koji žele da uzmu učešće u stvaranju. Naravno, ni ja, ni ma ko drugi sam, ne može uzeti na sebe odgovornost da individualno isprojektuje to predivno naselje budućnosti – neophodno je skupa...! Trebalo bi zajedno da pretresemo izveštaje i osmislimo svoje naselje, vodeći računa o greškama drugih.

AUROVILSKI

SAN

Prvih meseci posle povratka od Anastasije, napregnuto sam

prikupljao i proučavao obaveštenja o ekološkim naseljima. Većina izvora je govorila o takvim mestima u inostranstvu. Sve u svemu, prikupio sam na tu temu obaveštenja o 86 naselja iz 19 zemalja - poput Belgije, Kanade, Danske, Engleske, Francuske, Nemačke, Indije... Nisu me baš obradovala. Ni u jednoj zemlji nije bilo dovoljno zamašnog pokreta. Nije bilo naselja koja su bila u stanju da suštinski utiču na socijalni položaj u tim zemljama. Jedno od najvećih i najpoznatijih naselja nalazilo se u Indiji – to je grad Aurovil. O njemu ću ispričati malo podrobnije.

Aurovil je osnovala 1968.g. žena tvorca jedinstvene joge Šri Aurobindoa – Mira Rišar. Namera je bila da na zemlji određenoj od strane indijske vlade, nedaleko od grada Pondičeri (gde od četrdesetih godina deluje Ašram Šri Aurobindoa sa centrom privrženika univerzalne joge) – nikne naselje i preraste u grad od pedeset hiljada stanovnika. „Aurovil“ – u prevodu «Grad praskozorja» ili «Grad jutarnjeg rumenila» – je trebalo da ostvari ideju ujedinjenja ljudi povezanih opštim ciljem stvaranja harmoničnog materijalnog sveta, koji nije u suprotnosti sa svetom duha. Mira Rišar je u njom napisanoj povelji rekla: „Aurovil je centar duhovnih i materijalnih istraživanja, koja pripremaju istinsko ovaploćenje pravog ljudskog jedinstva“.

Ideja stvaranja grada u kome će živeti ljudi u skladu sa svetom prirode, u sazvučju duha i ljubavi, bila je odobrena od strane indijske vlade, Indire Gandi lično i Unesko-a, a dobila je finansijsku pomoć vlade i mnogobrojnih sponzora. Ceremoniji osnivanja prisustvovali su predstavnici 121 zemlje i 23 indijske države. Prekrasni grad – san, verovatno, većine „duhovnih“ iz celoga sveta – počeo je da se gradi.

Međutim, posle smrti Mire Rišar 1973.g., učenik Aurobindoa, Satprem, izjasnio se veoma oštro protiv Aurovila, nazvavši ga „komercijalnim poduhvatom“. Ašram Šri Aurobindoa, kontrolišući najveći deo finansijera „poduhvata“, težio je za vlašću nad svime što se dešava u gradu, ali su doseljenici smatrali da njihova komuna pripada celom svetu i da im Ašram nije naredbodavac. Počeo je žestok sukob između „duhovnog“ Ašrama i „duhovnih“ žitelja Aurovila. Sudar nije

bilo samo na duhovnom planu, već je sve više prerastao u fizički obračun. 1980.g. vlada Indije je bila prinuđena da donese odluku o izvlačenju Aurovila van nadzora udruženja Šri Aurobindoa. U naselju se pojavila stalna policijska kontrola. Stanje u Aurovilu potpomoglo je opštu krizu pokreta i učenja Šri Aurobindoa.

U Aurovilu danas živi oko 1200 stanovnika, umesto 50 000 i više, kako su pretpostavljali organizatori. U celoj oblasti ima, sve zajedno sa lokalnim stanovništvom, 13 sela i 30 000 ljudi. Možda je uzrok kraha aurovilskog sna sadržan u sledećoj okolnosti: Aurovilac, imajući dozvolu, ima pravo da sagradi sebi kuću, ali će pravno, zemlja na kojoj je kuća, pripadati Aurovilu. Zemlja se stiče sredstvima aurovilaca, ali na ime Aurovila. Na taj način proizlazi da se potpuno poverenje ukazuje Aurovilu, ali ni jedan njegov žitelj ne dobija puno poverenje. Svaki stanovnik je zavistan. A projektom su se bavili ljudi koji su sebe smatrali visoko duhovnim. Očigledno, duhovnost ima i drugu stranu medalje.

Današnje stanje Aurovila me je veoma oneraspoložilo i tištalo. Nedoumica u pogledu zamisli Anastasijinih nije bilo, ali su ipak misli nepovoljne počele da mi se vrzmaju po glavi. Ako se nije uspelo sa uzornim naseljem u Indiji – zemlji koja se smatra bezmalo vođom u duhovnom poimanju ljudskog bitisanja, ako to nije uspelo uz finansijsku podršku indijske vlade, Unesko-a, sponzora iz različitih zemalja, onda, kako može predvideti sve nepredvidive teškoće Anastasija sama? Ma, neka i nije sasvim usamljena, neka čak i masa čitalaca, deleći njene stavove, pokuša sve da proračuna, promisli, predvidi - svi zajedno opet mogu da ne uspeju, jer, niko nema iskustva.

Da je barem neko znao o tom kamenu temeljcu na kom bi se mogao izgraditi sretan život za svakog čoveka i zajednicu u celini, verovatno bi to srećno društvo bar negde dosad bilo stvoreno. A njega nema! Samo nepovoljna iskustva postoje. A gde tražiti potvrda?

„U Rusiji!“ – odgovorila je Anastasija.

***VESNICI NOVE
CIVILIZACIJE***

„Zameci nove predivne budućnosti su – u ruskim vikendašima!“
– ove reči odjeknule su u meni iznenada, same od sebe. Anastasija u

tom trenutku nije bila pored. U trenu sam se prisetio sa kakvim je oduševljenjem i radošću govorila o ruskim vikendašima još pre četiri godine. Ona smatra, da se upravo blagodareći vikendašima, na Zemlji nije dogodila planetarna katastrofa 1992.godine. Tako se desilo da je upravo u Rusiji započeo taj čudnovati pokret, pomilovavši delić Zemlje... Setio sam se kako je o tome pričala:

„... Milioni pari ruku ljudskih sa ljubavlju su dotakli Zemlju. Upravo rukama svojim, ne uređajima kojekakvim. Rusi su dodirivali nežno Zemlju na svojim malenim parcelama. I ona je osećala. Osećala je Zemlja dodir svake ruke ponaosob. Zemlja, premda velika, veoma je – veoma osetljiva. Našla je u sebi snage Zemlja da još izdrži“.

Tada, pre četiri godine, nisam prihvatao baš ozbiljno njene izjave. Ali sada, posle upoznavanja sa mnoštvom pokušaja ljudi iz raznih zemalja sveta da sazdaju duhovno-ekološka naselja, odjednom sam shvatio... U Rusiji, bez gromkih proglašenja, poziva, reklame i pompeznosti, iznedren je u stvarnost najkrupniji, ogromnih razmera projekat, koji ima značaj za celo čovečanstvo. U pozadini mnoštva ruskih zajednica vikendaša, vesti iz različitih zemalja sveta o stvaranju ekoloških naseobina, postaju prosto smešne.

Prosudite sami: preda mnom je gomila članaka i raznih zbornika, u kojima se veoma ozbiljno razmatra pitanje koliko bi ljudi trebalo da živi u ekološkom naselju – i savetuje se - ne više od 150. Veliki se značaj pridaje organima upravljanja u naseljima, duhovnom, predavačima.

A uspešne kooperativne zadruge Rusije već godinama postoje i broje po 300 porodica i više. Upravlja svakom od njih jedan ili dva čoveka, najčešće penzioneri. Ma, može li se uopšte nazvati upraviteljem predsednik ruskog vikendaškog kooperativa? On više liči na neki zapisnički organ ili na rukovodioca koji izvršava volju većine.

Centralizovane organe uprave vikendaški pokret Rusije nema uopšte, a pri tom podaci još iz 1997.g. kažu: 14,7 miliona porodica ima baštenske, a 7,6 miliona – povrtarske parcele. Zajedno zauzimaju 1,821.000 hektara zemlje. Stanovništvo samostalno gaji 90%

krompira, 77% jagodastih plodova i voćarskih kultura, 73% povrća.

Verovatno će teoretičari, koji se bave godinama projektima ekoloških naselja i sela, pokušati da mi prigovore da vikendaška zadruga nije ekološko naselje. Na to hoću odmah da odgovorim: stvar nije u nazivu, već u suštini.

Velika većina vikendaških zadruga odgovara principima ekoloških naselja. I ne samo to, bez gromoglasnih izjava o duhovnom usavršavanju, o neophodnosti brižljivog odnosa prema prirodi, vikendaši svojim načinom života, ne rečima, već delom, pokazuju i svoj duhovni razvoj. Njihovim rukama je odnegovano na milione stabala. Blagodareći njihovim naporima, na stotinama hiljada hektara koji su se smatrali pustarama, nezgodnim terenima, na takozvanoj rđavoj zemlji, sada cvatu bašte.

Čujemo da u Rusiji deo žitelja maltene gladuje. Štrajkuju čas nastavnici, čas rudari, političari su zauzeti traganjem u iznalaženju puteva izlaska države iz krize. Ne jednom je u periodu perestrojke Rusija visila o koncu socijalne eksplozije ogromnih razmera. Ali, do nje nije došlo. A sad, pokušajmo misleno da uklonimo iz ne tako davnih godina našeg života tih 90% krompira, 77% jagodastih plodova i voćnjaka, 73% povrća. Hajde da umesto tih procenata dodamo stupanj razdraženosti miliona ljudi. To ćemo neizostavno biti prinuđeni da učinimo, ako izbrišemo iz proteklih godina za ljude umirujuću okolnost postojanja vikendica. Ne mora se čak ni psiholog biti da bi se uvidelo kako se uspokoje vikendaši dolazeći u dodir sa svojim lejama. Pa tako, šta bi se desilo 1992, 1994. ili 1997. godine? U bilo kojoj od tih godina mogla je da se dogodi ogromna socijalna eksplozija. Do čega bi to moglo da dovede smrtonosnim oružjem nakrcanu Planetu?

Ali, katastrofa se nije dogodila. Anastasija tvrdi da katastrofe planetarnih razmera 1992. godine nije bilo isključivo zahvaljujući vikendašima Rusije, te danas, upoznavši se sa informacijom koja pojašnjava sadašnje okolnosti, ja joj verujem.

Sada i nije tako važno, u kojoj je umnoj glavi rukovodstva naše

zemlje nastala odluka da se da „zeleno svetlo“ vikendaškom pokretu u Rusiji, tada još Sovjetskom Savezu. Ili je, možda, providenju, višem od zemaljske vlade, bilo potrebno da iznedri nešto tako baš u Rusiji? Sada je važno nešto sasvim drugo – pokret postoji! I predstavlja najbližaviji dokaz postojanja mogućnosti dostizanja stabilnosti ljudskog društva, moguće, one stabilnosti kojoj se težilo hiljadama godina, a nisu mogli da je dosegnu mnogi narodi na raznim kontinentima.

Anastasija kaže da vikendaški pokret u Rusiji predstavlja najveličanstveniju prekretnicu u razvitku ljudskog društva. „Vikendaši jesu vesnici predivnog, koje za njima dolazi“ – ima u vidu, opisan njom, predlog budućih naselja. I sam sam pozeleo da živim u jednom od tih prekrasnih naselja, i da se ono nalazi u uspešnoj zemlji, a da se ta zemlja zove – Rusija.

TRAGANJE

ZA DOKAZIMA

Buduća Rusija... To je predivna zemlja, u kojoj će imati priliku da požive sretnim životom mnogi iz sadašnjeg naraštaja.

Buduća Rusija – to je zemlja koja će preokrenuti ka srećnom životu ljudsko društvo cele planete. Ugledao sam prekrasnu, razvijenu

Rusiju. To mi je ona, Anastasija, pokazala budućnost naše zemlje. I postalo je apsolutno nevažno i beznačajno kako ta vatrena, nikad klonula duhom usamljenica, živeći usred sibirске tajge, može da ostvaruje putovanja na druge planete, u budućnost ili prošlost. Na koji način, nevidljivim nitima, spaja Duše ljudi koji žive u različitim zemljama, u jedinstveni čudesni zanos ka stvaralaštvu. Važno je nešto sasvim drugo: to, da taj poriv postoji. Zar ima značaja otkud u njoj toliko raznolike obaveštenosti i znanja o našem životu? Nemerljivo je važniji ishod tih znanja – to, što ljudi iz raznih gradova, došavši u dodir sa njenom informacijom, sade kedrove aleje, proizvode kedrovo ulje i što se pojavljuje sve više pesama i stihova o predivnom.

Neverovatno! Ona sanjari o nečemu, ja napišem, kad – ostvari se! Fantastika nekakva! Jer, ovaploćuje se fantastika naočigled svih u pravi život. Sada je o predivnoj zemlji izmaštala. Zar će se zaista ostvariti? Mora da se ostvari! Mora se pomoći nekako!

Iščitavajući i raščlanjavajući rečeno i pokazano Anastasijom, bivao sam sve uvereniji u istinitost prekrasne budućnosti, verovao u nju.

Počinjabo sam da verujem svim rečima Anastasijinim, ali, da dopišem i objavim poglavlje o budućnosti Rusije, nikako nisam mogao. Nije ušlo u prethodnu knjigu „Stvaranje“. I izlazak te knjige se otezao zbog toga. Želeo sam da sve rečeno deluje dovoljno uverljivo i istinito, da ne samo ja, već i mnogi ljudi poveruju i počnu da delaju, tvoreći prelepu budućnost. A da budem do krajnosti ubedljiv, zbog nekih izjava Anastasijinih, nikako nisam uspevao.

U knjizi „Stvaranje“ objavio sam tvrdnje Anastasijine o tome da sva okolna priroda nije ništa drugo do materijalizovane misli Božije. Ako čovek uzmogne da ih makar delimično shvati, neće morati da ulaže isuviše napora u proizvodnju hrane, đubrenje zemlje, pošto ona sama može da vraća svoju rodnošć, i ne treba traćiti snagu na borbu sa štetočinama raznim i korovom. Oslobodiće se od svakodnevnih životnih problema čovekova misao, te će moći da se lati posla, svojstvenijeg njegovom postojanju – sazdanju zajedno sa Bogom

predivnih svetova. Želeo sam da njenim rečima poveruje i mnoštvo drugih ljudi. A kako ljudi mogu da joj veruju, ako sva agrarna tehnologija, i to ne samo kod nas, ne može bez đubriva?

Mnogo se fabrika u različitim zemljama sveta bavi proizvodnjom raznoraznih hemikalija, kojima se zasipa zemljište. Nekoliko puta sam se obraćao po tom pitanju agrarnim stručnjacima, ali sam uvek dobijao otprilike isti pokroviteljski odgovor: „Rajski vrt je svakako moguće stvoriti na jednom hektaru zemlje, ali bi trebalo raditi u takvom vrtu od jutra do večeri. Bez unosa u zemlju đubriva, dobar rod je nemoguć. Bez obrade hemijskim sredstvima za zaštitu bilja se ne može, zato što će useve uništiti mnoštvo štetočina“. Na mnoge navedene dokaze Anastasijine, da u tajgi sve raste bez pomoći čovekove, stručnjaci su izjavljivali: „Pretpostavimo, raste. Ali, ako bi se verovalo tvojoj samotnici, onda je program tajge zadat neposredno Bogom. Čoveku treba ne samo ono što raste u tajgi. Na primer, sada voća u tajgi nema. Zato što je bašti preko potrebno staranje čovekovo. Sama se negovati ne može“.

Nekoliko puta sam posetio prodavnice tipa: „Sve za vašu baštu“, „Voćar“, „Vikendaš“. Stajao sam u tim radnjama i posmatrao kako mnogo ljudi kupuje razne kesice sa hemikalijama. Posmatrao sam ih i razmišljao da neće nikada poverovati u ono što govori Anastasija, što znači da je pisati o budućnosti Rusije besmisleno. Neće poverovati u nju. Neće poverovati zato što je vezana ta budućnost, pre svega sa novim poimanjem, drugačijim odnosom prema zemlji, prema onome što nas okružuje. A nema ni jednog savremenog čoveka koji bi mogao da potvrdi rečeno njome, ni jednog istinskog primera koji potvrđuje njene reči. U stvarnosti je - suprotno, sve joj protivureći. Rade fabrike punom parom, proizvodeći otrovne hemikalije protiv štetočina raznih. Postoji čitav niz prodavnica koje prodaju đubrivo i hemikalije. Postoji nauka o zemlji i bave se naučnim istraživanjem mnogi ljudi. Nedostatak uverljivih dokaza za tvrdnje Anastasijine tako je silno uticao na mene, da pisati uopšte više nisam mogao. Zato sam i pristao da otputujem u Austriju, u Insbruk. Telefonirao mi je moj izdavač iz

Nemačke i rekao da me direktor Instituta bioenergetike, Leonard Hošeneng, poziva da nastupam sa pričom o Anastasiji pred vodećim doktorima Evrope. Institut je plaćao put, boravak, a spremni su bili da plate hiljadu maraka za svaki sat istupanja. Nisam zbog novca onamo otputovao, već u potrazi za ubedljivim i ljudima razumljivim argumentima, „za“ i „protiv“ projekta Anastasijinog i njenih tvrdnji o budućnosti Rusije.

Doktor Hošeneng, koji me je pozvao da istupam pred isceliteljima, i sam je bio profesionalni lekar i po poreklu poznati iscelitelj. Njegov deda je lečio porodicu japanskog imperatora i mnoge druge velikodostojnike. U njegovom ličnom posedu, mimo zdanja Instituta, bilo je nekoliko nevelikih udobnih hotela, u koje su dolazili mnogobrojni bolesnici iz mnogih evropskih zemalja. U njegovoj svojini je bio restoran, park i još neke zgrade u centru grada. Bio je milioner, ali sam, uprkos slike stvorene kod mnogih Rusa o načinu života zapadnog bogataša, doznao da Leonard sav odgovoran posao oko lečenja ljudi radi isključivo sam. Lično je primao svakoga ko doputuje kod njega. A broj pacijenata je ponekad bivao i pedeset na dan, te je radio po šesnaest sati. Tek bi s vremena na vreme poveravao prijem pacijenata... lekaru iz Rusije.

Istupao sam pred okupljenim u Insbruku lekarima, shvatajući da ih interesuje, pre svega, Anastasija. O njoj sam im pričao u većem delu svog izlaganja, a na kraju sam nešto malo ispričao o njenom projektu, potajno se nadajući da ću od okupljenih čuti potvrdu ili opovrgavanje njenog projekta buduće Rusije. Ali, nisu ništa ni potvrđivali, niti opovrgavali, samo su neprestano postavljali veoma precizna pitanja.

Uveče je Hošeneng priredio banket u restoranu. Nazvao bih ga prosto večerom. Mogao je svako da poruči što god želi, ali su svi bili veoma skromni, dajući prednost salatama. Niko nije pio alkohol, niti pušio. Ni ja nisam poručio piće. Ne zato što sam se bojao da ću izgledati kao bela vrana, već naprosto nisam želeo iz nekog razloga ni meso, ni alkohol. Na toj večeri su ponovo govorili o Anastasiji. Tamo se

i pojavila rečenica, ne pamtim ko ju je prvi izrekao: „Prekrasna budućnost Rusije vezana je za sibirsku Anastasiju“. Reči su bile podržane, njih su u različitim tumačenjima ponavljali lekari iz Italije, Nemačke, Fancuske...

Očekivao sam opipljivost: zašto, na račun čega će nastati to prekrasno - ali opipljive dokaze niko nije ponudio. Lekari su se oslanjali ne neku svoju intuiciju, a meni su bili nužni dokazi: može li zemlja hraniti čoveka bez posebnog trošenja njega samog, samo na račun toga što čovek pravilno poima misao, ni od koga viđenog, Boga.

Vrativši se u Rusiju, prisećao sam se reči evropskih doktora, iznova, već bez osobite nade, pokušavao sam da tragam za opipljivim dokazima, zbog kojih sam bio spreman da krenem bilo kuda. Ali, da daleko otputujem nije bilo potrebe. Neverovatna slučajnost, kao namerno nekim udešena, pružila je ne obične teoretske dokaze, već se pokazala kao slikovita, istinska potvrda reči Anastasijinih.

Desilo se sledeće.

VEČNA BAŠTA

Zajedno sa saradnicima vladimirskog Fonda kulture „Anastasija“, otputovao sam iz grada. Smestili smo se na živopisnoj obali nevelikog veštačkog jezera. Žene su raspoređivale različite salate za ručak, muškarci su se petljali oko vatre. Stajao sam na obali, posmatrao vodu i razmišljao o nečem svom. Raspoloženje nikakvo. Odjednom Veronika, stanovnica obližnjeg sela, reče:

- Vladimire Nikolajeviću, na oko sedam kilometara odavde, usred pašnjaka, nalaze se dva bivša vlastelinska majura. Ni traga od građevina tamo nije ostalo, održali su se samo voćnjaci. Niko ih ne neguje, a oni rađaju svake godine. Plodova mnogo više daju od seoskih koje neguju, đubre. 1976. godine, mraz je bio u ovim krajevima veoma jak, uništene su ljudima bašte. Nove su morali da zasade, a ova dva vrta usred polja nije ni dotakao mraz, ni jedno drvce nije uništio.

- Kako ih mraz nije ošteti? – pitam. – Je li to neka posebna sorta, otporna na mraz?

- Obična. Ali je na tim majurima bivšim tako sve uređeno, zasađeno sve na samo jednom hektaru... Shvatate, tamo je sve veoma nalik na to što govori Anastasija u Vašim knjigama. Oko tih bašti posadili su ljudi pre dvesta godina sibirske kedre i naše dubove... A pri tom je seno trava koje rastu tamo, mnogo sočnije. Ne kviri se dugo... Ako želite da pogledate, odmah možemo da odemo, put onamo vodi poljski, ali će džip proći.

Nisam verovao svojim ušima. Ko? Kako? U pravo vreme, na pravom mestu, neko uručuje ovakav dar?! Slučajne li su slučajnosti koje nam se dešavaju?

- Krenimo!

Put je vodio kroz polja bivšeg sovhoza. Rekoh – polja, a ona su više na tratine ličila, bujno zarasla travom.

- Setvene površine su sada smanjene, za đubrivo novca u poljoprivrednoj stanici nema – objašnjavao je Evgenije, muž Veronikin. – Zato se zemlja odmara. Ma, i ne samo zemlja. Ptice su ove godine zapevale. Ranije nisu tako veselo cvrkutale. Čemu se raduju? Možda tome, što je trava bez hemije na poljima sad? Do revolucije su na mestu ovih lugova sela bila, baka mi je o njima pričala. A sad, ni traga od sela nije ostalo. Eno ga, pogledajte, tamo, desno od puta – bivši vlastelinski majur.

U daljini, na površini od otprilike jednog hektara, gusto je raslo visoko drveće. Jedino zeleno, kao slučajno nastalo šumsko ostrvce, pojavilo se to mesto sred polja i lugova. Kada smo prišli bliže, ugledao

sam među gusto rastućim dvestogodišnjim stablima dubova i šiblja, prolaz u unutrašnjost šumske oaze. Ušli smo kroz taj prolaz i... Unutra... Shvatate li, unutra, stara, čvrsta stabla jabuka pružala su izobilno kroz prostor svoje grane. Grane, neobično gusto posute plodovima. Neokopane uokolo, rastući sred trave, neprskane protiv štetočina, stare jabuke su rađale, a plodovi njihovi nisu bili crvljivi. Neke jabuke su već veoma stare bile, lomile su se njihove grane pod teretom plodova. Tako stare – one su, po svemu sudeći, poslednju godinu rađale.

Uskoro će se osušiti, ali pored svake odveć stare jabuke, već su se probijali iz zemlje izdanci novog drveta. „Bez sumnje, neće umreti drveće ovo – pomislio sam - neće umreti, dokle god ne ugledaju nove, očvrsle mladice iz semena svog“.

Hodao sam kroz baštu, probao njene plodove, tumarao između dubova rastućih uokolo i kao da sam proživljavao misli čoveka, koji je saznao ovu prekrasnu oazu. Kao da sam osluškivao kako razmišlja on: „Evo, ovde je nužno oko bašte šumu zasaditi dubovu. Od mraza će baštu zaštititi, i od žege u sušnoj godini. Ptice će gnezda sviti na drveću visokom, neće dozvoliti gusenicama da gazduju. Ovde ću drvored senoviti, hrastovi, zasaditi na obali jezerceta. Krošnje svoje će spojiti hrastovi kada izrastu, a pod njima će biti široka aleja senovita“.

Iznenada, neka još nejasna misao, kao da je krv kroz vene brže nagnala da zastruji. Šta hoće od mene, ta misao? I... Kao bljesak... Razume se, Anastasija! Svakako, u pravu si ti kada kažeš:

„Boga je moguće osetiti došavši u dodir sa tvorevinama Njegovim i nastavljaajući dela Njegova“.

Ne uz prenemaganje, skakanje i rituale novokomponovane, već uz neposredno obraćanje Njemu, Njegovim mislima, moguće je, po svemu sudeći, razumeti Njegova htenja i svoje predodređenje. Evo, stojim sada na obali veštačkog jezerceta pod dubovima, i kao da čitam misli čoveka koji je saznao živu tvorevinu. A on, taj čovek, taj Rus, živeći ovde pre dve stotine godina, zasigurno je bolje od drugih osećao misli Tvorčeve, te mu je zato i pošlo za rukom da stvori rajsku

tvorevinu. Svoju baštu, svoje zavičajno гнездо.

Umro je, taj Rus, a ono je ostalo i donosi svoje plodove, hrani dečurliju iz susednih sela, koja dolaze ovamo ujesen da se oslade plodovima, a poneko ih skuplja i prodaje. A ti, Rusu, verovatno si želeo da tu žive tvoji unuci i praunuci. Zasigurno si to želeo! Zato što si stvorio, ne neku prolaznu vilu, već nešto večno. Samo, gde su oni sada, tvoji unuci i praunuci? Opusteo je tvoj zavičajni posed, u travu obrastao, jezerce presušuje, a drvored iz nekog razloga nije postao šikara gustog korova, već je trava pod njim kao tepih. Sigurno je, još iščekuje tvoje unuke, stvoreni tobom rajski kutak, tvoj zavičajni posed. Desetine godina prolaze, stoleća, a on čeka. Ma, gde su oni? Ko su oni sada? Kome služe, čime se ushićuju? Ko ih je prognao odavde?

Revolucija je bila kod nas, možda je ona za sve kriva? Dakako, ona! Samo, revoluciju ljudi čine kada se kod većine u svesti nešto iz osnova izmeni. Šta se desilo u umovima tvojih vršnjaka, Rusu, šta je opustošilo tvoje zavičajno imanje?

Mesni starosedeooci pričaju kako je sprečio krvavi pokolj na svom posedu stari ruski spahija.

Kada se okupiše iz dva susedna sela revolucionarno nastrojeni ljudi pregrejani pićem, te kretoše u gomili da opljačkaju njegovo zavičajno imanje, izađe pred njih stari vlastelin sa kotaricom jabuka i poginu od hica iz dvocevke. Već je prethodnog dana znao da se pripremaju da opljačkaju njegov dom, pa je nagovorio svoga unuka, ruskog oficira, da napusti posed. Otišao je unuk, frontaš, nosilac Georgijevskog ordena, otišao je sa svojim pukovskim drugovima, na čijim su ramenima bile frontovske trocevke, a na taljigama – oproban u borbama mitraljez. Verovatno je postao emigrant, a sada i njemu samom već poodrastaju unuci.

Odrastaju tvoji unuci, Rusu, u drugoj zemlji, a u Rusiji, na tvom zavičajnom imanju, njišu se na vetriću listići baštenskog drveća. Rađaju svake godine stare jabuke, ushićujući okolne žitelje bujnim rodnom. Ni traga čak nije ostalo od tvog doma i dvorišnih zgrada – sve su razvukli, a vrt živi, uprkos svemu, verovatno od nade, da će se

vratiti tvoji unuci i kušati najbolje na svetu jabuke. A unuci nikako ne dolaze, nikako da dođu.

Zašto se tako dešava i ko nas prisiljava da tražimo sopstvenu dobrobit nanevši drugima štetu? Ko nas primorava da udišemo vazduh, prezasićen štetnim gasovima i prašinom, a ne cvetnim prahom i blagotvornim opojnim mirisima? Ko nas prisiljava da pijemo umrtvljenu gasovima vodu? Ko? Ko smo mi sada? Zašto se ne vraćaju unuci tvoji, Rusu, u svoje zavičajno gnezdo?

A jabuke su na drugom posedu bile još ukusnije negoli na prvom. Oko te bašte bili su posađeni sibirski lepotani - kedri.

- Ranije je više kedara bilo, sada je ostalo samo dvadeset tri – pričali su mesni žitelji. – Posle revolucije, dok se još radilo, za rad su davali ljudima orahe kedrove. Sada orahe sabira ko god hoće. Samo, udaraju ponekad isuviše jako po kedrima trupcima-maljevima da bi što više oraaha popadalo.

Zasađeni pre dvesta godina ljudskom rukom u savršenom nizu, kao vojska, štitili su sobom od ledenih vetrova i štetočina prekrasnu baštu - dvadeset tri sibirska kedra. Bilo ih je više, ali su jedan za drugim propadali, zato što u Sibiru oko kedrove šume uvek rastu visoki borovi. Sam kedar ne može da opstane pod naletima vetrova, njegov koreni sistem je nevelik. Kedar se hrani ne samo kroz koren, već i kroz krošnju svoju, kojom upija u sebe okolno prostranstvo. Zato ga i štite borovi ili mladi kedri. A ovde su kedri stajali u liniji. Prvih sto pedeset godina oni su se još i držali, a potom, kada su im se krošnje razgranale, počeli su da padaju, jedan za drugim.

Niko se za pedeset godina nije dosetio da posadi pored bor ili brezu, te su se suprotstavljali sibirski kedri samo jednim svojim redom zlim vetrovima, štiteći baštu. Jedan od njih je, čini se, prošle godine počeo da pada, ali se upro o krošnju suseda. Posmatrao sam

jako nagnuto stablo drveta, čija se krošnja preplela sa krošnjom susednog drveta. Isprepleli su se granama, i nije nastradao padajući kedar. Oba drveta su bila zelena i donosila plodove. Ukupno ih je ostalo dvadeset tri. Još uvek stoje, pridržavajući i potpomažući jedan drugog, donoseći plodove i štiteći baštu.

Izdržite, molim vas, još malo, Sibirci. Napisaću...

Eh, Anastasija, Anastasija, naučila si me da pišem knjige, ali, što me nisi naučila onim rečima, uz koje bi napisano odmah bilo razumljivo mnogim ljudima? Mnogima! Zašto ne uspevam da pišem pristupačno svima? Zašto mi se brka misao? Zašto padaju kedri, a ljudi ih samo posmatraju ništa ne čineći?

Nedaleko od bivših poseda koji su sačuvali do današnjih dana svoje prekrasne vrtove i senovite drvorede, postoje sela. Izgled tih sela kvvari ceo okolni predeo. Ako se posmatraju izdaleka, stiče se utisak kao da se crv zapatio nekakav, sve ispoganio i izrovao rascvetale livade. Čumezi od sumornih seoskih kućica, pomoćne zgrade, slepljene od raznih trulih materijala, prljavi putevi puni polomljenih točkova raznih mašina i traktora, stvaraju takav utisak. Pitao sam lokalno stanovništvo: „Da li ste bivali u baštama koje su smeštene usred kedrova i hrastova?“ Mnogi su bili, probali jabuke, mladi su odlazili onamo na izlete. „Tamo je vrlo lepo...“ - kažu i mlađi i stariji. Na pitanje: „Zašto onda niko nije uredio svoju okućnicu po ugledu na njih?“, stigao je otprilike jedan te isti odgovor: „Nemamo onoliko novca koliko su imala gospoda, koja su sazdala tu lepotu“. Starci su pričali da je sadnice kedra, vlastelin iz samog Sibira dovezao. A na pitanje: „Koliko je to potrebno novca da bi se uzeo kedrov orah od onih koje donose ti isti kedri i posadio u zemlju?“ - muk...

Taj muk i navodi na sledeću misao: nije nedostatak mogućnosti i sredstava, već su to naši lični unutarnji kodovi nekakvi odgovorni za našu zbrku.

Danas su mnoge vile izgradili oni, koji imaju novca. Pored tih zgrada, izrovana je ili obmotana u asfalt zemlja. Za dvadeset-trideset godina vila će morati da se popravlja, jer njen izgled neće odisati

novinom. Neće biti potrebna deci ta starudija. Neće im biti potrebna takva očevina, takav Zavičaj, zato će se i razići tražeći novu. Ali će odneti u sebi isti taj zagonetni kod usađen roditeljima, i ponoviće život miljenika na zemlji, a ne stvaraoaca večnog. Ko i kako će uspeti da ga skine, taj zagonetni kod beznada?

Možda će, bar donekle, tome pomoći Anastasijom ispričana i pokazana budućnost Rusije.

ANASTASIJINA

RUSIJA

Kada je Anastasija pripovedala o budućim naseljima koja će se sastojati iz zavičajnih poseda, zamolio sam je:

- Anastasija, pokaži mi, molim te, buduću Rusiju. Ti možeš to da uradiš.

- Mogu. Koje mesto u budućoj Rusiji želiš da vidiš, Vladimire?

- Moskvu, na primer.

- Želiš sam da proboraviš u budućnosti, Vladimire, ili sa mnom

zajedno?

- S tobom bolje, pojašnićeš mi, ako nešto neshvatljivo ugledam.

Topao dodir Anastasijnog dlana odmah me je poneo u san i - ja ugledah...

Anastasija mi je pokazala budućnost Rusije na isti način kao što mi je pokazivala život na drugoj Planeti. Jednom će naučnici, verovatno, shvatiti kako ona to čini, ali u ovom slučaju sam postupak nema apsolutno nikakvog značaja. Po mom mišljenju, najvažnija je informacija o tome, uz pomoć kakvog opipljivog činjenja je moguće ući u tu prekrasnu budućnost.

Moskva budućnosti uopšte nije bila onakva kako sam je zamišljao. Grad se nije prostorno proširio. Nije bilo očekivanih oblakodera. Spoljni zidovi starih kuća bili su obojeni veselim bojama, na mnogima su bile slike, pejzaži, cveće. Kako se posle razjasnilo, bavili su se time strani radnici. Prvo su prekrivali zidove nekim učvršćujućim rastvorom, a potom su ih slikari, takođe stranci, oslikavali. Sa krovova mnogih kuća spuštale su se niz zidove stabljike puzavica. Lišće njihovo se njihalo na vetru i, činilo se, pozdravljalo prolaznike.

Skoro sve ulice i bulevari glavnoga grada bili su zasađeni drvećem i cvećem. Po sredini Kalinjinskog bulevara, koji je na Novom Arbatu, protezala se zelena traka, širine od oko četiri metra. Betonska ivica, koja se izdizala iznad asfalta, bila je nasuta zemljom iz koje je rasla trava i poljsko cveće. Na nevelikom rastojanju jedno od drugog, smenjivalo se drveće: oskоруše sa crvenim grozdovima, breze, jablani, žbunovi ribizli i malina i mnoštvo drugog rastinja koje se susreće u običnoj šumi.

Iste takve zelene trake razdvajale su mnoge moskovske bulevare i široke ulice. Na smanjenim kolovozima skoro da nije bilo automobila. Uglavnom – autobusi, u kojima su sedeli ljudi koji po spoljnom izgledu uopšte nisu ličili na Ruse. I po pločnicima je koračalo mnogo neruskih ljudi. Meni je čak sinula misao – nisu li osvojile Moskvu razvijenije u tehničkom pogledu zemlje? Ali me je Anastasija umirila rekavši, da

vidim sada ne osvajače, već strane turiste.

- Šta ih tako privlači u Moskvu?

- Atmosfera stvaranja veličanstvenog, životvorni vazduh i voda. Pogledaj, koliko ljudi duž obale Moskve-reke stoji i vodu zahvata. Posude na uzicama sa visoke obale spuštaju do vode, i vodu sa radošću ogromnom piju rečnu.

- Kako se može neposredno iz reke nekuvana voda piti?

- Pogledaj, Vladimire, kako je čista, prozirna voda Moskve-reke. Voda je živa u njoj, nije umrtvljena gasom kao u flašama koje se po celom svetu prodaju.

- Fantastika, poverovati u tako nešto je nemoguće!

- Fantastika! Isto biste u mladosti svojoj, ti i tvoji vršnjaci, izmišljotinom smatrali da ste čuli od bilo koga, da će se uskoro voda prodavati!

- Ma, naravno, u nešto takvo u godinama moje mladosti malo ko bi mogao da poveruje. Ali, kako je u tako velikom gradu, kao što je Moskva, bilo moguće vodu u reci čistom učiniti?

- Ne zagađujući, ne bacajući otpatke škodljive, ne prljajući obale reka.

- Tako je prosto sve?

- Upravo tako, nije neverovatno, jednostavno je sve u stvari. Sada je Moskva-reka čak i od izlivanja vode po asfaltu zaštićena, i svim prljavim lađama po njoj je zabranjeno da plove. Smatrala se reka Gang, što kroz Indiju teče, svetom, a sada ceo svet oseća duboko divljenje pred Moskvom-rekom, pred njenom vodom, ljudima koji su vratili vodi životvornost i vajakadašnjost. Dolaze ljudi iz raznih zemalja, da na čudo divno bace pogled, da ukus oprobaju i da se izleče.

-A gde su Moskovljani, zašto putničkih automobila na ulicama skoro da i nema?

- U prestonici sada postojano živi oko milion i po Moskovljana, a više od deset miliona turista dolazi iz raznih zemalja sveta. – odgovori Anastasija i dodade: - Kola je malo, zato što Moskovljani razumnije koriste svoj dan, smanjila im se potreba za prevozom. Posao je, po

pravilu, blizu, peške se može doći do njega. Turisti se voze samo metroom i autobusom.

- A kud se ostali Moskovljani dedoše?
- Žive i rade na svojim divnim naslednim posedima.
- Pa, ko onda u fabrikama radi, turiste ko opslužuje?

Anastasija ispriča sledeće.

- Kada se primicala kraju dvehiljadita godina, po prihvaćenom na Zemlji kalendaru, rukovodstvo Rusije je još uvek procenjivalo izbor puta razvitka zemlje. Veliku većinu Rusa nije oduševjavao put kojim su napredovale, kako se smatralo, najuspešnije zapadne zemlje.

Rusi su već isprobali prehrambene proizvode iz tih zemalja i nisu im se dopali. Postalo je jasno da uporedo sa razvojem takozvanog naučno-tehničkog progressa, u tim zemljama nastaju mnoge bolesti tela i duše. Da raste kriminal i narkomanija, a žene sve manje osećaju želju za rađanjem dece.

Uslovi u kojima su živeli ljudi takozvanih razvijenih zemalja, Ruse nisu privlačili. Da se vrate na staro socijalno uređenje takođe nisu hteli, a novi put još uvek nisu nalazili. U zemlji se pojačavalo depresivno stanje, zahvatajući sve veći deo društva. Stanovnovništvo Rusije je sve više starilo i umiralo.

Početak novoga milenijuma, na inicijativu Predsednika Rusije, usvojen je Ukaz o besplatnoj dodeli, svakoj ruskoj porodici koja to želi, jednog hektara zemlje za stvaranje naslednog poseda. U tom Ukazu se govorilo o tome, da se zemlja daje na doživotno korišćenje s pravom prenosa po nasleđu. Proizvedeno na zavičajnom imanju, nije se ni na koji način oporezivalo.

Zakonodavci su podržali inicijativu Predsednika, a u Ustav zemlje unesene su odgovarajuće izmene. Osnovni cilj Ukaza, kako je smatrao Predsednik i zakonodavna skupština, bilo je smanjenje nezaposlenosti u zemlji, obezbeđenje minimuma neophodnog za život slabo stojećih porodica, rešenje problema izbeglica. Ali to što je iz toga proizašlo posle, niko od njih nije mogao čak ni da nasluti.

Kada je bio izdvojen prvi komad zemlje radi uređenja naselja za

više od dvesta porodica, parcele za stvaranje naslednog poseda počeli su da uzimaju ne samo najsiromašniji, otpušteni ljudi i dospevši u bedu doseljenici. Pre svih, sredile su ih porodice srednjeg materijalnog stanja i imućni preduzetnici iz redova tvojih čitalaca, Vladimire. Oni su se pripremali za taj događaj. I nisu naprosto čekali, već su mnogi od njih u svojim stanovima već gajili iz semena, posađenog u glinenim saksijama, nasledno drveće, dajući mogućnost svojim malim izdancima da postanu budući moćni kedri i hrastovi.

Upravo je na podsticaj preduzetnika i njihovim sredstvima stvoren plan naselja sa infrastrukturom, što je svojstvo udobnog življenja, kao što si napisao u knjizi „Stvaranje“. U planu su bili predviđeni: radnja, zdravstvena stanica, škola, klub, putevi i mnogo toga drugog. Od ukupnog broja ljudi koji su izrazili želju da ostvare svoj život u prvom novom naselju, preduzetnici su činili otprilike polovinu...

Svako od njih je imao svoj posao, svoj izvor prihoda. Za izgradnju i sređivanje imanja bila im je potrebna radna snaga. Savršenim se pokazalo pozivanje na gradnju i uređenje, u svojstvu radnika, suseda koji su siromašniji. Na taj način, deo porodica je odmah dobio posao, te prema tome i izvor za finansiranje sopstvene gradnje. Preduzetnici su shvatali da prilježnije i bolje od onih koji će i sami živeti u naselju, niko posao neće izvesti, pa su zato sa strane pozivali samo stručnjake, ukoliko takvih nije bilo među budućim žiteljima novog naselja u izgradnji.

Samo je podizanje buduće bašte, šume, sadnju naslednog drveća i živice, svako nastojao da obavi samostalno.

Većina još uvek nije imala dovoljno iskustva i znanja o tome kako najbolje urediti svoju parcelu, pa su osobito veliki ugled među budućim žiteljima uživali stariji ljudi koji su sačuvali ta znanja. Nije se samo nepostojanim građevinama, ne samo domovima, već se upravo uređenju celokupnog krajolika posvećivala posebna pažnja. Sama kuća u kojoj su nameravali da žive ljudi, bila je samo maleni deo velikog živog Božanskog doma.

Za pet godina, na svim su parcelama domovi za postojano življenje bili izgrađeni. Različiti su bili po veličini i arhitektonskim rešenjima, ali su uskoro ljudi uvideli da veličina kuće uopšte ne predstavlja najvažniji imetak. Najbitnije je bilo nešto drugo, i to je počelo da se ističe u prekrasnim linijama predela svake parcele ponaosob, i naselja u celini.

Još su bili neveliki dubovi i kedri, posađeni na svakoj parceli. Još se razvijala živica na dobrima. Ali, sa svakim novim prolećem istrajno su se rascvetavale još uvek majušne jabuke i višnje u mladim baštama; cveće u cvetnim lejama i trava nastojali su da nalikuju na prekrasni živi tepih. Prolećni vazduh se ispunjavao blagotvornim mirisima i cvetnim prahom. Okrepljujući je postao vazduh. I svaka žena, živeći u novom naselju, želela je da rađa decu. Takva želja nije se pojavljivala samo kod mladih porodica, već su i oni koji su smatrani već zrelim ljudima, odjednom počeli da rađaju decu. Ljudi su želeli da, ako ne oni, onda njihova deca, u budućnosti dožive prekrasni, stvoren njihovim rukama delić Zavičaja, dožive, na radost svoju, i nastave roditeljima započeto stvaranje.

Na početku novog milenijuma, prvu klicu predivne, sretne budućnosti cele Zemlje, predstavljao je bilo koji živi izdanak na svakom posedu. Ljudi, utemeljivši zanavek prva zavičajna imanja, još nisu osetili u potpunosti značaj stvorenog njima samima, već su naprosto radosnije počeli da posmatraju okolni svet. Još uvek nisu postali svesni kakvu su golemu radost svojim delanjem doneli svom Nebeskom Ocu. Suze radosti i ganuća među kapima kiše lio je Otac na Zemlju. Osmehivao se kroz sunašce, i grančicama drveća mladog milovati je krišom nastojao one, što iznenada spoznaše Večnost, vrativšu se k Njemu decu Njegovu.

O novom naselju je počela da piše ruska štampa, i mnogi su ljudi poželeti da vide lepotu, kako bi i sami stvorili nešto slično. A moguće – i bolje.

Nadahnutu želja za stvaranjem predivnog, obuzela je milione ruskih porodica. Slična prvom, naselja su počela da se grade

istovremeno u raznim oblastima Rusije. Započeo je sveopšti pokret, nalik današnjem vikendaškom.

Posle devet godina od trenutka izlaska prvog Ukaza, koji je pružao ljudima mogućnost da samostalno izgrade svoj život, da ga učine sretnim, više od trideset miliona porodica je bilo obuzeto stvaranjem svojih naslednih poseda, svog parčenceta Zavičaja. Oni su obrađivali svoje predivne parcele koristeći pri tom živi, večni materijal, sazdan Bogom. Samim tim, oni su tvorili zajedno sa Njim.

Svako je preobažavao svoj, dobijen na doživotno korišćenje, hektar zemlje u rajski kutak. Na širokim prostorima Rusije, tako se malenim delićem činio jedan hektar. Ali je takvih komadića bilo mnogo. Upravo se iz njih i sastojala velika Domovina. Kroz te deliće stvorene dobrim rukama, procvala je rajskom baštom velika Domovina! Njihova Rusija!

Na svakom hektaru zemlje rasađivalo se četinarsko i listopadno drveće. Ljudi su već razumevali da će ono đubriti zemlju, a da će sastav zemljišta uravnotežiti trava uokolo rastuća. I nikome nije dolazila u glavu misao da koristi hemijsko đubrivo i otrovne hemikalije.

Izmenio se u Rusiji sastav vazduha i vode. Postali su lekoviti. U potpunosti je bio rešen prehrambeni problem. Svaka porodica je sa lakoćom i bez osobitih napora, opskrbljivala ne samo sebe proizvodima koji uspevaju na njihovim imanjima, već je mogla i da prodaje viškove.

Svaka ruska porodica, imajući svoj posed, postajala je slobodna i bogata, a cela Rusija je, u odnosu na druge u svetu postojeće države, postajala najmoćnija i najbogatija država.

NAJBOGATIJA

DRŽAVA

- Sačekaj, Anastasija, nije mi jasno na osnovu čega se cela država odjednom obogatila? Sama si rekla, da se proizvedeno na naslednim imanjima nikakvim porezima nije opterećivalo. Čime se onda država bogatila?

- Kako – čime? Promisli sam pažljivije, Vladimire. Preduzetnik si.

- Baš zato što sam preduzetnik, ja i znam: oduvek je država nastojala da što više poreza od svakoga ubere. A sad, odjednom, potpuno je oslobodila od poreza trideset miliona porodica! Te porodice su, svakako, mogle da se obogate, ali država u takvim uslovima neizostavno propasti mora.

- Nije propala. Najpre je u potpunosti iščezla nezaposlenost.

Pošto nije našao uhleblje u uobičajenim za današnje vreme, industriji ili nekoj drugoj komercijalnoj ili državnoj strukturi, čovek je mogao u potpunosti ili delimično da se posveti poslu, bolje reći, podizanju svog poseda. Odsustvo nezaposlenosti trenutno je oslobodilo novčana sredstva od njihovog izdržavanja. Obezbeđenost životnim namirnicama tih porodica, oslobodila je državu od bilo kakvih ulaganja u seosku proizvodnju. Ali, to nije i najvažnije. Ruska država je, blagodareći mnogobrojnim porodicama koje su stvorile u skladu sa Božanskim predodređenjem svoja imanja, dobila znatno uvećan prihod, mnogo veći nego što joj danas donosi prodaja nafte, gasa i drugih resursa koji se tradicionalno smatraju osnovnim izvorima dohotka.

- Ma, šta može donositi veću dobit od nafte, gasa, i prodaje naoružanja?

- Mnogo toga, Vladimire. Na primer, vazduh, voda, etar, dostojanstvenost, dodir sa energijom stvaranja, razmišljanje o prijatnom.

- Nije baš jasno, Anastasija, daj konkretan primer. Otkud se novac pojavio?

- Potrudiću se. Neobične promene u Rusiji, privukle su pažnju mnogih ljudi sa svih strana sveta. O značajnoj promeni načina života većine Rusa, počela je da piše svetska štampa. Ta tema se pokazala kao najvažnija za većinu ljudi Planete. U Rusiju je grunula ogromna lavina turista. Bilo ih je tako mnogo, da sve koji su želeli, pokazalo se, nije bilo moguće primiti, i mnogi su bili prinuđeni da po nekoliko godina čekaju svoj red. Vlada Rusije je morala da ograniči i vreme boravka inostranih turista na teritoriji cele zemlje, jer su mnogi od njih, osobito stariji, nastojali da ostanu u Rusiji po nekoliko meseci, pa čak i godina.

Vlada Rusije uvela je velike dažbine za svakog stranca koji uđe u zemlju, ali to nimalo nije smanjivalo broj zainteresovanih.

- Zašto su želeli baš lično da borave kod nas, kad se sve može videti i na televiziji? Pričala si da su novinari celog sveta razjašnjavali život nove Rusije.

- Ljudi iz raznih zemalja želeli su da udišu lekoviti vazduh Rusije. Da popiju živu vodu, probaju plodove, koji nigde na svetu nisu postojali. Da se lično podruže sa ljudima koji su zakoračili u Božanstveni milenijum, čime bi pružili užitek svojoj Duši i izlečili izmučeno telo.

- A kakvi su se to plodovi pojavili, posebni? Kako se nazivaju?

- Nazivi su pređašnji, ali su svojstva potpuno drugačija. Već znaš, Vadimire, koliko se razlikuje nabolje paradajz ili krastavac odgajan na otvorenom zemljištu pod neposrednim zracima sunca, od gajenog u stakleniku. Još je ukusnije i korisnije povrće i voće, gajeno na zemlji u koju se ne unose štetne hemikalije. Još lekovitiji oni postaju, kada pored njih raznorodne trave i drveće rastu. Ima veliki značaj i raspoloženje, odnos odgajivača plodova. Ogromna je korist za čoveka skrivena u etrima, koje imaju u sebi plodovi.

- Šta su to etri?

- Etri – to su mirisi. Njihovo prisustvo označava postojanje etra, koji hrani ne samo telo, već i ono nevidljivo što čini čoveka.

- Nije jasno, mozak – šta li?

- Može se reći da etri pojačavaju misaonu energiju i napajaju Dušu. Samo su na ruskim imanjima odgajani takvi plodovi, a najveća je korist od njih bila kada ih je čovek upotrebljavao istog dana kada su ubrani. Zato su i dolazili u Rusiju ljudi iz raznih zemalja da bi, između ostalog, probali te plodove.

Odgajano na zavičajnim imanjima, odmah je istislo, ne samo uvozno povrće i voće, već i ono koje je raslo na velikim zajedničkim poljima. Ljudi su počeli da shvataju, da osećaju razliku vrednosti proizvoda. Kao zamena za pređašnje popularne pepsi-kole i druge napitke, došli su voćni sokovi od prirodnih jagodastih plodova. A sadašnja, čak i ona otmena i veoma skupa alkoholna pića, nisu izdržala nadmetanje sa voćnim likerima, koji su pripremani na imanjima od prirodnog bobičastog voća.

Napici ovi, takođe su sadržavali blagotvorne etre, pošto su oni koji su ih spravljali na svojim imanjima znali da ih svega nekoliko

minuta deli od trenutka branja bobičastog voća, do flaširanja njihovog kao ekstrakta ili voćnog likera.

Takođe je veliki izvor prihoda porodicama koje su živele na svojim imanjima, predstavljalo lekovito bilje, koje su sakupljali u svojim šumarcima, baštama i po okolnim livadama.

Berbama lekovitih trava iz Rusije, davana je prednost nad najskupljim lekovitim preparatima proizvedenim u drugim zemljama. Ali, samo od berbi sa zavičajnih imanja, a ne i onih odgajanih na specijalizovanim imanjima na velikim poljima. Ne može travka, rastuća na ogromnom polju među istorodnim, uzeti iz zemlje i prostranstva sve što je preko potrebno i najkorisnije za čoveka. Cena proizvoda sa naslednih imanja bila je nekoliko puta veća od takozvane industrijske proizvodnje, ali su ljudi celoga sveta ipak baš tom načinu proizvodnje davali prednost.

- Zašto su vlasnici zavičajnih imanja cene dizali u nebesa?

- Donju granicu cena, određivala je ruska vlada.

- Vlada? Zar joj nije svejedno? Ona nije ubirala porez od ostvarivanja te proizvodnje. Zašto bi težila bogaćenju svake porodice posebno?

- Jer se cela država, Vladimire, upravo i sastoji od zasebnih porodica, koje su, kada je to bilo neophodno, same i finansirale u svojim naseljima izgradnju infrastrukture – škola, puteva, na primer. Ponekad su ulagale novac u opštredržavne projekte. Političari i ekonomisti su objavljivali svoje programe, ali su prolazili samo oni u koje su ljudi pristajali da ulože svoj novac.

- A koji su programi izazivali najviše odziva kod većine?

- Kupovina hemijskih koncerna van granica Rusije, fabrike za proizvodnju oružja, naučni centri.

- Ma, to je zaista prekretnica! Pa, govorila si da se spoznaja Božanska kod tih porodica pojavila, dobrota. Da se sva zemlja u rajski vrt preobrazila blagodareći njima, a ovamo sad - kupovina hemijskih proizvoda i koncerna koji proizvode oružje!?

- Ali, cilj tih projekata je bio: ne proizvodnja štetnih hemikalija i oružja, već uništavanje firmi koje to proizvode. Ruska vlada se bavila preusmeravanjem svetskog protoka novca. Smrtonosnu za čovečanstvo energiju novca, sada su usmeravali na njegovo uništenje.

- Zar je Ruska vlada imala dovoljno novca za takve rasipničke projekte?

- Bilo ga je dovoljno. Rusija nije postala samo najbogatija zemlja na svetu, već je bila nemerljivo bogatija od svih ostalih zemalja. Ceo svetski kapital slivao se u Rusiju. I ljudi srednjeg imovinskog stanja, kao i bogati, nastojali su da čuvaju svoj kapital samo u ruskim bankama. Mnogi imućni ljudi jednostavno su zaveštavali svoju ušteđevinu razvitku ruskih programa: to su bili oni, koji su shvatali zavisnost budućnosti celoga čovečanstva od njihovog ostvarenja. Boravivši u Rusiji strani turisti, upoznavši nove Ruse, više nisu mogli da žive po pređašnjim merilima. Oni su sa ushićenjem pričali svojim poznanicima i prijateljima o viđenom, te se bujica turista sve više uvećavala, donoseći još veću dobit državi Ruskoj.

- Reci, Anastasija, a oni ljudi koji u Sibiru žive, čime su mogli da se bave pa da postanu isto tako bogati, kao oni iz centralne zone? Jer, u Sibiru je leto kraće, i od onoga što se odneguje na parceli ne možeš se baš obogatiti.

- U Sibiru su, Vladimire, porodice isto tako stvarale svoje posede. Sibirci su gajili na svojoj zemlji ono što je svojstveno njihovoj klimi, ali su imali i veliko preimućstvo nad ljudima koji su živeli u južnijim oblastima. Sibirskim porodicama je država dodeljivala parcele u tajgi, i svaka se porodica brinula o svojim dobrima, skupljajući sa njih darove prirode. Stizali su iz Sibira lekoviti jagodasti plodovi i trave. I ulje kedrovog oraha...

- Koja je bila cena kedrovog ulja u inostranstvu, u dolarima?

- Jedna tona – četiri miliona dolara.

- Tako i treba, napokon su mu procenili pravu vrednost. Osam puta je cena skočila u poređenju sa pređašnjom. Zanima me, koliko su sibirci pripremali tog ulja u jednoj sezoni?

- Ove godine, koju ti vidiš sada, proizvedeno je tri hiljade tona.
- Tri hiljade!? Pa, to znači da dvanaest milijardi dolara dobijaju od berbe samo kedrovog oraha!
- Više. Zaboravio si da se od iscedenog oraha proizvodi i predivno brašno.
- Koliki je onda godišnje imala prihod, prosečno, u dolarima, sibirski porodica od svojih delatnosti?
- U proseku oko tri – četiri miliona dolara.
- Auh! I šta, ni njih nisu oporezovali?
- Nisu ih oporezovali.
- U šta su onda tolike pare mogli da upotrebe? Još sam i ja, dok sam u Sibiru radio, video: u sibirskim selima je onaj ko nije bio lenjivac, sebi samo na račun lova, ribarski brod mogao da obezbedi. A sad odjednom, tako ogromne svote novca!
- Oni su, kao i svi drugi Rusi, učestvovali svojim novcem u opštedržavnim programima. Na primer, u početku, dok još ljudi u Rusiji nisu naučili da ispravljaju kretanje oblaka, sibirci su mnogo novca trošili na kupovinu aviona.
- Aviona? Šta će im avioni?
- Da oblake, guste, crne, koji sadrže štetne padavine, ne propuste. Ti oblaci su se razvijali u zemljama u kojima se još održala štetna proizvodnja. Sibirski avijacija im se suprotstavljala.
- Da li su i lovili samo u dodeljenim naslednim parcelama tajge?
- Da love, ubijaju životinje, Sibirci su potpuno prestali. Mnogi od njih su izgradili na svojim parcelama letnja staništa, u koja su se selili leti u vreme berbe trava, jagodastih plodova, gljiva i oraha. Okoćene životinje su još kao sasvim male, vidale ljude koji ih nisu povređivali, i privikavale su se na njih kao na neodvojivi deo svoje teritorije; počele su da opšte sa ljudima, da se druže s njima. Mnoge životinje su Sibirci naučili, izdresirali da im pomažu. Na primer, veverice su bacale na zemlju kedrove šišarke sa zrelim orasima, i to im je predstavljalo ogromno zadovoljstvo. Neki su priučili medvede da vuku pletene kotarice i vreće sa orasima, da raščišćavaju olujama oboreno drveće.

- Neverovatno, čak su i medvedi počeli da pomažu.

- U tome nema ničeg čudnog, Vladimire. U vremenima koja savremeni ljudi smatraju drevnim, medved je u domaćinstvu bio jedan od najnezamenljivijih pomoćnika. On je svojim šapama iskopavao iz zemlje jestive krtole, slagao ih u kotarice i sam vukao pomoću uzice do iskopane, nedaleko od staništa čovekovog, jame-podrumsa. Skidao je sa drveća, u šumi rastućeg, trupce s medom i dovlačio do staništa čovekovog; decu je po ukusne maline u šumu vodio medved, i štošta drugo, korisno za domaćinstvo delao.

- Zadivljujuće! I plug je zamenjivao, i traktor, i dobit je donosio, i dadilja bio!

- A zimi je spavao, ne tražeći popravke i negovanje. U proleće je do staništa čovekovog iznova dolazio, a čovek je medveda ugošćavao plodovima jesenjim.

- Jasno u čemu je stvar. Kod tih medveda je, znači, refleks životinjski bio razvijen takav, da im se činilo kao da je čovek samo za njih zalihe čuvao.

- Može - refleks, ako ti pojam taj jasnoću donosi, a možda je tako zamišljeno Ocem. Samo ću reći, nisu krtole za medveda bile najvažnije u proleće.

- Nego šta?

- Prespavavši zimu u jazbini samotno, u proleće se probudivši, čoveku je smesta hitao medved da nežnost oseti, čuje pohvalu, a milošta čovekova svima je nužna.

- Sudeći po psima i mačkama – potrebna im je. A druge životinje iz tajge, šta su radile?

- Postepeno se nalazila primenljivost i drugim stanovnicima tajge. A najveća nagrada za pripitomljene žitelje oblasti je bila nežna reč, pokret ili milovanje, češkanje onih koji su se osobito istakli. Samo su ponekad bili malkice ljubomorni, ako bi nekome od njih čovek posvećivao veću pažnju, te su mogli i da se posvađaju zbog toga.

- A zimi, čime su se bavili Sibirci?

- Prerodom oraha. Nisu ljuštili šišarke odmah posle sakupljanja,

kao što se sad radi zbog lakšeg transporta, već su ih čuvali u smolastim šišarkama. Tako se orah može nekoliko godina čuvati. Isto tako, zimi su se žene bavile ručnim radovima. Na primer, veoma je skupa sada košulja ručne izrade, izatkana od vlakana koprive i vezena ručno. Sibirski su primali zimi ljude iz raznih zemalja, lečili ih.

- Anastasija, ako je Rusija postala tako blagotvorna za življenje, znači da je u mnogim državama morala da iznikne želja da se osvoji Rusija? Tim pre, sama si govorila, što su fabrike koje proizvode oružje bile zatvorene. Znači da je Rusija postala agrarna zemlja, nezaštićena od spoljnog agresora?

- Rusija se preobratala ne u agrarnu zemlju, već je postala svetski naučni centar. A fabrike koje su proizvodile opasno oružje, u Rusiji su počeli da uništavaju tek posle otkrića energije, pred kojom su se najsavremeniji oblici naoružanja pokazali ne prosto beskorisnim, već su predstavljali pretnju onim zemljama koje su ih čuvale.

- Kakva je to energija? Iz čega se ona dobija i ko ju je otkrio?

- Tu energiju su posedovali Atlanti. Oni su njom prerano ovladali, zato je i iščezla s lica Zemlje Atlantida. A iznova su je otkrila deca nove Rusije.

- Deca? Bolje sve po redu ispričaj, Anastasija.

- Dobro.

A NA ZEMLJI, BIĆE BLAGOSTANJE

Na jednom od ruskih dobara živela je složna porodica. Muž i žena sa dvoje dece. Dečak Konstantin, osam godina, i devojčica Daša, pet. Otac njihov je smatran za jednog od najtalentovanijih ruskih stručnjaka za programiranje. U njegovom kabinetu je bilo nekoliko savremenih računara na kojima je izrađivao programe za vojni resor. Ponekad, zagnjuren u posao, zadržavao se pred kompjuterima do kasnih večernjih sati.

Uobičajivši da se okupljaju uveče, članovi porodice su odlazili kod njega u kabinet, i tamo su se tiho bavili svako svojim poslom. Žena bi sedala u fotelju i vezla. Sin Konstantin je čitao ili crtao, prikazujući predele novih naselja. Samo petogodišnja Daša nije baš uvek uspevala da nađe sebi zabavu po svojoj želji, te je tada sedala u fotelju tako da joj svi najrođeniji budu na oku, i dugo bi pažljivo posmatrala svakog ponaosob. Ponekad je zatvarala oči, a lice joj je pri

tom odražavalo čitav niz osećanja.

Te, spolja gledano, obične večeri, porodica je sedela u kabinetu oca gde se svako, kao i uvek, bavio svojim poslom. Vrata kabineta su bila otvorena, te su zato svi čuli dopiruće iz dečije sobe, smeštene pored kabineta, kukanje starinskog sata sa mehaničkom kukavicom. Obično je kukavica kukala samo u dnevnim časovima, a već je bilo več. Zbog toga je otac na tren prekinuo svoj posao, pogledao na vrata, pa su i drugi članovi porodice začuđeno pogledali onamo, odakle tek što je dopro zvuk. Samo je malena Daša sedela u svojoj fotelji zatvorenih očiju, ništa ne primećujući. Na usnama njenim titrao je čas jedva primetni, čas otvoreni osmeh. Iznenada se kukanje sata iznova ponovi, kao da se neko nalazio u dečijoj sobi i pomerao skazaljke, prisiljavajući mehaničku kukavicu da neprekidno kuka, najavljujući naredni sat. Ivan Nikiforović, tako se zvao otac porodice, okrenu se na pokretnoj stolici prema sinu i reče:

- Kostja, otidi, molim te, pokušaj da zaustaviš časovnik ili ga popravi. Toliko godina nam je služio dedin poklon. Čudan neki kvar... Neobičan... Pokušaj to da središ, Kostja.

Deca su uvek bila poslušna. Nisu to činili zbog bojazni od kazne. Nikada ih nisu kažnjavali. Kostja i Daša su voleli i uvažavali svoje roditelje. Za njih je bilo najveće zadovoljstvo nešto činiti zajedno sa njima ili ispuniti roditeljsku molbu. Čuvši reči očeve, Kostja je odmah ustao sa svoga mesta, ali, na iznenađenje svojih roditelja, nije pošao ka dečijoj sobi. Stajao je i posmatrao sedeću u fotelji, zatvorenih očiju, mlađu sestru. Po pređašnjem, dopiralo je kukanje časovnika iz dečije sobe. Ali, Kostja je stajao posmatrajući netremice svoju sestru. Galina, majka porodice, pogledala je uznemireno na obamrlog sina. Naglo ustade i preplašeno uzviknu:

- Kostja... Kostja, šta je s tobom?

Osmogodišnji sin se okrete ka majci, začuđen zbog njenog straha i odgovori:

- Sa mnom je sve u redu, mamice, želeo bih da ispunim molbu tatinu, ali ne mogu.

- Zašto? Ne možeš da se pokreneš? Ne možeš da uđeš u svoju sobu?

- Mogu da se krećem – Kostja kao dokaz mahnu rukama i zatrupka nogama - ali u sobu nemam zbog čega da idem. Ona je ovde, i ona je moćnija.

- Ko je ovde? Ko je moćniji? – Sve nespokojnija je bivala mati.

- Daša – odgovori Kostja - i pokaza na sedeću u fotelji zatvorenih očiju, osmehnutu mlađu sestru. – To ona skazaljke pomera. Pokušao sam da ih vratim na pređašnje mesto, ali ne uspevam, kada ona...

- Šta govoriš, Kostjenka? I ti, i Dašenjka ste ovde pred nama, vidim vas. Kako biste mogli biti ovde i u isto vreme pokretati skazaljke časovnika u drugoj sobi?

- Ma, da, ovde smo – odgovori Kostja – a misao je – tamo, gde je časovnik. Samo, njena misao je moćnija. Zato on i kuka, dok njena misao skazaljke ubrzava. U poslednje vreme se ovako često zabavlja. Govorio sam joj da to ne radi. Znao sam da možete da se uznemirite, a Daša bez obzira, čim se zamisli, tako počinje čuda da tvori.

- Čemu se predaje u mislima Daša? - uključi se u razgovor Ivan Nikiforović. – Zašto nam ranije o tome ništa nisi rekao, Kostja?

- Pa i sami vidite kako se udubi. Skazaljke su – beznačajne, ona se naprosto zabavlja. I ja tako mogu skazaljke da pokrećem, kada me niko ne ometa. Samo, da se tako udubim ne mogu, kao Daša. Kada tako utone, njene misli je nemoguće omesti.

- Šta ona kani? Znaš li, Kostja?

- Ne znam. Sami je pitajte. Sad ću prekinuti njenu udubljenost, da još nešto ne napravi.

Kostja priđe fotelji na kojoj je sedela njegova mlađa sestra, i malo glasnije negoli obično, razgovetno izgovori:

- Daša, prekini da umuješ. Ako ne prestaneš, s tobom ceo dan razgovarati neću. I pre svega, mamu si prepala.

Trepavice malene devojčice uzdrhtaše, ona odmeri sve prisutne u kabinetu procenjajućim pogledom i, kao da se osvestila, skoči iz fotelje i izvinjavajući se obori pogled. Kukanje prestade i neko vreme je

u kabinetu vladao potpuni muk koji je narušio tihi, izvinjavajući glas malene Daše. Podigla je glavicu, pogledala mamu i oca blistavim umiljatim pogledom i izgovorila:

- Mamice, tatice, oprostite ako sam vas prepala. Ali mi je neizostavno, jako-jako, preko potrebno da domislim do kraja. Sad više ne mogu da ne dođem do zaključka. I sutra ću promišljati, kada se odmorim.

Usne devojčicine zadrhaše, činilo se, sad će - sad će zaplakati, ali ona nastavi:

- Ti, Kostja, sa mnom razgovarati nemoj, a ja ću bez obzira na to razmišljati, dok je ne domislim.

- Dođi, kćeri – izgovori, nastojeći da bude uzdržan, Ivan Nikiforović, i pruži ka kćerkici ruke, raširivši ih za zagrljaj.

Daša se baci ka ocu. Skoči mu u krilo i obgrli ga rukicama oko vrata, priljubivši se, ali ne zadugo, uz njegov obraz, potom skliznu s njegovih kolena, stade uz njega, i nasloni mu svoju glavicu.

Ivan Nikiforović se, iz nekog razloga s velikim naporom skrivajući svoju uznemirenost, obrati devojčici:

- Ne brini, Dašenjka, mama se neće više uplašiti kada se udubiš u misli. Naprosto ispričaj, o čemu promišljaš. Šta treba neizostavno da domisliš i zašto se skazaljke tako brzo kreću na zidnom časovniku kada se udubiš u misli?

- Ja, tatice, želim da sve prijatno – još dužim vremenski učinim, a neprijatno – malecni i neprimetnim, ili da sasvim, tako želim da domislim, da projure skazaljke to neprijatno, i da ga više ne bude.

- Ali, sve prijatno i neprijatno nije od skazaljki časovnika zavisno, Dašenjka.

- Nije od skazaljki, tatice. Shvatila sam, ne od skazaljki. Ali ih usputno pomeram, da vreme osetim. Kukavica odbrojava brzinu misli moje, zato što mi je nužno da uspem... Zato i pokrećem skazaljke.

- Kako to radiš, Dašenjka?

- Prosto. Zamišljam krajičkom misli kazaljke časovnika, zatim pomislim da treba da se pokreću još brže - i one se kreću brže, kada

misliti ubrzano započnem.

- Šta želiš da dostigneš, kćeri, pomerajući vreme? Zbog čega ti se ne dopada ovo koje je dato?

- Ono mi se dopada. Shvatila sam nedavno: nije vreme krivo. To ljudi sami upropašćavaju svoje vreme. Ti, tatice, često sediš uz svoj računar, a potom otputuješ na duže vreme. Ti tatice, upropašćavaš vreme, kada odlaziš.

- Ja? Upropašćavam? Na koji način?

- Divno je vreme, kada smo zajedno. Kada smo zajedno, bivaju divni minuti i sati, čak i dani. Tada se sve uokolo veseli. Sećaš li se, tatice, kada je jabuka tek-tek počela da se rascvetava... Kada ste ti i mama ugledali prve cvetiće, mamu si u naručje uzeo i vrteo je. A mama se smejala tako zvonko, da se radovala cela okolina: i listići, i ptičice su se veselile. A ja uopšte nisam zamerila, što si ne mene, već majkicu svoju u naručju svom vrteo. Zato što jako volim našu mamicu. Radovala sam se zajedno sa svima takvom trenutku. Ali je potom nastalo drugo vreme. Sad sam shvatila: to si ga ti, tatice, učinio drugačijim. Otputovao si daleko od nas na veoma dugo vreme. Na stablu su se čak malene jabučice pojavile. Tebe i dalje nije bilo. A mamica je prilazila toj jabuci i stajala tamo sama. Ali je niko nije vrteo, nije se smejala razdragano, i nije imalo čemu da se raduje sve uokolo. Potpuno je drugačiji osmeh majkicin, kada tebe nema. Setan osmeh. I to je loše vreme.

Daša je pričala brzo i uznemireno. Odjednom, kao da se zagrcnula nečim, neočekivano ispali:

- Ne smeš da ga kvariš, kada je ono lepo... Vreme... Tatice!

- Dašo... U koječemu si u pravu... Svakako... Ali, ne znaš sve o dobu, u kom svi mi... Mi živimo... U kom... – govorio je zbunjeno Ivan Nikiforović.

Uzrujao se. Imao je potrebu da objasni neophodnost svojih odlazaka. Da razumljivo razjasni svojoj malenoj ćerki. I ne našavši ništa bolje, počeo da joj priča o svom poslu, pokazujući na računaru šeme, modele raketa.

- Shvati, Dašenjka. Nama je, razume se, dobro ovde. I onima, koji u susedstvu žive, takođe je dobro. Ali na svetu postoje i druga mesta, druge zemlje. I tamo ima mnogo raznog oružja... Da bi zaštitili naš prekrasni vrt, bašte i domove tvojih drugarica, tate ponekad odlaze. Naša zemlja takođe mora da ima mnogo savremenog oružja, da se zaštiti... A nedavno... Dašenjka... Razumeš li, nedavno je u drugoj zemlji, ne našoj, izmišljeno novo oružje... Ono je zasad moćnije od našeg... Evo, pogledaj ekran, Dašenjka – Ivan Nikiforović ukuca nešto na tastaturi, i na ekranu se pojavi slika rakete neobičnog oblika.

- Evo, Dašenjka, vidi. To je velika raketa, a na njenom trupu je pedeset šest malih raketa. Velika raketa uzleće po komandi čovekovoju i usmerava se ka njime određenoj tački, da uništi u toj tački sve živo. Još uvek je tu raketu vrlo teško oboriti. U slučaju približavanja ka njoj bilo kakvog objekta, počinje da radi bočni kompjuter, odvaja se od trupa jedna od malih raketa i uništava objekat.

Brzina male rakete je neuporedivo veća od velike, jer ona koristi na početku starta inercijsku brzinu velike. Da bi se oborio makar jedan takav monstrum, u susret njemu treba usmeriti pedeset i sedam raketa. U zemlji, koja je napravila tu kasetnu raketu, postoje zasad samo tri uzorka. Brižljivo su sakrivena na različitim mestima, u rudarskim oknima duboko pod zemljom, ali po komandi, prenetoj uz pomoć radio talasa, one mogu da uzlete. Nevelika grupa terorista već ucenjuje neke zemlje, preteći im velikim razaranjima. Moram da odgonetnem program bočnog kompjutera kasetne rakete, Dašenjka.

Ivan Nikiforović ustade i ustumara se po sobi. Nastavio je brzo da govori, sve više se udubljujući u svoje misli o programu, bukvalno zaboravivši na svoju, pored kompjutera stojeću ćerku. Ivan Nikiforović brzo priđe monitoru na kom je bio predstavljen spoljni oblik rakete, kliknu na tastaturu, i na ekranu se pojavi šema dovoda goriva raketnog kompleksa, potom šema radarskih mehanizama, te ponovo opšti izgled. Menjajući slike, Ivan Nikiforović više nije obraćao pažnju na svoju ćerkicu. Razmišljao je naglas:

- Oni su očito opremili radarskimim uređajima svaki segment.

Da, naravno, svaki. Ali, program ne može biti različit. Program je isti...

Iznenada, obespokojavajući zvuk ispusti susedni računar, zahtevajući hitnu pažnju. Ivan Nikiforović se okreće prema monitoru susednog računara i ukoči se. Na monitoru je titrao bez prestanka izveštaj sledećeg sadržaja: „Uzbuna X“, „Uzbuna X“... Ivan Nikiforović hitro kliknu po tastaturi, i na ekranu se pojavi slika čoveka u vojnoj uniformi.

- Šta se dogodilo? – upita ga Ivan Nikiforović.

- Utvrđene su tri čudne eksplozije – odgovori čovek. – Izdata je zapovest da se stavi u stanje gotovosti prvog stepena ceo odbrambeni sistem. Nastavljaju se eksplozije manje snage. U Africi je zemljotres. Nikakva objašnjenja niko ne daje. Po datim informacijama, svi vojni blokovi Planete stavljeni su u stanje gotovosti prvog stepena. Napadačka strana nije ustanovljena. Eksplozije se nastavljaju, mi pokušavamo da razjasnimo situaciju. Svim saradnicima našeg odseka naređeno je da započnu analizu situacije. - Brzo i vojnički precizno govorio je čovek sa ekrana, i na kraju dodao, više ne bezlično, već veoma uznemireno:

- Eksplozije sa nastavljaju, Ivane Nikiforoviću, eksplozije se nastavljaju, ja se isključujem...

Slika čoveka u vojnoj uniformi iščeze sa ekrana. A Ivan Nikiforović je piljio u zatamnjeni ekran monitora napregnuto razmišljajući. Polako se, zamišljeno okrenuo prema svojoj naslonjači pored koje je, kao i pre, stajala malena Daša, i strese se od neverovatnog predosećaja. Ugleda kako njegova malena kći, zažmirivši, bez treptaja, posmatra ekran sa slikom savremene rakete. Odjednom, njeno telašće uzdrhta. Daša sa olakašnjem uzdahnu i pritisnu

tipku „enter“. Kada se pojavila slika nove rakete, ona ponovo zažmiri i poče napregnuto, netremice da je posmatra.

Ivan Nikiforović je stajao kao okamenjen, bez snage da se pokrene s mesta, i samo je u mislima grozničavo ponavljao jedno te isto pitanje: „Nije valjda da ih ona diže u vazduh? Diže u vazduh

svojom mišlju, zato što joj se ne dopadaju. Ona ih diže u vazduh? Da li je to moguće? Pa, kako?“ Želeo je da zaustavi kćer, te je pozva. Ali, ni reč glasno nije uzmogao da izgovori, samo je šaptao: „Daša, Dašenjka, ćerkice, stani!“ Posmatrajući celu tu scenu, Kostik odjednom skoči sa svoga mesta, dotrča do mlađe sestre, blago je šljepnu po guzi i brzo izgovori:

- Ma sad si, Daška, još i tatu isprepadala. E, sad dva dana s tobom neću razgovarati. Jedan dan za mamu, drugi za tatu. Čuješ li me? Čuješ li me, tatu si, kažem ti, uplašila?!

Polako izlazeći iz svog usredsređenog stanja, Daša se okrete prema bratu već bez škiljavog pogleda, te se molećivo i izvinjavajuće zagleda u njegove oči. Kostja ugleda suzne oči Dašine, položi joj ruku na ramence, i manje strogo nego pre, reče:

- Dobro, de, pao sam u vatru, ali ćeš mašne svoje odsad sama vezivati. - I uz reči: - Ne, malena, samo nemoj ni pomisliti da zaplačeš - nežno zagrlj Dašu. Devojčica zagnjuri lišce u Kostjine grudi, a ramenca su joj se tresla, dok je čemerno ponavljala:

- Opet sam ih prestrašila. Nesnosna sam. Želela sam najbolje, a prepala sam ih.

Galina je prišla deci, čučnula i pogladila Dašu po glavici. Devojčica se istog trenu obisnu majci oko vrata i tiho zaplaka.

- Kako ona to radi, Kostja? Kako? – upita sina dolazeći k sebi Ivan Nikiforović.

- Isto kao sa skazaljka na časovniku, tata – odgovori Kostja.

- Ali, sat je tu, pored, a rakete daleko, i njihov položaj se drži u najstrožoj tajnosti...

- Tata, Daši je potpuno svejedno gde se one nalaze. Njoj je dovoljno da vidi spoljni oblik predmeta.

- Ali, eksplozije... Da bi se digle u vazduh, moraju se prekinuti veze... I to ne samo jedna veza. Jer, postoje zaštite, šifre...

- Pa, Daša, tatice, premošćuje sve veze, dok ne dođe do spoja. Ranije je to radila jako dugo, čitavih petnaestak minuta, a u poslednje vreme za otprilike minut i po.

- Ranije?!

- Da, tata, samo ne sa raketama. Mi smo se tako igrali. Kada je počela da pokreće skazaljke na časovniku, pokazao sam joj svoj stari električni automobil, na kom sam još kao mali voleo da se vozim. Ja sam, tata, otvorio poklopac motora i zamolio je da prespoji instalaciju ka farovima, zato što mi je samom do njih da doprem bilo teško. Ona je prespojila. A kada je zamolila da se provoza, rekao sam joj da je još mala i da neće znati kako da ga uključi i da koči. Kasnije sam pristao pošto je navaljivala. Objasnio sam joj kako se uključuje, ali je Daša sve uradila po svome. Daša je, tata, sela, uhvatila volan i krenula, ništa ne uključujući. Mislila je da uključuje, ali sam video da ništa nije radila rukama. Tačnije, ona je uključivala, ali je to činila misleno. I, još se, tata, druži sa mikrobima. Oni je slušaju.

- S mikrobima? Kakvim mikrobima?

- Onim, kojih je mnogo, koji žive svuda oko nas i u nama. Nisu vidljivi, ali postoje. Sećaš se, tata, na rubu parcele našeg poseda, u šumi, iz zemlje su štrčali metalni podupirači starog visokonaponskog dalekovoda?

- Štrčali su, pa šta?

- Bili su zarđali na betonskim osnovama. Kada smo Daša i ja pošli da beremo gljive, videla je te ostatke i kazala da je to loše, da oni ne dozvoljavaju da rastu jagodasti plodovi i gljive. Potom je rekla: „Vi morate brzo-brzo da ih pojedete“

- I šta onda?

- Posle dva dana tih zarđalih ostataka i betonskih osnovica nije bilo. Samo gola zemlja, na neko vreme još bez trave... Mikrobi su pojeli metal i beton.

- Ali, zašto? Zašto mi, Kostja, ranije nisi pričao o svemu što se dešava sa Dašom?

- Bojao sam se, tata.

- Čega?

- Čitao sam u istoriji... U ne tako davnoj prošlosti, ljude s neobičnim moćima su nastojali da izoluju. Hteo sam tebi i mami sve

da ispričam, ali nisam znao koje reči da nađem, da bi shvatili, poverovali...

- Ma, Kostja, mi ti uvek verujemo, a uz to si mogao i da nam pokažeš... Bolje reći, mogao si da zamoliš Dašu da nam pokaže svoje moći na nečem bezazlenom.

- Tata, nisam se toga bojao... Ona bi mogla da pokaže... – Kostja začuta, a kada je progovorio, njegov govor je bio uzbuđen i žustar. – Tata, volim i tebe i mamu... Sa Dašom sam strog ponekad, ali je isto jako volim. Ona je dobrica. Prema svemu uokolo je dobra. Ni bubicu ne bi povredila, kao ni one nju. Košnici pčelinjoj je jednom prišla, sela tačno kod otvora za pčele i posmatrala - kako one lete. Pčelice... Mnogo je pčelica lazilo po njenim rukicama, nožicama, obrazu, ali je nisu bole. Dašenjka je dlanić podmetala doletajućim pčelama, one su se spuštale na njega i nešto ostavljale. Ona je liznula potom svoj dlan i nasmejala se. Ona je dobrodušna, taticе...

- Smiri se, Kostja. Ne uzbuđuj se. Hajde da spokojno procenimo situaciju. Da, treba mirno o svemu promisliti... Daša je još dete. Digla je u vazduh nekoliko savremenih raketnih kompleksa. Mogao bi da započne svetski rat. Strašni rat. Ali, i bez rata... Ako bi ona prelistala slike sa prizorima ne samo raketa protivnika, već i naših. Ako bi počele da eksplodiraju sve postojeće rakete u svim zemljama, svet bi se mogao obresti na ivici sveopšte katastrofe. Moglo bi biti uništeno stotine miliona ljudskih života. Ja isto volim našu malenu Dašu. Ali, milioni... Morao bih se posavetovati. Treba naći izlaz. Ali, zasad, ne znam... Dašenjku moramo nekako odvojiti. Nekako... Da. Možda bi trebali da je na neko vreme uspavamo. Moguće... Kakav izlaz? Kakav je još moguće naći izlaz?

- Tata, tata... sačekaj. Možda je moguće ukloniti sa zemlje sve smrtonosne rakete koje joj se ne dopadaju?

- Ukloniti? Ma... Za to bi bila nužna saglasnost svih zemalja. Svih vojnih blokova. Da... Ali, to se ne može postići brzo. Ukoliko je uopšte moguće. A zasad...

Ivan Nikiforović se odjednom trže, brzo priđe računaru na čijem

je monitoru još uvek svetleo prikaz rakete, koju su Dašu sprečili da uništi. Isključio je monitor sa crtežom rakete, prešao na računar za veze i poslao tekst: „U štab. Ovo saopštenje je neophodno hitno rasprostraniti po svim vojnim blokovima i međunarodnim sredstvima masovnih komunikacija. Razlog serije eksplozija raketnih kompleksa su – bakterije, sposobne da prekinu veze. One su vođene. Preko je potrebno uništiti sve slike municije koja može da eksplodira. Sve!!! Od najmanjeg metka do najsavremenijeg raketnog kompleksa. Onome ko upravlja bakterijama, nije potrebno da zna položaj objekta koji može da eksplodira, dovoljno mu je da vidi njegov oblik na crtežu!“

Ivan Nikiforović je pogledao na već osmehnutu Dašu u živahnom razgovoru sa mamom, te dodade saopštenju sledeći tekst: „Mesto položaja uređaja za upravljanje eksplozijama je nepoznato“. Zatim je Ivan Nikiforović poslao šifriranu poruku u štab.

Ujutro sledećeg dana zakazano je interno zasedanje Vojnog saveta Rusije. Oko zaseoka u kom se nalazilo imanje Ivana Nikiforovića bila je postavljena straža. Stražari su nastojali da budu neprimetni, a vojnike su preobukli u uniforme radnika za izgradnju puteva.

Na pet kilometara od naselja, uz njegovu ivicu, tobože su započeli da grade kružni put, i „gradili“ su istovremeno na svakom metru, danju i noću. Na posedu Ivana Nikiforovića bile su postavljene kamere, koje su beležile svaki minut života malene Daše. Slika se prenosila u centar, koji je bio nalik na centar za upravljanje kosmičkim letovima. Desetine stručnjaka, psihologa, vojnih lica, pripremljenih da daju potrebna naređenja u slučaju vanrednih okolnosti, u smenama su dežurali ispred monitora. Specijalisti-psiholozi su uz pomoć posebne veze neprestano davali preporuke roditeljima malene Daše kako da je zabave nečim, samo da joj ne bi dopustili da ponovo utone u misli.

Ruska vlada je sačinila međunarodnu izjavu koja se mnogima učinila čudnom, u kojoj se saopštavalo da u Rusiji postoje snage, koje su u stanju da dignu u vazduh bilo koji oblik bojeve municije, ma gde

se nalazila. Te snage nisu pod potpunom kontrolom Ruske vlade, ali se sa njima vode pregovori. Neverovatnost date izjave iziskivala je potvrdu. Na međunarodnom savetu je odlučeno da se napravi serija projektila neobičnog oblika. Izrađeni su sa kvadratnim čaurama. Svaka od država – učesnica eksperimenta, uzela je po dvadeset takvih projektila i sakrila ih na različitim mestima svoje teritorije.

- Zašto su projekte napravili sa kvadratnim čaurama, zašto je bilo zabranjeno da uzmu obične? – upitao sam Anastasiju.

- Bojali su se da mogu da eksplodiraju ne samo svi postojeći projektili, već i čaure u šaržerima pištolja policije i vojske, svih koji su imali kod sebe oružje sa municijom.

- Da, naravno... I kako je prošao eksperiment sa kvadratnim čaurama?

Ivan Nikiforović je pozvao k sebi u kabinet svoju malenu kći Dašu, pokazao joj fotografiju kvadratne čaure i zamolio da ih uništi.

Daša je pogledala fotografiju i rekla:

- Ja te jako volim, tatice, ali da ispunim tvoju molbu neću nikako moći.

- Zašto? - začudio se Ivan Nikiforović.

- Zato što neću uspeti.

- Kako to, Dašenjka, ranije si uspevala. Razorila si čitavu seriju savremenih raketa, a sad odjednom ne možeš.

- Ma, tada sam se brinula, tatice. Nisam želela da putuješ, da sediš satima pred svojim računarom. Kad sediš pred svojim računarom, ni sa kim ne razgovaraš i ništa zanimljivo ne radiš. A sad si stalno ovde, pored nas. Postao si jako dobar, tatice, i nikakve eksplozije neću uspeti da izvedem.

Ivan Nikiforović je shvatio: Daša nije u stanju da uništi kvadratne čaure, zato što joj nije jasan cilj eksplozije, njen smisao. Ivan Nikiforović se uzrujano uzmuvaao po kabinetu, grozničavo razmišljajući kako da nađe izlaz. Počeo je uzbuđeno da ubeđuje Dašu. Govorio je kćeri, a kao da je razmišljao sam sa sobom:

- Nećeš uspeti... Da... Žalosno. Hiljadama godina su se u svetu

vodili ratovi. Pojedine zemlje su ratove završavale, a druge započinjale. Ginuli su milioni ljudi i danas ginu. Na naoružanje se troše ogromna sredstva... I postojala je mogućnost da se prekrati taj beskonačni pogibeljni proces, ali, avaj... – Ivan Nikiforović baci pogled na sedeću u fotelji Dašu.

Lice ćerke je bilo spokojno. Sa interesovanjem je posmatrala kako on hoda po kabinetu i priča. Ali, smisao izgovorenih reči Dašu nije obespokojavao. Nije shvatala u potpunosti šta su to ratovi, kakva su to sredstva i ko ih traći.

Razmišljala je o svome: „Zašto tata tako uzbuđeno tumara po svom kabinetu, među neljubaznim, nikakvu energiju ne pružajućim računarima? Zašto neće da izađe u baštu u kojoj se rascvetalo drveće i cvrkuću ptice, gde svaka travka i grančica drvceta miluju celo telo nečim nevidljivim. Tamo su sada mama i braca Kostja. Kad bi što pre tata završio svoj nezanimljivi razgovor, pa da pođu zajedno u vrt. Mama i Kostja, čim nas ugledaju, obradovaće se. Mama će se osmehivati, a Kostja je još juče obećao da će joj ispričati kako je moguće dotaći daleku zvezdicu, dodirujući kamenčić i cvetak. Kostja uvek ispunjava svoja obećanja...“

- Dašenjka, nezanimljivo ti je da me slušaš? Ne shvataš rečeno?
- obratio se kćeri Ivan Nikiforović. Razmišljaš o nečem svom?

- Ja, tata, razmišljam: što smo ti i ja ovde, a ne u bašti, gde nas sve iščekuje?

Ivan Nikiforović je shvatio da sa kćerkom mora razgovarati iskrenije i opipljivije. I progovori:

- Dašenjka, kada si digla u vazduh rakete posmatrajući njihove slike, sinula mi je ideja da proverim tvoje mogućnosti još jednom. Tačnije, da pokažem celom svetu moć Rusije da uništi sve naoružanje sveta. Onda više neće biti razloga da se proizvodi. Da je to besmisleno i opasno. Ono, koje je već napravljeno, ljudi će sami uništiti. Nastaće sveopšte razoružavanje. Kvadratne čaure su napravljene specijalno da bi ti mogla da pokažeš svoje moći, a da niko pri tom ne nastrada. Digni ih u vazduh, Dašenjka.

- Više ne mogu to da učinim, tatice.

- Zašto? Pre si mogla, a sad ne.

- Dala sam sebi reč da nikada više ništa neću uništiti. A kad sam već reč dala, moći da raznesem više nema u meni.

- Nema? A zašto si sebi to obećala?

- Braca Kostja mi je slike pokazivao iz svoje knjige: kako se tela ljudska od eksplozija u delićima razleću, kako se plaše ljudi, kako pada i umire drveće od eksplozija – i dala sam sebi reč...

- Dašenjka, znači da nikada više nećeš moći? Barem još jednom... Samo jednom. Eto, te kvadratne čaure.

Ivan Nikiforović pruži kćeri fotografiju kvadratne čaure.

- One su posebno za eksperiment napravljene i sakrivene na usamljenim mestima u raznim zemljama. Pored njih, čak ni blizu, nema ljudi. Svi iščekuju, da li će eksplodirati ili ne. Digni ih u vazduh, kćeri, to neće biti kršenje date reči. Niko neće nastradati. Naprotiv...

Daša još jednom ravnodušno pogleda fotografiju kvadratne čaure i mirno odgovori:

- Ako i prekršim datu sebi reč, ove se čaure ipak neće rasprsnuti, tatice.

- Ma, zašto?

- Zato što strašno dugo govoriš, tatice. A ja, čim sam pogledala fotografiju, istog časa mi se nisu dopale te kvadratne nakaze. One su gadne i sada...

- Šta sada? Dašenjka... Šta?

- Oprosti mi, molim te, tatice, toliko si dugo govorio posle toga što si mi pokazao, da su ih za to vreme oni skoro potpuno pojeli.

- Pojeli? Šta su pojeli?

- Projektile te kvadratne gotovo da su pojeli. Čim mi se nisu dopali projektili, osetila sam: oni su se pokrenuli i počeli brzo-brzo da ih jedu.

- Ko to, oni?

- Ma, maleni takvi. Oni su svuda oko nas i u nama. Oni su dobri. Kostja kaže da su to bakterije, ili mikroorganizmi. A ja više

volim po svome, zovem ih: „maleni moji, lepotančići“. Tako im se više dopada. S njima se igram, ponekad. Na njih ljudi pažnju skoro da i ne obraćaju, a oni se uvek, za svakog čoveka trude da dobro učine. Kada je čovek razdragan – i njima je lepo od radosne energije, a kada se čovek srdi ili lomi nešto živo – oni u velikom broju stradaju. Da zamene uginule hitaju drugi. Ponekad, ne uspevaju drugi da zamene umrle – i boluje ljudsko telo.

- Ali, ti si ovde, Dašenjka. A projektili su daleko, u raznim zemljama pod zemljom sakriveni. Kako su oni, ma ti „maleni“, u drugim zemljama mogli tako brzo da doznaju o tvojim nastojanjima?

- Oni, jedan drugome lančano vrlo brzo sve ispričaju, mnogo, mnogo brže, nego što u tvom računaru elektroni trče...

- Računar... Veza... Sad ću... Sad ću proveriti sve. Na našoj teritoriji su oko svakog projektila postavljene video kamere. Sad ću.

Ivan Nikiforović se okrenuo prema računaru za veze. Na ekranu monitora, svetlela je slika kvadratnog projektila. Tačnije onog, što je ostalo od njega. Kutija čaure je bila zardžala i sva u rupama, a bojeva glava je ležala pored i znatno se smanjila. Ivan Nikiforović prebaci sliku na monitoru, ali se i sa drugim projektilima desilo isto. Na ekranu se pojavila slika čoveka u vojnoj uniformi.

- Dobar dan, Ivane Nikiforoviću, već ste i sami sve videli.

- Kakve je zaključke doneo Savet? - upita Ivan Nikiforović.

- Članovi Saveta su se podelili na grupe i dogovaraju se. Straža pokušava da razradi dodatne mere bezbednosti objekta.

- Ne nazivajte moju kći objektom.

- Vi se nervirate, Ivane Nikiforoviću, a u datim okolnostima je to nedopustivo. Za deset minuta će kod vas biti grupa eksperata, koju sačinjavaju vodeći stručnjaci, psiholozi, biolozi, električari. Već su na putu. Obezbedite im komunikaciju sa svojom kćerkom. Pripremite je.

- Kakvo mišljenje prevagnjuje kod većina članova Saveta?

- Zasad, o potpunoj izolaciji vaše porodice u granicama imanjanja. Morate hitno ukloniti sve slike tehničkih sredstava. Ostanite pored

ćerke i postarajte se da neprekidno motrite na nju.

Pristigavša na imanje Ivana Nikiforovića, grupa stručnjaka Vojnog saveta je jedan i po sat razgovarala sa malom Dašom. Malecka je strpljivo odgovarala na pitanja odraslih. Posle sat i po desio se slučaj koji je sve prisutne na imanju stručnjake, kao i sve one koji su nadzirali ono što se dešava u centru Saveta bezbednosti preko monitora, doveo u potpunu pometnju. Posle sat i po razgovora sa malenom Dašom, vrata prostranog kabineta Ivana Nikiforovića se otvoriše. U kabinet uđe Dašin brat Kostja. Nosio je časovnik sa kukavicom koja je neprekidno kukala. Kostja stavi sat na sto. Kazaljke časovnika su stajale na oznaci jedanaest, a kada je mehanička kukavica trebala da završi određeni broj kukanja, velika skazaljka bi brzo pravila krug po brojčaniku, i kukavica je započinjala sve ispočetka. Prisutni su zbunjeno posmatrali čas čudan rad časovnika, čas Dašu i ćutali.

- Jao – kliknu odjednom Daša – potpuno sam zaboravila. Moram da idem zbog važnog posla. To drugarica moja Verunjka skazaljke vrti. Tako smo se dogovorile. Ako ja zaboravim. Ići moram.

Dva stražra su zatvorila svojim telima izlaz iz kabineta.

- Šta ako zaboraviš, Dašenjka? – upita svoju kćer Ivan Nikiforović.

- Ako zaboravim da odem do imanja gde živi drugarica moja, Verunjka, da pomilujem njen maleni cvetić i da ga zalijem. Inače, bez nežnosti tuguje. Voli da ga nežno posmatraju.

- Ali, cvetić nije tvoj – napomenu ćerki Ivan Nikiforović. – Zašto ga tvoja drugarica sama ne može pomaziti? Svoj cvetić?

- Tatice, Verunjka je sa roditeljima u goste oputovala.

- Kuda u goste?

- Negde u Sibir.

Uzvici prisutnih, izgovoreni skoro šapatom, začuli su se sa svih strana:

- Ona nije sama!

- Kakve su moći njene drugarice?

- Ona nije jedina!
- Koliko ih je?
- Kako da ih odredimo?
- Hitno moramo preduzeti mere prema svakom sličnom detetu!

Svi uzvici utihnuše, čim se podiže sa svog mesta u uglu stariji prosedi čovek. Taj čovek je bio stariji po zvanju i položaju, ne samo među prisutnima u kabinetu. Bio je predsednik Saveta bezbednosti Rusije. Svi se okrenuše prema njemu i začutaše. Sedi čovek je posmatrao sedeću na malenoj drvenoj stoličici Dašu, dok se niz obraz njegov slivala suza. Potom, sedi čovek polako priđe Daši, kleknu pred njom i pruži prema njoj ruku. Daša ustade, načini iskorak uhvativši karter svoje haljinice. Pokloni se i položi na njegov dlan svoju malenu ručicu. Sedi čovek ju je neko vreme posmatrao, potom nakloni glavu i s poštovanjem poljubi rukicu Dašinu, izgovorivši:

- Oprosti nam, molim te, malena Boginjo.
- Zovu me Daša – odgovori devovojčica.
- Da, svakako, zoveš se Daša. Reci nam, šta će biti na Zemlji našoj?

Devovojčica začuđeno osmotri lice starijeg čoveka, približi mu se i obazrivo obrisa dlanom suzu sa njegovog obraza, dotače prstićem brkove. Okrete se prema svom bratu i reče:

- Ti si mi, Kostenjka, obećao da ćeš pomoći i da ćeš se sa lokvanjima u Verunjkinom ribnjaku upoznati. Sećaš li se, da si obećao?

- Sećam se.
- Onda hajdemo.
- Idemo.

Na vratima, već mimoišavši razmaknutu pred sobom stražu, Daša stade, okrenu se prema još uvek klečećem čoveku, osmehnu mu se i sa sigurnošću izgovori:

- A na Zemlji će biti... Biće dobro!

Šest sati kasnije, istupajući na proširenom zasedanju Saveta bezbednosti Rusije, sedi predsednik reče:

- Sve je u svetu relativno. U odnosu na naše pokoljenje, novo se rađa nalikujući bogovima. Ne treba po nama da se ravnaju, već mi po njima. Sva vojna moć planete sa svojim jedinstvenim tehničkim dostignućima, pokazala se bespomoćnom pred jednom blistavom malenom devojčicom novoga pokoljenja. Naš zadatak, naš dug, naša obaveza pred novim pokoljenjem jeste čišćenje smeća. Moramo uložiti sve svoje napore, da očistimo Zemlju od bilo kog oblika naoružanja. Naša tehnička dostignuća i otkrića koja oličavaju najsavremenije i, kako se nama činilo, jedinstvene vojne komplekse, pokazala su se pred licem novog pokoljenja kao bespotrebni dronjci. Mi smo dužni da ih uklonimo.

UŽURBANO

RAZORUŽAVANJE

Održavalo se međunarodno zasedanje Saveta bezbednosti vojnih blokova raznih zemalja i kontinenata. Na njemu se razrađivao plan neodložnog uništavanja vojne tehnike i municije. Naučnici iz raznih zemalja razmenjivali su iskustva u pogledu tehnologije uništavanja. Psiholozi su neprestano istupali u sredstvima masovnih komunikacija, pokušavajući da spreče paniku među stanovništvom koje je posedovalo razne oblike vatrenog oružja. Panika je nastala pošto je u sredstvima masovnih komunikacija procurila vest o ruskom fenomenu. Činjenice su bile donekle iskrivljene.

U nizu zapadnih informativnih izvora govorilo se da Rusija, po hitnom postupku uništava na svojoj teritoriji posedujuću municiju, i da se priprema da u času „iks“ digne u vazduh vojne rezerve drugih zemalja, istrebljujući, pri tom, veliki deo stanovništva. Ljudi su počeli da bacaju sve što su imali od vatrenog oružja i municije u reke, zakopavali ih u pustarama, zato što zvanični prijemni punktovi za uništavanje nisu uspevali da prime sve oružje od onih koji su želeli da ga predaju.

Uvedene su kazne za samovoljno uništavanje. Firme-posrednici uzimale su velike nadoknade za prijem svake čaure, ali to nije zaustavljalo one koji se želeli da se reše onoga, što je predstavljalo pretnju životima čitavih porodica. Ljudi iz gradova u čijoj blizini su bile smeštene vojne baze, zahtevali su od vlasti hitno uništenje vojnih objekata. Ali je vojna industrija, preorijentisana na uništavanje onoga

što je ranije proizvodila, radila na granici svojih mogućnosti. U štampi mnogih zapadnih zemalja, počele su pojačano da kruže glasine o tome da od strane Rusije svetu pretila katastrofa. Svet nije u stanju da se brzo oslobodi nakupljenog oružja. Mnoge fabrike, zauzete uništavanjem vojne opreme i municije, rade na ivici svojih mogućnosti, ali ipak ne mogu za nekoliko meseci da unište ono što je proizvedeno za desetine godina naoružavanja.

Rusku vladu su okrivljavali i zato, što joj je, navodno, odavno bila poznata pojava dece s neobičnim moćima, te da se ona već veoma dobro pripremila za uništenje smrtonosnog oružja. Kao potvrda tih vesti, navodila se činjenica da se ruska vlada bavila kupovinom i demontažom ekološki nepouzdatih preduzeća, ne samo na teritoriji svoje zemlje, već i onih koja su se nalazila u zemljama koje su smeštene blizu granica Rusije. I, ukoliko Rusija prva uspe da očisti svoju teritoriju od eksplozivnog naoružanja, njoj će se ukazati prilika da uništi zemlje, koje zaostaju u trci razoružanja.

Smišljeno su preuveličavana sva moguća razaranja i ishod svetske katastrofe. Firmama koje su se bavile uništavanjem municije to je veoma odgovaralo, pošto je rasla cena njihovih usluga. Na primer, oni koji su predavali municiju od pištolja na uništenje, bili su primorani da plate 20 dolara za svaki metak. Samovoljno zakopavanje ili bacanje oružja, ocenjivano je kao diverzantski akt. Panika je rasla još i zato, što niko nije mogao da predloži delotvornu zaštitu od moći ispoljenih kod ruske dece. Ruski Predsednik je, kako se svima tada činilo, napravio očajnički i nepromišljeni korak - odlučio je da istupi u direktnom prenosu na svim kanalima svetske televizije, okružen decom neobičnih moći. Kada je bio objavljen dan i čas istupanja u direktnom prenosu Predsednika Rusije, pred ekranima televizora se okupilo skoro celokupno stanovništvo Planete. Neposredno pre tog časa, zaustavilo se mnoštvo preduzeća, zatvorene su radnje, opustele ulice – ljudi su očekivali vesti iz Rusije. Ruski Predsednik je želeo da svojim istupom uspokoji ljude, da pokaže celom svetu da se rađa pokoljenje Rusa, koji nisu nekakvi krvožedni monstri, već dobra,

obična deca, i da ih se ne treba bojati. Da bi bio što uverljiviji, ruski Predsednik je zamolio pomoćnike da okupe u njegovom kabinetu tridesetak dece neobičnih sposobnosti, odlučivši da sam ostane u kabinetu sa tom decom. Sve je tako i bilo urađeno.

- Šta je rekao Predsednik Rusije svetskoj zajednici?

- Možeš, ako hoćeš, sam da vidiš tu scenu i čuješ rečeno, Vladimire.

- Da, želeo bih.

- Pogledaj.

Predsednik Rusije je stajao ispred omanje govornice pored svog radnog stola. Sa obe strane govornice sedela su na malim stoličicama deca različitog uzrasta, otprilike od tri do deset godina. Kod suprotnog zida, smestili su se novinari sa televizijskim kamerama. Predsednik je započeo govor:

- Uvažene dame i gospodo, sugrađani! Specijalno sam pozvao na sastanak sa vama decu. I, kao što i sami možete da se uverite, nalazim se u ovom kabinetu sam sa njima, bez obezbeđenja, psihologa, roditelja. Ova deca nisu monstumi, kakvim pokušavaju da ih predstave u nizu sredstava masovnih komunikacija na Zapadu. Sami možete da vidite da su to obična deca. Na njihovim licima i u njihovim postupcima ne postoje znaci agresivnosti. Neke njihove mogućnosti mi smatramo čudnim. Ali, da li je to zaista tako? Moguće da moći koje su počele da se ispoljavaju kod pokoljenja koje stasava, jesu uobičajene za ljudsku jedinku. A da su čudna, neprihvatljiva za ljudsko postojanje – naša dela. Ljudska zajednica je sazdala sisteme komunikacije i vojni potencijal, koji su u stanju da dovedu planetu do katastrofe.

Tokom mnogih stoleća vodili su se mirni pregovori između država koje su posedovale najveći vojni potencijal, ali se trka u naoružanju nije prekidala. Danas postoji istinska mogućnost da se okonča beskonačni pogibeljni proces. Sada su se u mnogo povoljnijem položaju našle one zemlje, na čijim teritorijama nije skoncentrisano smrtonosno oružje. Nama takvo stanje deluje protivprirodno. Ali,

hajde da razmislimo, zašto se u našem shvatanju uvrežilo ubeđenje da je za ljudsko društvo prirodna proizvodnja smrtonosnih, za cele narode ugrožavajućih, sredstava za uništenje čovekovo?

Novi naraštaj je izmenio prioritete, naterao nas da delujemo u obratnom smeru – da se razoružavamo. Strah, panika, grozničavost u postupcima koji prate taj proces, nastaju u velikoj meri zahvaljujući izvitoperenom pružanju informacija. Rusku vladu optužuju da je odavno znala o pojavi u državi dece sa izuzetnim moćima. Te optužbe su neosnovane. Na teritoriji Rusije se do ovoga trenutka održao veliki vojni potencijal, te i mi, isto kao i mnoge druge zemlje, činimo sve što je moguće da ga uništimo.

Rusku vladu optužuju i za to, da se ne bavi otkrivanjem sve dece neobičnih moći, i da ne preduzima nikakve korake za njihovu izolaciju, podrazumevajući pod tim nasilna uspavlivanja, sve do završetka procesa razoružanja. Ruska vlada neće krenuti tim putem. Deca Rusije su – ravnopravni građani naše zemlje. Moramo da promislimo, zašto iskrsava želja da se izoluju oni koji ne prihvataju oružje za ubijanje, a ne oni koji ga proizvode? Ruska vlada preduzima mere za sprečavanje slučajnog emocionalnog ispada kod dece, koja su kadra da pošalju impuls i dignu u vazduh njima nemio vid oružja.

Iz programa ruske televizije u potpunosti su isključeni filmovi u kojima se prikazuju sredstva ubijanja. Uništene su igračke koje podražavaju oružje. Roditelji se neprestano nalaze pored svoje dece i nastoje da preduprede njihovu negativnu reakciju. Rusija...

Predsednik prekide svoj govor. Svetloplavi dečkić, od oko pet godina, ustade sa svog mesta i priđe stativu, na kom je stajala video kamera. Isprva je prosto razgledao šrafove stativa, a kada je na njega položio ruku, snimatelj ostavi svoju kameru i preplašeno se sakri iza leđa novinara. Predsednik hitro priđe dečaku koji je preplašio kamermana, uze ga za ruku i povede ka stoličici, na kojoj je do malopre spokojno sedeo, prigovarajući mu u hodu:

- Molim te, sedi mirno, dok ne završim.

Ali, da nastavi govor, nije mu pošlo za rukom. Kod stola na kom

su se nalazili telefoni, dvoje mališana, uzrasta od tri-četiri godine, petljalo je nešto oko aparata. Tiho sedeći na početku istupanja, deca su se raštrkala po kabinetu i bavila ko je čime hteo. Samo su starija deca, kojih nije bilo mnogo, sedela na svojim mestima, posmatrajući novinare sa kamerama. Među njima je bila devojčica sa mašnjama na kikicama i ja je prepoznadoh. Daša, koja je uništila savremene raketne komplekse, nije baš detinje, već je razborito pažljivo procenjivala šta se dešava, motreći na reakcije novinara.

Priljubljeni uz ekrane televizora, ljudi celoga sveta su mogli da vide pomalo izgubljeno lice Ruskog Predsednika. Obuhvatio je pogledom raštrkanu po kabinetu decu. Ugleda dvoje mališana koji su petljali po aparatu za vezu sa vladom. Pogleda na vrata, iza kojih su se nalazili negovi pomoćnici i roditelji pozvane dece, ali nije pozvao nikoga u pomoć. Predsednik se izvini za prekinuti govor, brzo priđe dvojici mališana, koji su već skidali sa stola jedan od aparata i dohvati ih ispod pazuha, rekavši: „To nisu vaše igračke“. Jedan od dečaka koji su se našli pod miškom Predsednika, ugleda svog druga, visećeg s druge strane Predsednika, i zvonko prasnu u smeh. Drugi mališan spretno cimnu Predsednika za kravatu i izgovori: „Igračke“!

- To ti tako misliš, ali to nisu igračke.

- Igračke - veselo ponovi nasmejani mališan.

Predsednik vide kako aparatima, privučeni titranjem šarenih lampica i zvucima zvona, priđe još nekoliko mališana koji počеше da diraju telefonske slušalice. Tada on smesti dva nemirka na pod, brzo priđe stolu, pritisnu nekakvo dugme i reče: „Hitno isključite sve veze u mom kabinetu“.

Potom hitro raširi po svom stolu čiste listove papira. Na svaki je položio olovku ili pero i reče, obraćajući se okupljenoj oko njega dečurliji: „Evo vam. Možete crtati što god poželite. Nacrtajte, a kasnije ćemo pogledati svi zajedno kod koga je najlepše ispalo“.

Deca okružiše sto, počеше da biraju papir, olovke, pera. Onima koji su bili manji rastom i nisu mogli da dohvate sto, Predsednik je primakao stolice i smeštao ih da sednu, ili je podizao malene na

stolice. Uverivši se da je uspeo da zanese decu crtanjem, Predsednik iznova priđe svojoj govornici, osmehnu se televizijskim gledaocima, duboko udahnu vazduh nameravajući da nastavi svoj govor, ali nije uspeo. Priđe mu maleni dečak i poče da ga vuče za nogavicu.

- Šta je bilo? Šta hoćeš?

- Pi... – reče mališan.

- Šta?

- Pi...

- Pi-pi. Znači, u klozet hoćeš? – Predsednik ponovo pogleda na vrata koja vode iz kabineta.

Vrata se otvoriše i trenutno se dva pomoćnika ili telohranitelja Predsednika brzo uputiše prema njemu. Jedan od muškaraca, strogog i nekako napregnutog lica, nakloni se i uze mališana za ruku. Ali dete, ne puštajući krajeve predsednikovih pantalona, spretno otrže rukicu iz ruke strogog muškarca, i napravi prema ostalim pristiglim muškarcima protestvujući pokret. Muškarci izgubiše glavu. Mališan ponovo podiže pogled i posmatrajući odozdo Predsednika opet ga povuče za nogavicu, rekavši: «Pi» – i čučnu.

- Nije baš vreme za tvoje „pi“. A još i izvoljevaš – reče Predsednik, te spretno podiže mališana u naručje izvinivši se novinarima, i krete ka izlazu, rekavši u prolazu: „Brzo ćemo“ – i izađe.

Na ekranima stotina miliona televizora, kamere su prikazivale smenjajući slike, igrajuću, crtajuću, raspričanu decu. Najčešće su pokazivali predsedničku govornicu, za kojom nikoga nije bilo. Tad sa svog mesta ustade malena Daša. Uze stolicu, dovuče je do predsedničke govornice, uspuza se uz nju, osmotri novinare i pogleda u objektivne kamera uprtih u nju, popravi mašne na svojim kivicama i progovori:

- Zovem se Daša. A naš čika Predsednik je – dobar. Sad će doći. Doći će i sve vam ispričati. Malčice je uzrujan. Ali, uspeće svima da ispriča, kako će biti dobro svuda - posvuda na Zemlji. I da niko nas ne treba da se boji. Meni je bata Kostja pričao da se sada boje dece, zato što sam digla u vazduh velike nove rakete. Nisam htela da ih uništım

tek tako, samo sam želela da tata ne odlazi od nas na dugo, i da tata ne misli tako mnogo o tim raketama. I da ih ne gleda. Bolje neka o mami brine. Ona je bolja od svih raketa. Ona se raduje kada je tata gleda i priča sa njom. A kada on otputuje na duže vreme, ili samo u rakete pilji, mama tuguje. Ne želim da mama bude tužna. Kostja, moj bata, veoma je pametan i razborit, i Kostik mi je kazao, da sam preplašila mnoge ljude. Neću više uništavati. To je sasvim nezanimljivo. Drugi poslovi postoje, veoma važni i zanimljivi. Oni radost svima donose. A rakete ćete sami rastaviti. Demontirati ih, da više niko, nikada ništa ne digne u vazduh. A nas se ne bojte, molim vas.

Dođite nam u goste. Svi dođite. Napojićemo sve vas vodom živom. Mama mi je pričala kako su ranije kod nas ljudi živeli. Radili da su, obavljali svoje poslove, gradili razne fabrike i tako se zaneli, kad iznebuha – nestade žive vode. Zagađena voda postade. Pa su vodu samo u flašicama u radnjama prodavali. Ali, u flašicama je voda mrtva, ugušena, te su bolovati počeli ljudi. Tako je bilo pre, ali ja nikako nisam mogla da zamislim, kako je nešto tako moguće, da ljudi zagađaju vodu koju sami piju. A i tata mi je pričao, da i sada na Zemlji postoje cele države u kojima nema žive, čiste vode, i da ljudi u tim zemljama umiru od bolesti teških. Ni jabuka nema u tim zemljama, niti jagoda ukusnih, zato što sve živo boluje, a čovek koji bolesno jede, muči se.

Dođite kod nas svi, svi dođite. Ugostićemo vas jabukama koje nisu bolesne, i paradajzom, i kruškama i bobičastim plodovima. Probaćete ih, a kada se kući vratite, reći ćete sebi - ne sme se prljavo raditi, bolje je u čistoti živeti. Kasnije, kada i kod vas sve čisto bude, mi ćemo k vama u goste doputovati sa darovima.

Vrativši se sa malenim dečakom na rukama, Predsednik je stajao kod vrata i slušao kako govori Daša. A kada je ona začutala, prišao je govornici i, ne puštajući mališana, udobno smeštenog u njegovom naručju, dodao: „Da, svakako... Dođite, zaista, kod nas se može telo oporaviti. Ali, to nije najvažnije. Važnije je da svi spoznamo

sebe i svoje predodređenje. Treba to pojmiti, da ne bismo bili uklonjeni iz okrilja Zemlje, kao smeće. Svi zajedno smo dužni da uklonimo za sobom tu prljavštinu, koju smo razneli. Hvala vam svima na pažnji“.

Scena u kabinetu Predsednika iščeze. A glas Anastasijin nastavi:

- Teško je reći, da li je govor Predsednika ili malene Daše uticao na ljude, koji su gledali direktan prenos iz Rusije. Ali, više ljudi nisu hteli da veruju proširenim glasinama o agresivnosti Rusije. Ljudi su želeli da žive, da žive srećno, i poverovali su u takvu mogućnost. Broj željnih da posete Rusiju, da požive u njoj, povećao se posle direktnog prenosa iz Kremlja višestruko. Vraćajući se iz Rusije, više nisu mogli da žive pređašnjim životom. Spoznaja je planula u svakom, kao prvi zrak sunašca u praskozorje.

NAUKA

I LAŽNA NAUKA

- Anastasija, kako su Rusi uspevali da prime toliki broj gostiju? Teško im je, sigurno, bilo. Mogu da zamislim, živiš sa porodicom na svom imanju, a u tebe iza plotu svakog minuta gomila zazjavala pilji.

- Turiste, strance, doputovavše u Rusiju na lečenje, smeštali su u gradove, u oslobođene stanove. Namirnice su nabavljane sa imanja, a turiste onamo nisu vozili. Malo ko od njih je bio u prilici da bude ugošćen u mestu stalnog boravka novih Rusa. Psiholozi su neprestano upozoravali vlasnike imanja da zbog njihovog gostoprimstva, kod turista, osobito iz zemalja koje su se smatrale ranije visoko razvijenim, dolazi do psihičkih slomova. Saopštavano psiholozima, odgovaralo je istini. Oko četrdeset procenata stranaca koji su boravili u gostima na imanjima, po povratku kućama je zapadalo u depresivna stanja, koja su se graničila sa samoubistvom.

- Kako je moguće? Zašto? Pa, sama si govorila, Anastasija, da je na imanjima sve predivno: i krajolici, i hrana, i uzajamno razumevanje u porodicama.

- Sve je upravo tako, ali se mnogim stranim gostima viđeno pokazalo odveć lepim. Zamisli, Vladimire, starijeg čoveka koji je proživeo veći deo svoga života u velikom gradu. Čoveka, koji je nastojao da, ma koliko ga to koštalo, zaradi što više novca, te će biti, samim tim, kako je smatrao, ne gori od drugih. U zamenu za novac, dobijao je mesto stanovanja, odeću, automobil, hranu. I evo ga, sedi čovek u nameštenom stanu, u garaži je parkiran njegov automobil, u frižideru hrana.

- Zamislio sam, sve je normalno kod njega. I šta dalje?

- Pa, onda, Vladimire, sam i odgovori na svoje pitanje: „Šta

dalje?“

- Dalje... Možda, otputuje nekuda taj čovek, možda, nameštaj novi kupi ili auto.

- A potom?

- Potom? Ne znam, šta biva posle?

- Kasnije će taj čovek umreti. Umreće zauvek, ili za milione zemaljskih godina. Neće uzmoći njegovo drugo Ja, njegova Duša, da iznova zasluži zemaljski plan postojanja. Neće uzmoći zato što za života svog zemaljskog, ništa dobrog nije učinio Zemlji. Intuitivno, svako to poima, zato je smrt ljudima strašna. Kada su stremljenja većine ljudi podjednaka i način života sličan, oni smatraju da je samo tako, kao svi, moguće i nužno živeti. Kad eto, otkrio je čovek život na Zemlji potpuno drugačiji. Našao raj zemaljski, Ljubavi prostranstvo, stvoreno po viziji Božanskoj ljudskom rukom, a život svoj on sad smatra već prošlim i proživljenim u paklu, te umire čovek takav u mukama, i otežu se njegove muke milionima godina.

- A zašto onda svi u takvu depresiju ne zapadaju, otkrivši novu meru života Rusa?

- Drugi ljudi intuitivno shvataju, da čak iako u starosti slabašnom rukom započnu da stvaraju prostranstvo Ljubavi na Zemlji, njihov život će produžiti Tvorac. Ispravivši se, starci, ozarivši osmehom svoj lik, odlazili su mladima u pomoć.

- Ipak, Anastasija, nekako ružno proizlazi, da doputovavši u Rusiju izdaleka, turisti nisu mogli, barem ulicama naselja novih Rusa da prošetaju, vazduh čisti udišući.

- Boraveći u gradovima, turisti su isto tako mogli da osete svež dah Zemlje, da popiju životvornu vodu. Gradovima je pirkao vetrić, donoseći sa utonulih u zelenilo imanja - čistotu, etre i prah cvetni. A posmatrali su te rajske oaze turisti na pristojnom odstojanju, kada su odlazili na ekskurzije, nastojeći da ne uznemiravaju živeće na njima porodice. Evo, pogledaj, kako se sve dešavalo.

Iznova iskrсну nova slika budućnosti. Videh autoput, koji spaja gradove Vladimir i trideset kilometara od njega Suzdalj. Imao sam

priliku ranije da putujem tim putem. Pre se veoma retko dešavalo da se na njemu nađu turistički autobusi sa ljudima, koji su želeli da obiđu drevne hramove i manastire Suzdalja. Uglavnom su taj pravac ispunjavali automobili sa lokalnim tablicama. Ali je sada taj put bio potpuno drugačiji. Na duplo proširenom putu kretali su se divni autobusi, verovatno električni: nije bilo izduvnih gasova, nisu brujali motori, već se samo čulo škripanje guma. U elektrinim autobusima, sedeli su turisti različitih nacionalnosti. Mnogi su posmatrali okolinu kroz dvoglede.

Otprilike na kilometar od puta, kroz krošnje raznolikog drveća, nazirali su se krovovi porodičnih kuća. Tamo, iza ravne žive ograde, rasporedila su se zavičajna imanja Rusa. Sa obe strane puta, u razmacima od oko dva kilometra, uzdizale su se lepe jednospratne radnje i restorani. Pred svakim od njih – omanja asfaltirana površina, na kojoj se zaustavljao sledeći autobus, ukoliko je bila slobodna. Iz elektroautobusa je izlazila naredna grupa turista, i svako od njih je nastojao da nabavi zalihe, ili da proba na licu mesta to što se prodavalo.

Sve radnje i restorančići snabdevali su se prehrambenim proizvodima odgajanim na imanjima. Takođe je bilo u radnjama vezenih ruskih rubaški, peškira, ruketvorina od drveta, i mnogo toga drugog, proizvedenog znalcima. Anastasija je pojasnila da ljudi rado kupuju te proizvode, zato što znaju: košulja, izvezena dobrim rukama sretne žene, nemerljivo je vrednija od one izrađene na automatskoj pokretnoj traci.

Ako bi se pogledalo odozgo na to što se nalazilo iza vidljivog s puta šumskog pojasa, mogla su se opaziti senovita šetališta i obrubljena zelenom živicom imanja. Šumoviti pojas je okruživao naselje u kom se nalazilo, otprilike, devedeset majura. Zatim polje, posle kilometra – ponovo omeđeno šumskim pojasom naselje, i tako na dužini od tridesetak kilometara. Jednaka po veličini imanja, uopšte nisu sličila jedno drugom. Kod jednih su preovladavali baštenski nasadi, kod drugih – divlje rastuće drveće: vitki borovi, razgranati

kedri, hrastovi i breze.

Na svakom imanju se obavezno nalazilo veštačko jezerce ili bazen. Kuće, okružene cvetnim lejama, takođe su bile različite: velike jednospratne porodične kuće i malene prizemne. Sagrađene u različitim stilovima: jedne sa ravnim krovovima, druge – oštih kosih ivica. A nekoliko kućica – belih, kao da su kućice ukrajinskog sela. Nikakvih automobila na ulicama-drvorecima koje dele imanja nisam opazio. Pa ni u domaćinstvima se osobita živost, rad, nisu mogli primetiti. Sticao se utisak, da se sva ta čudesna lepota stvara nekim odozgo, a da se ljudi samo naslađuju tvorevinom. U centru svakog naselja bile su velike, lepe jednospratne građevine, pored kojih je živahno trčkarala dečurlija. Znači, škole ili klubovi su u centru naselja izgrađeni. Rekoh Anastasiji:

- Evo, u centru naselja, gde se nalazi škola ili klub, još je i primetan kakav-takav život, a na samim imanjima je, po svoj prilici, čamotinja. Ako su njihovi vlasnici tako mogli da rasporede nasade da se čak ni zemlja ne mora đubriti, niti sa štetočinama i korovom boriti, šta im ostaje da rade? Ipak mislim da je za čoveka radosniji silni trud, stvaralaštvo, tragalaštvo, a ovde ničega od toga nema.

- Vladimire, ovde, na ovim prekrasnim imanjima, ljudi se upavo bave svim tim što si nabrojao, i njihova dela su značajna. To zahteva znatno snažniji um, promišljenost i nadahnuće, od onog koji poseduju umetnici i istraživači, uobičajenog za tebe sveta.

- Pa, ukoliko su svi oni umetnici i tragaoci, gde su onda plodovi njihovog rada?

- Vladimire, smatraš li umetnikom čoveka koji uzima u ruke kičicu i naslika na platnu predivni pejzaž?

- Razume se da smatram. Ljudi će gledati njegovu sliku i, ukoliko im se dopadne - kupiće je ili će je u umetničkoj galeriji izložiti.

- A zašto onda ne smatraš umetnikom čoveka, koji je umesto platna uzeo hektar zemlje, i koji je stvorio na njoj isti takav prelepi pejzaž ili još i lepši? Jer da bi se sazdala krasota od živog materijala, to od stvaraoca zahteva ne samo umetničku uobrazilju i ukus, već i

poznavanje svojstava mnogih živih materijala. I u prvom i u drugom slučaju, stvoreno pobuđuje kod gledalaca istinske emocije, „raduje pogled“. Ali, za razliku od naslikane na platnu, živa slika je uz to i vrlo korisna. Ona prečišćava vazduh, proizvodi za čoveka blagotvorne etre, hrani njegovo telo. Živa slika menja prelive svojih cvetova i nju je moguće beskonačno usavršavati. Nevidljivim nitima je povezana sa Vaseljenom. Ona je nemerljivo važnija od naslikane na platnu, te je stoga mnogo značajniji i stvorivši je umetnik.

- Da, naravno, ovako je teško ne složiti se. Ali, zašto držiš da su vlasnici tih imanja uz to i tragaoci, učeni? Zar oni imaju bilo kakvu vezu sa naukom?

- Imaju vezu sa naukom.

- Kakvu, na primer?

- Na primer, ti, Vladimire, smatraš učenim čovekom onog, koji se bavi selekcijom bilja, genetskim inženjeringom?

- Razume se. Te ljude svi smatraju učenim, oni u Institutima naučno-istraživačkim rade. Odgajaju nove sorte povrća i voća, a i drugog rastinja.

- Da, svakako, odgajaju. Ali, važan je rezultat njihove delatnosti, njen značaj.

- I rezultat postoji – odgajane sorte otporne su na hladnoću i dugo se mogu očuvati, to povrće, krtole koje neće pojesti krompirova zlatica ili nešto slično. U visoko razvijenim zemljama su iz ćelije živo biće uspeli da dobiju, sada se spremaju da organe različite za presađivanje bolesnom čoveku odgajaju, bubrege, na primer.

- Da, tako je. Ali, zar se nisi zamislio, Vladimire, zašto se u tim visoko razvijenim zemljama pojavljuje sve više i više novih oblika oboljenja? Zašto su one na prvom mestu po bolestima raka? Zašto im je potrebna sve veća količina lekova? Zašto sve više ljudi pati od neplodnosti?

- Zašto?

- Zato što mnogi ljudi koje ti nazivaš učenima, uopšte nisu razumna bića. Njihova ljudska suština je paralisana, i kroz njihov,

samo spolja gledano ljudski oblik, dejstvuju sile uništenja. Razmisli sam, Vladimire, ti, nazovi učenjaci počeli su da modifikuju postojeće u prirodi rastinje, te sledstveno i plodove koje oni donose. Počeli su da menjaju, ne definisavši pri tom namenu tih plodova. A u prirodi i Vaseljani, sve je tesno uzajamno povezano. Ako bi, na primer, u tvom automobilu mehaničar uklonio ili izmenio neku sitnicu, da kažemo, filter, auto će se kretati još neko vreme, a uskoro, šta će se desiti?

- Pokvariće se ceo sistem dotoka goriva, staće motor.

- Znači, svaki delić automobila ispunjava svoj zadatak, i pre nego što se dotakne, mora se odrediti njegova namena.

- Naravno! Da bi se to razumelo, nije obavezno mehaničar biti.

- Priroda je – takođe - savršeni mehanizam, koji dosad niko do kraja nije upoznao. Svaka pojedinost tog velikog živog mehanizma ima svoje predodređenje, tesnu uzajamnu povezanost sa celim svemirom, i menjanje svojstava ili uklanjanje jedne sitnice, neizostavno utiče na rad celog prirodnog mehanizma. U prirodi postoji mnogo zaštitnih funkcija. Isprva će opominjati o nedopustivim delovanjima. Ako to ne pomogne, priroda će biti prinuđena da uništi nevolju - mehaničara. Plodove čovek koristi za ishranu, te ako počne da se hrani plodovima-mutantima, onda se i sam postepeno u mutanta preobražava. Takva pojava je neizbežna uz upotrebu modifikovanih plodova. To se već dešava. Slabi imunološki sistem čovekov, um i osećanja. Čovek počinje da gubi samo njemu svojstvene moći, preobraćujući se u lako vođenog biorobota, gubeći svoju nezavisnost. Pojava novih bolesti tome je potvrda, to je znak o nedopustivom delovanju čovekovom.

- Pretpostavimo da si u pravu. Ni meni se ne dopadaju te hibridne biljke. U početku su ih reklamirali, a sada su vlade mnogih zemalja zakone počele da donose, da se u radnjama, na proizvode dobijene genetskim inženjeringom, specijalne etikete lepe. I u našoj zemlji je takav ukaz donet. Mnogi ljudi nastoje da ne kupuju proizvode-mutante. Ali se u potpunosti od njih, kažu, izbaviti zasad nije moguće, zato što ih se isuviše namnožilo, a pravih proizvoda je malo i mnogo su skuplji.

- Eto vidiš, silama rušilačkim je uspelo da dovedu ljudsko društvo u ekonomsku zavisnost. Pošlo im je za rukom da uliju u ljudske glave: „Ako ne budete jeli naše proizvode – umrećete od gladi“. Ali, to nije tako, Vladimire. Čovek će propasti ako ih bude jeo.

- Moguće, Anastasija, ali neće svi nastradati. Mnogi već znaju o tome i ne jedu mutante.

- Na koji način ih ti, recimo, Vladimire, prepoznaješ?

- Ne kupujem uvozno povrće... Neuporedivo je ukusnije ono što prodaje na pijacama lokalno stanovništvo sa svojih pomoćnih gazdinstava.

- A gde oni uzimaju seme?

- Kako gde uzimaju? Kupuju. Sada mnoga preduzeća semenjem trguju. U šarenim lepim pakovanjima ih prodaju.

- Znači, ljudi kupuju seme, oslanjajući se na obaveštenje na pakovanju. Ne znajući apsolutno pouzdano, u kolikoj meri odgovara sadržaj pakovanja onome što piše.

- Hoćeš da kažeš, da i semenje može biti modifikovano?

- Da. Danas je, na primer, na Zemlji ostalo svega devet jabuka koje daju prvobitne plodove. Jabuka je – jedna od najvrednijih i najukusnijih za čoveka tvorevina Božjih. Ali je među prvima podvrgnuta mutaciji. Još u Starom zavetu nailazimo na opomenu: „Ne kalemite...“. Ali su to uporno radili, i kao rezultat, jabuka je nestalo. To što sada možeš videti u baštama ili radnjama, ne odgovara Božanstvenom plodu. One koji lome, uništavaju, izobličavaju iskonska Božanska dela, ti nazivaš učenima. A kako se onda mogu nazvati oni koji vraćaju u prvobitno stanje funkcije svih pojedinosti prirodnog mehanizma?

- Takođe učenim, samo, reklo bi se, veštijim, potkovanijim.

- Ruske porodice, živeći na imanjima koja ti sada posmatraš, obnavljaju upravo to, što je bilo upropašćeno.

- Otkud su stekli znanja veća od naučnika-selekcionara, genetičara?

- Ta znanja postoje u svakom čoveka od vankada. Cilj, pomisli,

poimanje svog predodređenja, daju mogućnost da se pronađu.

- Nije nego, proizlazi da su ljudi na imanjinima – i umetnici, i učenjaci! A ko smo onda mi, danas živeći na planeti ljudi?

- Svako može dati sebi samom određenje, ukoliko barem na devet dana uzmogne misao svoju da oslobodi.

DA LI JE SLOBODNA NAŠA MISAO?

- Šta znači „osloboditi“? Misli su kod svih ljudi i ovako slobodne.

- U uslovima svakidašnjeg života tehnokratskog društva, Vladimire, misao čovekova je potčinjena okvirima i uslovnostima tog sveta. Tehnokratski svet može postojati samo uz uslov potiranja slobode misli čovekove, pokoravanja i ovladavanja energijom misli.

- Nekako mi je nejasno. Svaki čovek za svoga života mnogo toga različitog može da pretura po glavi. Reći, na primer, nije baš sve moguće. Postoje zemlje u kojima je velika sloboda govora, kod drugih je manja, a da misli svako je slobodan o čemu god poželi.

- To je opsena, Vladimire. Većina ljudi je primorana da misli o jednom te istom, celoga života. To se lako može opaziti, ukoliko se različiti misleni trenuci jednog tipičnog čoveka današnjeg vremena, razdvoje na odvojena vremenska razdoblja, a potom se sakupe iste misli. Takvom, sasvim jednostavnom radnjom, ustanovićeš osnovnu misao ljudske zajednice svoga vremena.

- Zanimljivo. Hajde da zajedno pokušamo da opredelimo tu misao.

- Dobro. Onda mi reci broj godina prosečnog veka čovekovog.

- Da li je to važno?

- Ne odveć kod istovetnog mišljenja, ali je broj nužan zbog daljeg obračunavanja.

- Dobro, vek čovekov našeg doba je oko osamdeset godina.

- Dakle, čovek se rodio. Tačnije bi bilo reći – stekao je materijalni plan svoga postojanja...

- Bolje prosto, rodio se, tako je jasnije.

- U redu. Odmalena dete posmatra svet, koji mu predstoji da

upozna. Odeću, stan, hranu, obezbeđuju mu roditelji. Ali mu isto tako roditelji svojim ponašanjem, odnosom, voljno ili nevoljno, prenose svoje misli i odnos prema okolnom svetu. Vidljivi proces spoznaje traje, otprilike, do osamnaeste godine. Svih tih godina tehnokratski svet pokušava da ulije u glavu mladom čoveku svoju važnost. Nadalje, u preostalih šezdeset dve godine, može se pretpostaviti da čovek može odlučivati sam o pravcu rada svoje misli.

- Da, može, a ti si govorila da je neko sputava...

- Govorila sam. Hajde sad da izračunamo, koliko je vremena čovek nezavisan da slobodno razmišlja.

- Hajde.

- Svakodnevno, određeno vreme čovek spava, odmara se. Koliko časova čovek svakodnevno troši na san?

- Po pravilu – osam.

- Uzeli smo kao osnovu šezdeset i dve godine života čovekovog. Pomnoživši ih sa osam časova svakodnevnog sna, sa obračunavanjem prestupnih godina, proizlazi da 587.928 sati svoga života čovek spava. Svakodnevni osmočasovni san se odliva u dvadeset dve godine neprekidnog sna. Kada odbijemo te dvadeset dve godine od šezdeset dve godine života, dobijamo četrdeset godina nespavanja. U vreme budnog stanja, većina ljudi se bavi pripremanjem hrane. Koliko, po tvom mišljenju, čovek izgubi vremena na pripremanje i uzimanje hrane?

- Žene uglavnom pripremaju i kuvaju, mada, istinu govoreći, muškarci su prinuđeni da više vremena potroše na zarađivanje za proizvode.

- Pa, koliko, Vladimire, odlazi, po tvom mišljenju, na pripremanje i uzimanje hrane svakodnevno?

- Ako se uzme u obzir kupovina namirnica, spremanje doručka, ručka i večere, to bi bilo tri sata, recimo, u radnim danima. Samo što se ne bave svi u porodici pripremanjem hrane, ostali jedu, možda pomažu da se kupe namirnice i posuđe opere, tako da svaki čovek prosečno gubi oko dva i po sata.

- Zapravo je više, ali neka bude po tvome, uzmimo samo dva i po sata po danu; pomnožićemo ih sa brojem proživljenih dana i dobićemo 61.242,5 sata, ili 25.517 dana, ili 7 godina. Oduzećemo ih od četrdeset godina, i ostaće nam trideset i tri. Da bi imao mogućnost da nabavi hranu, odeću i mesto stanovanja, čovek, živeći u tehnokratskom svetu, mora da ispunjava jednu od neminovnih obaveza tog sveta – da radi. Želim da ti skrenem pažnju, Vladimire, čovek mora da radi, da se bavi nekim poslom, ne zato što mu se on jako dopada, već zarad zadovoljenja tehnokratskog sveta, inače će čovek biti lišen životno važnog za sebe.

Koliko je vremena prinuđena da troši većina ljudi svakodnevno na posao?

- U našoj zemlji – osam, pa za putovanje do posla i obratno, još otprilike dva sata odlazi. Ali, svake nedelje dva slobodna dana postoje.

- Eto, pa pokušaj da izračunaš sam, koliko uslovnih godina svoga života čovek potroši na, ne baš uvek voljen s njegove strane, posao.

- Dugo je da se izračuna bez digitrona, sama reci.

- Sve u svemu, za trideset godina takozvanog radnog veka, deset godina on neprekidno radi za nekoga, a još tačnije, za tehnokratski svet. I sada, od trideset tri godine života moramo da oduzmemo ovih deset, i ostaje dvadeset i tri.

- Čime se još bavi svakodnevno čovek u toku svog života.

- Televiziju gleda.

- Koliko vremena svakodnevno?

- Bar tri sata, ne manje.

- Ta tri sata se prelivaju u osam godina neprekidnog sedenja ispred ekrana. Oduzećemo od preostalih dvadeset i tri – ostaje petnaest. Ali, i to vreme još nije slobodno za rad, svojstven samo čoveku. Čovekova misao je učmala. Ona ne može naglo da se prebacuje sa jednog na drugo. Neko određeno vreme misao analizira dobijenu informaciju. Sve u svemu, prosečan čovek za ceo svoj život razmišlja o svemiru svega 15 – 20 minuta. Poneko uopšte ni jednom o

tome ne pomisli, a poneko razmišlja nekoliko godina. Svako sam za sebe može da ustanovi, ako ispita potanko proživljene godine. Svaki čovek je osobena jedinka – on je značajniji od svih zajedno galaksija, jer je on u stanju da ih stvara. Ali je svaki čovek – delić zajednice ljudske, koja se u celini i može posmatrati kao jedinstveni organizam, jedinstvena suština. Dospevši u zamku tehnokratske zavisnosti, velika suština Vaseljene se povlači u samu sebe, gubeći istinsku slobodu, i postaje zavisna pokrenuvši mehanizam samouništenja.

Drugačiji, raznovrsniji je od svagdašnjeg, način života ljudi koji žive u naseljima budućnosti. Njihova misao je slobodna i čovečna, u jedinstvenom je spojena stremljenju, da se iz ćorsokaka izvede zajednica ljudska. Galaksije trepere u radosnom predosećaju pred sjedinjenom, jedinstvenom ljudskom vizijom. Rođenje novoga i stvaranje, otkriće Kosmos uskoro. Prekrasnu Planetu novu, materijalizuje ljudska misao.

- Uh, kako ti o naseljenicima zanosno govoriš. A po spoljašnosti su obični ljudi.

- I spoljašni izgled njihov je različit. Blistava je energija ogromna u njima. Pažljivije pogledaj, evo idu baka i unuk...

JAHČICA

BUDUĆNOSTI

Video sam kako su se izvezla iz naselja kola, tačnije, karuce sa pokretnim krovom, u koje je bio upregnut riđan. Na mekom sedištu karuca sedela je postarija žena, a pred njom su bile korpe s jabukama i povrćem. Napred, dečak od oko sedam godina, go do pojasa, držao je uzde, ali nije terao konja. Očito se nisu prvi put vozili tim putem, pa je konj lagano kasao poznatom trasom.

Dečak se okrenuo prema starijoj ženi i nešto joj rekao. Baka se osmehnula i zapevala. Mališan ju je pratio, prihvativši refren. Prolazeći u električnim autobusima turisti, teško da su mogli da čuju njihovu pesmu. Konj je promicao na otprilike kilometar od auto-puta.

Skoro svi turisti su posmatrali putnike u karucama kroz svoje dvoglede, zaustavljenog daha, kao na čudo ili vanzemaljce, te ponovo pomislih da se nešto ne baš lepo dešava: dolaze ljudi iz dalekih zemalja, a čak ni da porazgovaraju normalno sa onima, kod kojih su doputovali, ne mogu. Samo ovako izdaleka mogu da motre. A ono dvoje u karucama čak i ne gledaju na njihovu stranu. Jedan od autobusa je usporio svoje kretanje i išao paralelno, brzinom kasa konja. U tom autobusu je sedela grupa strane dece. Mahali su putujućim u daljini, u lepim karucama, baki i unuku. Najverovatnije samo dečaku, ali on ni jednom nije čak ni bacio pogled ka njima. Iznenada, iz prelepe, obavijene živim rastinjem kapije naselja, pojavi se mlada jahačica. Njen doratasti rasni konj je strelovitim galopom počeo da sustiže karuce. Izravnajući se sa njima, raspaljeni konj počeo da se poigava. Starija žena se osmehivala, slušajući šta joj govori mlada jahačica.

Mališan, verovatno nezadovoljan što je prekinuto pevanje, ali ipak, sa skrivenom radošću izgovori poučno: „Kakav si ti nemirko, mamice, ni trenutka sama da ostaneš“. Mlada žena se zakikota i

dohvati iz privezane za sedlo platnene torbe pirošku, i pruži je dečaku. On je uze, zagriže, a potom uz reči: „Probaj, bakice, još je topla“ – pruži pirošku starijoj ženi, i zategnuvši uzde, zaustavi kola. Dečak se naže, podiže sa obe ruke korpu punu prelepih jabuka, pruži je jahačici rekavši: „Molim te mama, odnesi im“ – i pokaza pogledom ka zaustavljenom autobusu sa stranom decom.

Sa lakoćom prihvativši jednom rukom tešku korpu sa jabukama, drugom ovlaš šljepnuvši po vratu svog poigravajućeg dorata, mlada jahačica silovito polete ka autobusu sa decom. Dotad se pored dečijeg, zaustavilo još nekoliko autobusa. Njihovi putnici su ushićeno posmatrali leteću po livadi jahačicu, sa korpom jabuka u ruci. Ona dolete do naspavane dečurlije iz autobusa, naglo zaustavi konja, hitro se naže ka zemlji ne silazeći iz sedla i spusti pred očaranom decom korpu s jabukama.

Još je uspela da pomiluje po glavici nekog crnpuastog dečaćića, mahnula na pozdrav svima, i usmerila svog dorata pravo po sredini širokog auto-puta. Šofer autobusa sa decom, posla poruku preko radio-stanice: „Ona leti pravo po srednjoj punoj liniji. Predivna je!“

Sišavši sa ivice auto-puta, mnogobrojni turistički autobusi se zaustaviše. Brzo izlazeći iz autobusa, ljudi su se postrojili duž puta i zaustavljenog daha posmatrali, leteću u silovitom galopu, mladu lepoticu. Ne uzvici, već se šapat zanosa oteo iz mnogih usta. I bilo je čime se oduševljavati. Od vatrenog, letećeg u silovitom galopu dorata, iskrile su iz kopita varnice. Niko ga nije gonio. Ponosno sedeća na njemu jahačica uopšte nije imala korbač, čak ni prutić, a konj je sve više ubrzavao svoj streloviti galop. Njegova kopita su jedva doticala zemlju, a griva mu je lepršala od vetra koji mu je dolazio u susret. Sigurno je, veoma se gordio svojom jahačicom, a možda je dostojnim želeo da bude, sedeće na njemu lepotice.

Čudesna je bila njena spoljna lepota. Svakako, moguće je bilo ushićivati se pravilnim crtama lica, rusom pletenicom i gustim trepavicama. Naravno, pod izvezenom belom bluzom i suknjom sa belim radama, jasno se mogao zamisliti gipko izvajani stas. Meke

ženstvene linije cele figure, činilo se, uokviruju neku neslućenu energiju. Poigravajuće na njenim obrazima rumenilo, odavalo je veličinu i neukrotive mogućnosti te tajanstvene energije. Nekim zamamno zdravim izgledom se isticala mlada naizgled, jahačica, od ljudi stojećih pored ivice puta. Ponosno je sedela na svom vatrenom doratu bez ikakvog napora. Nije se čak ni držala za oblučje sedla, ni za uzde. Na jednu stranu konjskih sapi prebačene noge nije stavila u uzengije. Spustivši pogled, mekim pokretom ruku preplitala je usput ovlaš razbarušenu kosu u čvrstu pletenicu. Pokatkad, lepotica je dizala pogled. I tada, njen pogled kao da je prljio nevidljivim prijatnim plamenom ponekog od stojećih u gomili ljudi. Čovek, susrevši se sa njenim pogledom, bukvalno se ispravljao naočigled, postajući viši.

Činilo se, ljudi su lovili svojim čulima dolazeće od jahačice svetlost i energiju, pokušavajući da se makar delimično ispune njima. Ona je shvatala njihovu želju, i štedro je delila hitajući. Bila je prekrasna. Odjednom, presecajući put letećem konju, istrča na put temperamentni Italijan, raširi ruke i oduševljeno uskliknu: „Rusijo! I love you, Rusijo!“ Nije se trgla, niti uplašila jahačica od toga što se propeo i počeo da poigrava na mestu njen konj. Samo se jednom rukom uhvatila za oblučje sedla, drugom istrkla cvetić iz venca koji joj je ukrašavao glavu, i bacila ga Italijanu. Ovaj uhvati dar, obazrivo ga pripi na grudi kao najveću dragocenost, neprekidno ponavljajući: „Mama mia, mama mia“.

Ali se nije na vatrenog Italijana osvrkala lepotica, već dotače dizgine svoga dorata, a ovaj korakom ovlaš poigravajućim, krete ka stojećim pored ivice puta ljudima. Masa se razmaknu, mlada jahačica lako saskoči sa konja i stade ispred žene, na izgled Evropljanke, sa malom devojčicom u naručju. Devojčica je spavala.

Malo pogrbljena majka, bledog lica i umornih očiju, sa naporom ju je držala, trudeći se da ne naruši san detetov. Jahačica stade ispred žene i osmehnu joj se. Susretoše se pogledi dveju žena, dve majke. Uočljivo je bilo koliko je različito unutarne stanje dve žene. Utućenost majke sa detetom na rukama, doprinosila je sličnosti sa usahlim

cvetom u odnosu na prišavšu joj mladu ženu, čija je pojava asocijala na nepregledno bujno cvetanje hiljada vrtova.

Dve žene su se ćutke gledale u oči. Odjednom, kao da se prenula od nekakve spoznaje, majka koja je držala na rukama usnulu devojčicu se ispravi, a na licu joj se pojavi osmeh. Mekim, neobično skladnim, ženstvenim pokretima ruku, Ruskinja skide sa svoje glave prelepi venac i stavi ga na glavu majke sa detetom. One tako i ne rekoše ni jednu reč jedna drugoj. Lako skočivši u sedlo mirno stojećeg dorata, pojuri ponovo lepotica-jahačica. Iz nekog razloga, počese da aplaudiraju ljudi, a pratila ju je pogledom, sad već osmehnuta, vitka žena sa probuđenom osmehnutom devojčicom na rukama. Strastveni Italijan je, strgnuvši sa ruke skupoceni sat, trčao za njom i vikao „Suvenir, mama mia“. Ali je lepotica već bila odveć daleko.

Okretni dorat skrenu s puta ka prostoru, gde su za dugačkim stolovima sedeli turisti, pili kvas i voćne sokove i kušali još nekakva jela, koja su im iznosili iz prelepo rezbarijama ukrašene kuće. Pored ove, doziđivala se još jedna kuća. Dva čoveka su podešavala na prozorskom otvoru nove kuće, verovatno radnje ili restorana, lepi izrezbareni okvir. Čuvši topot kopita, jedan od muškaraca se osvrnu u pravcu približavajuće jahačice, nešto reče svom drugu i saskoči sa građevinskih merdevina. Vatrema lepotica-jahačica naglo zaustavi svog konja, skoči na zemlju, brzo odveza sa sedla platnenu torbu, dotrča do muškarca i usplahireno mu je pruži.

- Piroške... Sa jabukama su, kao što voliš, još uvek tople.

- Kakav si ti nemirko moj, Jekaterinka – nežno reče muškarac. Dohvativši iz torbe pirošku, okusi, zažmurivši od zadovoljstva.

Sedeći za stolom turisti prestaše da jedu i piju: posmatrali su sa uživanjem zaljubljene. Nekako, stajali su jedno pred drugim, muškarac i skočivša sa vatrene konja mlada lepotica, kao da uopšte nisu muž i žena koji već imaju dete, već strasni zaljubljeni par. Tek što se, projahavši petnaestak kilometara pod ushićenim pogledima turista, činila svemoćnom i slobodnom kao vetar, lepotica je sad krotko stajala pred svojim voljenim, čas podižući pogled ka njemu, čas

spuštajući smušeno trepavice. Muškarac iznenada prekide jelo i reče:

- Jekaterinuška, pogledaj, mrlja se mokra na bluzi tvojoj pojavila, znači, Vanjici je vreme za podoj.

Ona pokri dlanom malu mokru mrlju iz prepune dojke, te pometeno odgovori:

- Uspeću. On spava još uvek. Sve ću stići.

- Onda požuri. I ja ću uskoro kod kuće biti. Završavamo već posao. Pogledaj, dopada li ti se?

Ona baci pogled na prozore, ukrašene izrezbarenim okvirima.

- Da. Veoma mi se dopadaju. Još sam ti reći nešto želela.

- Reci.

Ona se približi tik uz muža, i prope se na prste jedva dopirući do njegovog uveta. On se naže osluškujući, a ona ga lako poljubi u obraz i, ne okrećući se, skoči u sedlo konja. Sretan burni smeh lepotice slio se sa topotom kopita. Nije po asfaltnom putu, već je po livadskoj travi pojurila ka kući. Svi turisti su i dalje gledali za njom. Ma, šta je tako osobeno u toj, galopirajućoj po livadi na okretnom doratu, mladoj ženi - majci dvoje dece? Da, prelepa je. Da, energija njena zapljuskuje taj kraj. Da, dobra je. Ali, zašto svi ljudi tako netremice gledaju za njom? Možda to zaista nije žena koja po livadi leti na konju? Možda to sreća materijalizovana žuri svom domu, da podoji bebu i muža ljubljenog dočeka? I posmatraju zadivljeno ljudi domu svom hitajući blagoslov.

GRAD NA NEVI

- Da li su se i u Peterburgu iste takve promene, kao u Moskvi, dogodile? – upitao sam Anastasiju.

- Malko drugačije su se u gradu, što je na reci Nevi podignut, događaji odvijali. U njemu su deca pre odraslih osetila potrebu da sama budućnost drugačiju stvaraju. Sama deca su počela grad da menjaju, dekret vlasti ne dočekavši.

- Nije nego, opet deca. Od čega je sve započelo?

- Na uglu keja reke Fontanke i Nevskog bulevara, graditelji su jarak iskopali u koji je slučajno upao dečak od jedanaest godina i nogu povredio. Dokle god nije mogao da hoda, dugo bi sedeo na prozoru u stanu kuće broj 25, koja se nalazila na obali reke Fontanke. Prozori nisu bili okrenuti ka reci, već su gledali na dvorište. Pod prozorom oguljen zid, pored kog je kuća dozidana sa mrljama rđe na krovu.

Jednom je dečak oca upitao:

- Tata, zasad se naš grad najboljim u zemlji smatra?

- Svakako - sinu je odgovorio otac – a nije među najgorima ni u svetu.

- A zašto je najbolji?

- Kako zašto? U njemu je spomenika raznih mnogo, muzeja, arhitektura u centru grada oduševljava svakoga.

- Ali, i mi živimo u centru, a sa prozora se samo oguljeni zid vidi i zarđao krov kuće.

- Zid... Da, sa pogledom nismo baš imali sreće.

- Samo mi?

- Može biti i još po neko, ali uglavnom...

Dečak je fotografisao vidokrug sa prozora svoga stana, a kada je u školu ponovo mogao da ide, tu je fotografiju svojim drugovima pokazao.

Pogled sa prozora svojih stanova snimila su sva deca njegovog razreda i upoređivala fotografije. Opšta slika nije baš radovala pogled.

Sa drugovima je dečak pošao u redakciju novina sa pitanjem, koje je na početku zadao i ocu:

- Zašto se grad naš, lepšim od drugih smatra?

Pokušali su da mu objasne o stubu Aleksandrijskom, o Ermitažu, pričali o Kazanskom saboru, o legendarnom bulevaru Nevskom...

- U čemu je lepota Nevskog? – raspitivao se dečak. – Meni se čini da je nalik na šanac kameni sa ivicama oguljenim.

Pokušavali su da mu objasne vrednosti arhitekture, o izvajanim fasadama su govorili. O tome da nema, zasad, grad dovoljno sredstava za obnavljanje svih zdanja istovremeno, ali da će ih uskoro biti, i tada će svi shvatiti kako je prekrasan Nevski bulevar.

- Zar može biti predivan rov kameni, čak i sa izvajanim fasadama obnovljenim? Pri tom, uskoro će se iznova oguliti, i ponovo će neko rupe zamazivati i odvaljeno pričvršćivati.

Dečak je sa drugovima po redakcijama išao, pokazivao sad već ogromnu kolekciju fotografija različitih mesta, i neprestano jedno te isto postavljao pitanje. Njegova nametljivost je u početku razdraživala novinare. U hodniku mu je reporter omladinskih novina rekao jednom prilikom:

- Opet kod nas? Ma još i saborce sa sobom dovlačiš, i sve vas je više. Ne sviđa vam se grad, pogledi sa prozora. A sami, da li ste makar nešto u stanju da uradite? Da kritikuje, i bez vas, ima ko. Marš kući, da radimo ne smetajte!

Čuo je strogi razgovor sa decom i stari novinar. On, posmatrajući odlazeću grupu dece, reče zamišljeno mladom reporteru:

- Znaš, iz nekog razloga, nasrtljivost njihova me podseća na jednu bajku.

- Bajku? Koju? – reporter upita.

- „Kralj je go!“ – postoje reči takve u toj bajci.

Redakcijama sa pitanjima više nije dosađivao dečak, i nije pokazivao, iz ranca izvlačeći, gomile fotografija. Završila se školska godina, druga započela. Po svim redakcijama vest se pronela: nanovo

se pojavio dečak u pratnji svojih drugova. Već ko zna koji put, svojim kolegama u Domu novinara pričao je urednik stari sa oduševljenjem:

- On se pojavio... Da... Zamislite, probio se ipak da bude primljen. I to ne sam. U čekaonici su svi zajedno tri sata otprilike sedeli tiho. Primio sam ih. Predupredio da govore brzo, u dva minuta da se uklope. Ušli su i po mom stolu urolani tabak preda mnom raširili. Bacio sam pogled na remek-delo i zanemeo. Razgledao sam, pogled nisam mogao odvojiti, i ćutao. Tako je i prošlo, najverovatnije, dva minuta, pošto dečak svima reče:

- Vreme nam je. Vreme ovde više nije naše.

- Šta je ovo? – pozvah ih, kada su već do vrata stigli. On se osvrnu, pogled nekog drugog vremena na sebi sam osetio.

- Daa... da osmisilmo još mnogo toga nam predstoji... Daa...

- Pa, da li je išta rekao?

- Ma, ne oteži, da li se sprema da ponovo dođe? - okupljeni su ispitivali, a stari urednik je odgovarao:

- Okrenuo se, i na moje pitanje odgovorio: „Pred vama je Nevski, naš. Zasad na crtežu samo. Potom će ceo grad ovakav biti“ – i zatvoriše se vrata.

Koliko su se već puta nadnosili nad projektom novinari i ushićivali čudesnom lepotom.

Kuće na Nevskom bulevaru više nisu doziđivali jednu uz drugu, stvarajući neprekidni kameni zid. Deo starih zdanja je ostao, a svaka druga kuća je bila uklonjena. U prostorima nastalim između kuća, mirisne predivne zelene oaze. Na brezama, borovima i kedrima gnezdile su se ptice i činilo se da dok posmatraju tu sliku, čuju njihov poj. Pod krošnjama drveća, sedeli su na klupama ljudi, a okružavale su ih prelepe cvetne leje, žbunovi malina i ribizli. Zelene oaze su malčice izlazile na bulevar, i Nevski je nalikovao sada, ne na kameni šanac, već na čudesno živo zeleno šetalište.

U fasade kuća bilo je ugrađeno mnoštvo ogledala. Hiljade odblesaka sunčevih zraka odražavalo se u njima, igrajući se sa prolaznicima, milujući latice cveća, trepereći među tankim mlazevima

malenih fontana, podignutih u svakoj zelenoj oazi. Ljudi su pili vodu sa odbljeskom sunčevih zraka iz ogledala i osmehivali se...

- Anastasija, zar se dečak više nikada nije pojavio?

- Koji dečak?

- Ma, onaj, koji je uporno dolazio, išao po redakcijama sa svojim pitanjem.

- Dečak je otišao zauvek. Veliki neimar je postao. Zajedno sa svojim drugarima saradnicima, stvarao je predivne gradove budućnosti. Gradove i naselja u kojima su počeli da žive srećni ljudi. A njegova prva prekrasna tvorevina na Zemlji, postao je, sazdan njim, grad na Nevi.

- Anastasija, reci, koje će godine stići u Rusiju njena prekrasna budućnost?

- Ti godinu, Vladimire, možeš sam da označiš.

- Kako to sam? Zar je podložno vreme čoveku?

- Dela svačija vremenu su podređena. Sve što je vizijom stvoreno, već u prostranstvu postoji. Snoviđenja mnogih Duša ljudskih – čitalaca tvojih – viziju će Božansku ovaplotiti u materijalno. Tobom viđeno, ostvariće se možda kroz trista godina, a možda i sada, u trenu ovom.

- U trenu?... Ali, u magnovenju se ne može sagraditi kuća, a vrt čak ni za godinu neće izrasti.

- Ali, ako tamo gde sada živiš, u svom stančiću, u saksiju malu sa zemljom posadiš seme, iz njega će iznići izdanak naslednog drveta, koje će se uzdizati na budućem imanju zavičajnom...

- Sama kažeš, što će biti, a ne što jeste. Znači, ne može u magnovenju snoviđenje da se materijalizuje.

- Kako ne može, ako je zbilja materijalno seme posađeno tobom. Ono i jeste početak ovaploćenja. Sa prostranstvom celim zajednički

dela izdanak, tvoju viziju materijalizujući, a energije predivne i svetle obujmiće te. Staćeš sam pred Oca kao ovaploćena Njegova vizija.

- Da, zanimljivo. Znači treba delati smesta?

- Naravno.

- Samo, gde reći naći, da ljudima sve razumljivo objasnim?

- Reći će se naći, ako uzmogneš pred ljudima iskren i čestit biti.

- Kako god da ispadne, delaću. Duboko mi se urezala u dušu tvoja vizija, Anastasija. Tako želim da otkrivenu budućnost što brže u stvarnost pretvorim.

DA SE U STVARNOST

PREOBRAZI

Pre svega, neophodno je bilo ustanoviti – da li će se naći

zainteresovani da se pozabave izgradnjom ekoloških naselja, a kasnije da žive i rade u njima. Zamolio sam Vladimirski Fond kulture i podrške stvaralaštvu „Anastasija“ da rasprostrane obaveštenje o izgradnji ekoloških naselja po projektu Anastasijinom. Već posle dva meseca, odazvalo se i izrazilo želju da se late gradnje u budućem naselju sto trideset devetoro ljudi. Među tim ljudima bilo je i Rusa koji su emigrirali. Uz rasprostranjivanje knjige koja govori o budućnosti Rusije i obaveštava o novom načinu života Rusa, broj onih koji žele, može se uvećati za stotinu i hiljadu puta, i biće iz različitih područja. Stoga, organizacija gradnje naselja mora započeti istovremeno u različitim regionima. U vezi sa tim, Vladimirski Fond, prikupljajući i izvodeći opšte zaključke u obaveštenju, vodio je računa o postojećim pravnim osnovama po ovom pitanju, te je, čitaocima koji dele Anastasijine poglede, predložio da započnu evo odakle.

Prvo – Započeti u svojoj oblasti sa organizacijom inicijativne grupe za ozakonjenje u kasnijem periodu odgovarajućeg zakonodavno-pravnog statusa.

Moguće, da u nekim oblastima već postoje čitalački klubovi ili društvene organizacije koje ujedinjuju čitaoce Anastasije, te bi mogli preuzeti na sebe početnu organizaciju. Ali, ukoliko u vašoj oblasti takve ne znate, obratite se Vladimirskom Fondu „Anastasija“ koji dobija mnoga pisma, i daće vam adrese. I uopšte, polažem veliku nadu u preduzetnike. Oni imaju više iskustva u organizacionim pitanjima, i zato, ako ponegde čak i postoje udruženja građana, ipak pokušajte da se povežete sa preduzetnicima.

Neophodno je barem privremeno, ili na neki određeni rok, izabrati svog opunomoćenog predstavnika – predsednika, koji će vas u vaše ime zastupati u organima vlasti (predavati prijave za dodelu zemlje, sazivati, ako je neophodno, sastanke itd.). Odrediti svom predstavniku neveliku platu. Ulogu predstavnika može imati kako fizičko lice, tako i pravno.

U svojstvu pravnog lica, moguće je privući, na primer, neku poznatu građevinsku kompaniju, koja kasnije može da koristi

prioritetno pravo u dobijanju preduzimačke uloge u gradnji, kako odvojenih privatnih kuća, tako i pri infrastrukturnoj izgradnji. Građevinskoj kompaniji bi takva ujednačenost pogodbe veoma odgovarala, pa će se zato verovatno i saglasiti da na sebe preuzme brigu o legalizaciji izuzete zemlje i razradi predračun projektne dokumentacije.

Drugo – Obratite se svojim lokalnim administrativnim organima i neposredno rukovodiocima oblasti, sa zvaničnim zahtevom o dodeli parcele, površine ne manje od 150 hektara. Veličina zemljišne parcele zavisi od toga koliko će se okupiti zainteresovanih za dobijanje zemlje, kao i od mogućnosti vaše oblasti. Obavezno se mora povesti računa o tome da će u budućem naselju živeti mnoge porodice stalno, te da stoga, tamo moraju postojati osnovna škola, ambulanta, klub, čiju će izgradnju lakše podneti veći broj ljudi. Mala naselja neće biti u stanju da stvore neophodnu infrastrukturu.

Treće – Po dobijanju zemlje, neophodno je obratiti se stručnjacima za racionalno iskorišćavanje zemljišta, arhitektama i građevinarima, da bi napravili projekat naselja. To je takođe važno i zato što je neophodno imati izveštaj na kojoj je dubini voda na dodeljenom terenu, da bi se utvrdila mogućnost bušotine za dobijanje vode za svaki dom, odredilo na kojoj dubini treba položiti temelje kuća, kao i da li postoji mogućnost da se napravi malo veštačko jezero na svakoj pojedinačnoj parceli. Zajedničko planiranje je važno i zbog određivanja mesta za izgradnju buduće škole, mesta zajedničkog odmora, prilaznih puteva.

Po narudžbini Vladimirovog Fonda, merodavni stručnjaci već izrađuju tipske projekte, i ako budu gotovi do trenutka organizovanja vaše inicijativne grupe, možete ih zatražiti od Fonda, tako će biti jeftinije. Zatim, treba prilagoditi tipski projekat svom terenu, uneti u njega svoje izmene, i razmeniti iskustva sa drugim inicijativnim grupama. Uspešna rešenja koja se dopadnu i drugima biće prihvaćena, i na kraju krajeva, stvorimo zajednički projekat.

Četvrto – Po okončanju rada na projektu naselja, u kome mogu

da uzmu učešće ne samo stručnjaci, već i budući žitelji, dobićete detaljni nacrt na kom će biti označene pojedinačne parcele, veličine ne manje od jednog hektara. Svakome mora biti zvanično dodeljena, možda, uz pomoć žreba, njegova parcela. Pravo korišćenja mora obavezno biti ozakonjeno odgovarajućim pravnim dokumentima, i obavezno legalizovano na ime njegovog vlasnika, a ne na ime organizacije, kako je to učinjeno u indijskom Aurovilu.

Dakle, vi stojite na svom zemljištu, na svom hektaru. To je vaše zavičajno imanje – mesto, gde će se raditi i živeti vaši potomci, sećati se lepom rečju utemeljivača, rodonačelnika, a možda ga i prekorevati za neke njegove greške u uređenju mesta. Projekat svega što će biti raspoređeno na datoj parceli, sada zavisi samo od vas. Gde vi posadite zavičajno drvo, na primer, dub ili kedar, koji živi do petsto pedeset godina, posmatrača, možda, devet pokoljenja vaših potomaka i pamtiće vas!

Gde ćete odlučiti da iskopate veštačko jezerce, gde da smestite baštu, neveliki gaj od šumskog drveća, sagradite dom i zasadite cvetne leje? Kakvu ćete stvoriti živu ogradu oko svog zavičajnog imanja? Možda će biti onakvo, kakvim ga je opisala Anastasija, možda će ispasti bajkovitije i korisnije nego što sam opisao u prethodnoj knjizi. Stvarati možete već sada. Još pre dobijanja dokumenata o zemlji, pre nego što zaživi inicijativna grupa vaših istomišljenika. Započeti stvaranje u svojim mislima, promišljanjem o svakom kutku svog budućeg zavičajnog poseda.

Treba upamtiti: izgrađen vama dom, čak iako je dovoljno valjan, opstaće sto godina i pohabaće se. Živo uređenje utemeljeno vama, bujaće, jaćaće i razvijaće se vekovima. Vekovima, a možda i hiljadama godina prenoseći vašu živu misao vašim potomcima.

Stvarati se može upravo sada, i ne samo u mašti. Već sada se može posejati u saksijama semenje budućeg veličanstvenog naslednog drveća za vaše imanje. Razume se, mogu se kupiti i gotovi rasadi iz rasadnika, ili iskopati mladice u šumi bez oštećivanja šume, sa onih mesta, na kojima treba razrediti gustiš. Naravno da je moguće, ali

mislim da je Anastasija u pravu: bolje je odnegovati sadnicu sam, osobito ako je to mladica budućeg zavičajnog drveta. Rasad iz staklenika je – kao dete iz doma za nahoćad. I, ne samo jednu sadnicu treba odnegovati, već nekoliko različitih. Pre negoli se posadi seme u saksiju, treba nasititi maleno zrnce obaveštenjima o sebi.

Shvatam da je za savladavanje činovničkih prepreka, koje se mogu pojaviti u nekim oblastima, neophodna podrška na državnom nivou. Ako nema podrške, neka se barem ne protive. Neophodna je odgovarajuća politika zakonodavnih organa. Da se ne bi sedelo „skrštenih ruku“ i čekalo da se to desi samo od sebe, da barem jedna od danas postojećih političkih struktura sazri i pruži podršku datom projektu, na moju molbu je Vladimirski Fond „Anastasija“ razradio projekat statuta nove partije, partije zemljokorisnika. Nazvali su taj zametak novog društvenog oblika „Stvaranje“. U njegovom statutu, koji još podleže raspravi i doradi, postoji jedna, po mome mišljenju, najvažnija tačka: „Svakoј zainteresovanoј porodici, država je dužna da obezbedi na doživotno korišćenje, za uređenje sopstvenog zavičajnog imanja, jedan hektar zemlje.“

Ovaj pokret je zasad mlad, i njime niko ne rukovodi, ali mislim da će se vremenom u njemu pojaviti i pismeni političari, sposobni da stvore odgovarajući odnos prema novom pokretu na nivou državne politike. Zasad se zadaci „Stvaranja“ sastoje u organizaciji informativnog centra. Kako se budu pojavljivale finansijske mogućnosti, počće da radi pravno odeljenje. Za sada, rad u «Stvaranju» obavlja sekretarijat Vladimirokog Fonda kulture i podrške stvaralaštvu.

Regionalne inicijativne grupe za uspostavljanje novih naselja, uspeće da ostvare znaćajan napredak, ukoliko dobiju podršku lokalne administracije. Tako nešto se može desiti, ako administracija shvati da su to znaćajni plusevi za region. I treba ih već sad dokazivati. A oni postoje, i znaćajni su. Pokušajte da organizujete raspravu o projektu u lokalnoj štampi, neka stručnjaci – ekolozi, ekonomisti, sociolozi – iskažu svoj stav u povodu uticaja datog projekta upravo na vašu

oblast.

Da bih sa svoje strane bar donekle pomogao u dodeljivanju zemlje za uređenje zavičajnih imanja, odlučio sam da napišem i objavim u ovoj knjizi otvoreno pismo Predsedniku Rusije.

OTVORENO OBRAĆANJE

*Predsedniku Ruske Federacije
Vladimiru Vladimiroviću Putinu*

*Od građanina Ruske Federacije
Vladimira Nikolajevića Megrea*

Uvaženi Vladimire Vladimiroviću! Verovatno je upravo naše

pokoljenje imalo puno sreće. Nama se ukazala istinska prilika da započnemo stvaranje uspešne države, čvrsto zaštićene od spoljašnjeg agresora, unutrašnjih konflikata i kriminala. Države, u kojoj će živeti u izobilju srećne porodice. Naše pokoljenje, ne samo da može da započne sa stvaranjem predivne države, već će uspeti i da poživi u njoj, ukoliko bude postojala dobra volja nosilaca zakonodavne vlasti, da dodele svakoj porodici koja to želi, po jedan hektar zemlje za uređenje na njoj svog zavičajnog poseda. Dovoljno lak postupak koji će pobuditi stvaralački zanos kod većine ljudi iz raznih slojeva društva prema izgradnji, stvaranju.

Zemlja treba da se dodeljuje besplatno, na doživotno korišćenje, sa pravom nasleđivanja. Proizvodnja, ostvarena na naslednim imanjima, ne treba da podleže oporezivanju.

Složit ćete se, Vladimire Vladimiroviću, nenormalno je, nelogično sada stanje: svaki Rus kao da ima Domovinu, a gde je lično njegovo parčence te Domovine, niko mu pokazati ne može. Ukoliko ga svaka porodica dobije i pretvori u cvetajući rajski kutak, onda će i velika Domovina postati divna.

Današnji planovi razvoja zemlje ne nadahnjuju narod na stvaranje, jer je nejasno kuda, i do kakve budućnosti će to odvesti. Izgradnji demokratske, ekonomski razvijene države po zapadnom obrascu, većina stanovništva se, možda čak i intuitivno, opire. Mislim da nije slučajno što se opire. Ako se zdravo rasuđuje, što će nam onda, svakom ponaosob i svima zajedno, ulaganje tolikih napora da bi se na kraju krajeva izgradila država, u kojoj će cvetati narkomanija, prostitucija, kriminal? Jer, sve to postoji na Zapadu.

Ranije smo smatrali da je u takozvanim visoko razvijenim zemljama izobilje prehrambenih namirnica, ali se sad ispostavlja da je to obilje dostignuto primenom svih mogućih hemijskih dodataka zemlji, kao i hemijskim sredstvima za zaštitu bilja, a isto tako, pomoću genetskog inženjeringa. Uvideli smo da uvozni prehrambeni proizvodi gube trku u kvalitetu sa našim. Na primer, u Nemačkoj vrlo rado kupuju krompir uvezen iz Rusije.

U nizu zemalja vlade su zabrinute takvim stanjem proizvoda, i već su izdate naredbe o njihovom posebnom obeležavanju. Upotreba prehrambenih proizvoda dobijenih kao rezultat genetskog inženjeringa, izaziva sve veći oprez i kod naučnika. Amerika i Nemačka su među prvima po broju obolelih od raka, u odnosu na broj stanovnika. Treba li da idemo njihovim putem? Mislim da takav put malo koga može da oduševi. Pomirili smo se s tim da se propagira uvozna roba i zapadni način života. Pomirili smo se sa tim da se pojavljuju sve nove i nove bolesti; sa tim da se voda sme piti samo iz flaša kupljenih u radnjama; sa tim da se stanovništvo Rusije svake godine umanjuje za sedamsto pedeset hiljada ljudi. Sve je kao i kod njih. Zaista, i u visoko razvijenim zemljama opada natalitet. Mi u mnogome nastojimo da ličimo na njih. Nisam jednom bio u prilici da slušam od ljudi koji žive u tim zemljama o njihovim nadanjima. Očekivanju da Rusija koja je u traganju, neizostavno mora da nađe svoj put razvoja i pokaže celom svetu uspešniji način života.

Gospodine Predsedniče, nesumnjivo da su Vam na razmatranje donošeni različiti predlozi razvoja zemlje. Ako Vam se između ostalog dati predlog učini nepouzdanim, molim Vas da ga isprobate u obliku eksperimenta u oblastima, u kojima će gubernatori biti u stanju da osete u njemu zrno razuma...

Podrobnije se o ovom predlogu govori u knjigama serije „Zvoneći kedri Rusije“, čiji sam autor ja. Teško mi je i da zamislim da ste, nalazeći se u svakidašnjim državnim poslovima, Vi lično mogli da ih pročitate. Ipak, odgovarajući administrativni organi upoznati su sa njima, i već su izneli svoju presudu. Oni su ustanovili da su te knjige izrodile u Rusiji novu religiju, koja se širi „brzinom šumskog požara“. Takvo gledište se iskazuje i u delu štampe. Za mene su izneti zaključci bili potpuno neočekivani. Izražavao sam u knjigama svoj odnos prema Bogu, ali nisam ni pomislio na utemeljavanje bilo kakve religije. Prosto sam pisao knjige o neobično lepoj usamljenici iz tajge, njenom strastvenom maštanju o prekrasnom. Burna reakcija ljudi raznolikog socijalnog položaja, popularnost knjiga u Rusiji i inostranstvu,

moguće je, nalikuje na religioznost. Ali, mislim da se ovde radi o nečem sasvim drugom. Ideje, filozofija, obaveštenost sibirske usamljenice, jezik kojim ona opšti, uzbuđuju duše ljudske.

Verovatno da analitičari još dugo neće doći do zajedničkog stava o tome, ko je zapravo Anastasija i o čemu svedoče knjige sa njenim kazivanjima, i kako objasniti reakcije na njih – neka ih, neka brižljivo ispituju. Samo da ne nestanu u tom prebiranju opipljivi predlozi, koje donosi Anastasija.

Vladimire Vladimiroviću, da biste se uverili u delotvornost onoga što predlaže Anastasija, a odnosi se na zemlju, može se sprovesti eksperiment, ne obazirući se na to, ko su to Anastasija i V. Megre. Moguće je isprobati njene manje važne tvrdnje.

Prvo: Mislim da saradnicima Vašeg državnog aparata neće biti veliki napor da izdaju nalog odgovarajućem naučno-istraživačkom Institutu, da sprovede nimalo složenu analizu o delotvornosti predloga Anastasijinog koji se tiče pročišćenja od štetne prašine vazduha u velikim gradovima. Srž tog predloga, izložena je još u mojoj prvoj knjizi.

Drugo: Naložiti da se sprovede analiza ulja iz oraha sibirskog kedra, kao lekovitog sredstva koje jača ceo organizam. Prema informacijama iz drevnih izvora, savremena istraživanja naučnika Tomskog univerziteta dokazuju tvrdnje Anastasijine, da je to prirodni proizvod, koji pri očuvanju određene tehnologije njegovog dobijanja, predstavlja jedno od najdelotvornijih sredstava u svetu u lečenju velikog spektra bolesti. Veće od sibirskih površina, plantaže na kojima raste plodonosni kedar, u svetu ne postoje.

Ruski budžet bi mogao imati zamašne prihode od isporuke tog proizvoda na međunarodno tržište i upotrebe njegove u samoj zemlji. Neopohdan je državni program o iskorišćavanju divljih plodova Sibira. Program koji bi predviđao ne organizaciju velikih proizvodnih preduzeća, već širenje mreže malih, pozivanjem i uključivanjem ljudi, nastanjenih u udaljenim sibirskim oblastima. Za ostvarenje tog programa nisu potrebni ogromni kapitalni ulozi, već je neophodna

samo zakonska odluka, kojom se dozvoljava davanje u dugoročni zakup zemljišta tajge lokalnom stanovništvu.

I uopšte, Vladimire Vladimiroviću, život nepokolebljivo potvrđuje i mnogo neverovatnije, na prvi pogled, tvrdnje. Lično sam apsolutno ubeđen u prekrasnu budućnost naše zemlje. Pitanje je samo u ovome: da li će je ubrzavati oni koji žive danas, ili usporavati. Iskreno Vam želim, Vladimire Vladimiroviću, i razume se, svima nama, danas živućim, da budemo utemeljitelji te predivne budućnosti!

*S poštovanjem,
Vladimir Megre*

PITANJA I

ODGOVORI

Projekat Anastasijin me je zaneo. Imao sam želju da mislim i govorim o njemu svakodnevno. Želeo sam da ga po svaku cenu zaštitim, odbranim od podsmeha, da razvejem sumnje skeptika. O

njemu sam govorio na proteklim susretima čitalaca u gradu Gelenžiku, u Centralnom domu pisaca u Moskvi. Većina prisutnih, a bilo ih je više od dve hiljade, kako naših, tako i iz raznih bližih i daljih stranih zemalja, podržala je taj projekat, zainteresovala se za njega. Navešću ovde osnovna pitanja, primedbe sumnjičavih, i svoje odgovore na njih, zasnovane na tvrdnjama Anastasijinim, svojim sopstvenim ubeđenjima, i onim informacijama koje sam uspeo da prikupim.

Pitanje: U savremenom svetu, ekonomija bilo koje zemlje ne može opstati izvan svetskog ekonomskog sistema. Savremeni ekonomski procesi svedoče o neophodnosti stvaranja krupnih industrijskih struktura, posebnog poznavanja zakona savremenog tržišta, njegovog ustrojstva, prioritetnih pravaca finansijskih tokova. Oseća se, ekonomskog obrazovanja vi nemate. Vaš predlog se zasniva na naglašavanju sitne robne proizvodnje, što može odvući od najvažnijeg i uzdrmati ekonomiju zemlje.

Odgovor: Ekonomskog obrazovanja ja zaista nemam. Sa tim, da veliki koncerni i fabrike imaju veliki značaj za ekonomiju zemlje, s vama sam potpuno saglasan. Mislim da ćete se i vi složiti s tim, da je velika fabrika ekonomski isplativa za državu samo onda kada radi, proizvodi, iskorišćavajući potražnju svojih proizvoda. Kada se veliko preduzeće zaustavi, a takvi slučajevi nisu retkost u našoj državi, a i kod drugih se to dešava, to donosi samo gubitke.

Država je prinuđena da isplaćuje radnicima novčanu pomoć za nezaposlene. Stotine hiljada ljudi prinuđeno je da životari primajući tu žalosnu novčanu nadoknadu. Oni ne znaju šta da rade, navikli su da se izdržavaju samo od posla u svom preduzeću. Eto, u takvim slučajevima, mogli bi da iskoriste svoje oslobođeno vreme za mnogo delotvorniji rad na svom gazdinstvu.

Zavičajno imanje nije samo mesto prebivanja, prijatno provedenog vremena, ono može postati i isplativo radno mesto, mnogo unosnije, nego u mnogim, čak i velikim preduzećima. Što se tiče države u celini, ona se sastoji ne samo od krupnih i sitnih koncerna. Njena osnovna komponenta jesu upravo porodične ćelije.

Imanje za svaku porodicu može postati zaleđe, polisa osiguranja od svih mogućih ekonomskih katastrofa u državi. Mislim da nema ničeg lošeg u tome, ako se svakoj porodici pruži mogućnost da samostalno osigura svoje bezbedno postojanje. Isto tako smatram, da je sloboda ličnosti nemoguća bez ekonomske slobode. Živeći, čak i u savremenom gradskom stanu, radnička porodica ne može biti slobodna. Zavisna je od poslodavca koji određuje platu, od komunalnih službi koje im daju ili ne daju grejanje, vodu, struju, od isporuke životnih namirnica, cena usluga i proizvoda. Ona je – rob svega toga, a deca se u takvoj porodici rađaju sa ropskom psihologijom.

Pitanje: Rusija je industrijski razvijena zemlja i moćna nuklearna velesila. Samo sa takvim položajem, ona može da jamči bezbednost svojim građanima. Ako svi žitelji države počnu da se bave samo zemljom, država će se pretvoriti u čisto agrarnu, i postaće nezaštićena pred agresorom.

Odgovor: Ne mislim da će se neizostavno svi odmah složiti da se bave samo svojim imanjima. Proces će biti postepen i stanje će se prirodno urediti. Moć države zavisi, ne samo od posedovanja dovoljne količine nuklearnih bojnih glava, već i od opšteg ekonomskog položaja koje uključuje, kako dovoljnu količinu, tako i kvalitet životnih namirnica. I ukoliko proizvoda neophodnih čoveku nema dovoljno u državi, ona je prinuđena da prodaje svoje prirodne resurse, svoje naoružanje, jačajući samim tim, mogućeg protivnika.

Predloženi plan je u stanju da ojača ekonomski položaj države, te stoga pruža mogućnost da se uspešnije razvijaju nauka, industrija, i izdržava bolje bojno osposobljena armija. Ali u ne tako dalekoj budućnosti, uz ukorenjivanje ovakvog načina života u većim razmerama, mislim, i ubeđen sam u to, da će on neizostavno izazvati ineresovanje mnogih građana i iz drugih zemalja, pa u tom smislu i država, koje nam sada nisu baš naklonjene. Kod njih će ljudi poželeti da isto kao i mnoštvo Rusa, uredi svoj život. Početak ostvarenja ove zamisli u različitim zemljama, predstavljaće početak mirnog suživota

naroda.

Pitanje: U nekim, najuspešnijim regionima Rusije, dati projekat se može nesumnjivo ostvariti. Ali, ne čini li vam se naivnim što smatrate da je njegovo ostvarenje moguće i u takvoj, od iskona banditskoj republici, kao što je Čečenija?

Odgovor: Značajno popuštanje socijalne napetosti, osobito u takozvanim gorućim tačkama, i potpuni prekid sukoba uz pomoć datog projekta, meni se ne čini naivnim, već savršeno ostvarivim. Ako se uzme kao primer Severni Kavkaz i njegova najbolnija tačka – Čečenija, danas je jasno, a o tome govore i u medijima, da osnovu sukoba predstavlja borba male grupe lica oko posedovanja naftnih rezervi republike, zarad vlasti, novca. Takvo stanje je tipično za većinu gorućih tačaka, i uopšte, za sukobe u svim vremenima. Zašto je onda u vojna dejstva u Čečeniji uvučen veći deo stanovništva, naročito muškog?

U Čečeniji je postojalo stotine nelegalnih naftno-prerađivačkih preduzeća, koja su pripadala nevelikoj grupi ljudi. U tim firmama radilo je na desetine hiljada radnika iz redova lokalnog stanovništva. U pokušajima zavođenja reda, ovi ljudi su ostajali bez posla, a tako i njihove porodice – bez sredstava za preživljavanje. Ova kategorija stanovništva stala je na stranu boraca. Činjenica je, štiteći u stvari svoje radno mesto i, iako minimalno, ipak – blagostanje sopstvene porodice. Uz to, kako je poznato, ne besplatno, već dobijajući za učestvovanje u borbenim dejstvima popriličnu, ako se uporedi sa novčanom pomoći za nezaposlene, nagradu. Dakle, za većinu običnih boraca, učešće u dejstvima kriminalnih grupa – isti je posao, kao za milicionera ili oficira ruske armije, samo mnogostruko više plaćen. Zato prekid vojnih dejstava mnogi obični vojnici očigledno smatraju, sa stanovišta blagostanja njihovih porodica, bezizglednim.

Na koji je način moguće ukinuti nezaposlenost u Čečeniji, kad nismo uspeli da je sprečimo u potpunosti ni u jednom, čak i mnogo uspešnijem regionu? Pretpostavimo, Vlada, doznačivši Čečeniji ogromna sredstva, počće da gradi tamo sva moguća preduzeća da bi

obezbedila posao za svakoga ko to želi. Pri tom, iznići će nov problem – visina plata. Ukoliko bi se posebno za čečensko stanovništvo povisile, onda bi za Čečeniju radila cela Rusija, jer, novac bi se u tom slučaju mogao namaći samo od poreskih obveznika. Ali i u tom slučaju, veliki deo novca ne bi stizao tamo kuda je upućen, pošto ni do sad problem stizanja novca do onih kojima je neophodan, još uvek nije rešen. Kao rezultat, imali bismo sve potpuno isto, uz znatno uvećanje rashoda.

Čečenska republika je pogodna poljoprivredna oblast. Hajde da zamislimo da u našoj državi već deluje zakon o zemlji za nasledna imanja. Pretpostavimo da država štiti zavičajna imanja od bilo kakvih nasrtaja. Čečenska porodica dobija zemlju pod svoje, i sve proizvedeno je isključivo njihova svojina i biće svojina budućih pokoljenja, obezbeđujući im bezbrižno bitisanje i život, ne pod bombama, ne u izbeglištvu, već u prekrasnom kutku njima stvorenom, deliću svog Zavičaja. Ubeđen sam, takva porodica se ne bi suprotstavljala državi koja joj je obezbedila takvu mogućnost. Ona bi štitila tu državu sa velikom revnošću, umesto sadašnjeg suprotstavljanja. Ona bi štitila takvu državu sa istom odlučnošću, s kakvom bi štitila svoje domaće ognjište. Ona bi sprečavala bilo kakve pokušaje huškača da se odvoje od takve države, bilo kakve pokušaje nacionalne diskriminacije.

Uveren sam, uz dovoljno široku akciju u organizaciji sličnih naselja na teritoriji Čečenije, čak i u vidu eksperimenta, goruća tačka, pod nazivom Čečenija, preobrtiće se u jednu od najsigurnijih oblasti Rusije. Postaće jedan od najznačajnijih duhovnih centara na Zemlji. Sve će se preokrenuti za sto osamdeset stepeni. Kada je Anastasija govorila o činiocima pomoću kojih se može suzbiti kriminal, i meni je isto tako bilo teško da odjednom poverujem u njene reči. Ali je život potom ipak nepokolebljivo potvrđivao ispravnost njenih reči. A što se tiče Čečenske republike...

Na susret čitalaca u gradu Gelenžiku pristiglo je više od hiljadu ljudi iz raznih oblasti Rusije i inostranstva. Više od svega me je zapanjilo to, što je tamo bila prisutna delegacija iz Čečenije. Posebno niko nikoga na konferenciju nije pozivao. Čečenci su došli sami. Sa

nekolicinom od njih, razgovarao sam docnije odvojeno.

Sada govorimo o Čečeniji, ali, zar i u drugim mestima naše zemlje nema kriminala? On postoji, i to u svim mogućim oblicima. Jedan od uzroka rađanja kriminala je – nezaposlenost, stanje koje ne pruža čoveku izašlom iz zatvora mogućnost da se snađe u našem društvu. Plan Anastasijin je u stanju da razreši i taj problem.

Pitanje: Ukoliko bi se u Rusiji svakoj porodici koja želi davao po hektar, zemlje ne bi bilo dovoljno za sve. I sasvim sigurno, ne bi je bilo dovoljno za novo pokoljenje koje dolazi.

Odgovor: U današnje vreme je mnogo jače izražen problem da zemlju nema ko da obrađuje. Imam u vidu ne samo pustare i neodgovarajuća mesta, već i najbolje oranice. Što se tiče novog pokoljenja, na žalost, kod nas sada, iz godine u godinu, Rusa umire mnogo više nego što se rađa. Po zvaničnim statistikama, stanovništvo Rusije se svake godine umanjuje za sedamsto pedeset hiljada ljudi. Problem je sada u tome, da se novo pokoljenje uopšte rodi.

Prvobitno sam i ja imao varljivu predstavu da porodica, ili jedan čovek, živeći, recimo, u četvorospratnici, zauzimaju manje zemlje od porodice ili čoveka, koji poseduju privatnu kuću sa okućnicom. Ispostavilo se da to uopšte nije tačno. Bilo koji čovek, na ma kom spratu da živi, svakodnevno koristi u ishrani sve ono, što raste na zemlji. Da bi se to što raste njemu dopremilo, koriste se putevi, kamioni, skladišta, prodavnice, a sve se to prostire takođe na zemlji. Prema tome, svakom čoveku služi njegov komad zemlje neprestano. Služi, bez obzira na to što ga je čovek napustio ili ne razmišlja uopšte o njemu.

Naravno, nisam mogao istog trenutka da odgovorim na postavljeno pitanje, oslanjajući se na opipljive cifre, ali sam ih kasnije pronašao, i sada mogu da ih navedem u ovoj knjizi.

Zemlja Rusije: Ukupna površina Ruske Federacije iznosi 1.709,8 miliona hektara. U poljoprivrednu proizvodnju može biti uključeno samo 667,7 miliona hektara. Po stanju s početka 1996. godine, ukupna površina poljoprivrednih dobara iznosila je 222 miliona

hektara, ili 13% ukupnih resursa države, uključujući i sve oranice – 130,2 miliona hektara (7,6%).

Stanovništvo Ruske Federacije ove godine broji 147 miliona ljudi. Problem sa dodelom hektara zemlje svakoj porodici koja to želi, kako pokazuju brojke, ne postoji. I ne samo to, problem je upravo u nečem drugom – stanovništvo naše države dramatično opada. Evo kakve prognoze daju analitičari za budućnost: Opšte obeležje stanovništva Rusije od 2000. – 2045. godine (*prognoza je napravljena na osnovu postojećih pokazatelja*): broj dece do petnaest godina smanjiće se na polovinu, a starih ljudi će biti za jedan i po put više. Reproductivni potencial stanovništva će biti praktično iscrpljen.

I još jedan problem – kvalitet oranica naše države.

Na velikim površinama dolazi do uništenja zemljišnog sloja. Stručnjaci smatraju da su ti procesi već poprimili regionalni i međuregionalni karakter. U sklopu poljoprivrednih imanja Rusije, izložene su eroziji i eroziono su opasne teritorije, koje se prostiru na 117 miliona hektara (ili 63%). Za poslednjih pedeset godina brzina erozivnih procesa povećana je 30 puta, posebno brzo – od početka devedesetih godina. Po ocenama eksperata Ujedinjenih nacija, naša država se nalazi među prvih deset zemalja sveta po tempu širenja erozije, i do 2002. godine njom će biti zahvaćeno 75% poljoprivrednih imanja. Moguće je navesti i detaljnije statističke podatke o stanju zemlje u našoj državi, ali su oni turobni.

A sada, upoznavši se sa gore navedenim brojkama, mogu sa sigurnošću da kažem: projekat Anastasijin može da zaustavi orgijanje sa zemljišnim resursima naše države i do današnjeg dana, pokazuje se kao jedini delotvoran i istinski ostvariv. On predviđa obnavljanje plodnosti zemljišta uz pomoć izvornih prirodnih procesa. Ne iziskuje dodatni državni kapital, a pri tom razrešava problem ekologije, izbeglica i nezaposlenosti, odstranjuje probleme koje smo svojim dosadašnjim odnosom prema zemlji priredili svojoj deci.

Možda postoji u prirodi delotvorniji i lakše ostvariv projekat, ali neka ga onda bar neko obnaroduje. Za sada, određene strukture samo

zahtevaju ogromnu količinu novca za obnavljanje poljoprivrede starim načinom. Traženih para u državi nema. A najtužnije je, ako ih i nađu uz pomoć, recimo, inostranih kredita, počće da kljukaju zemlju hemijskim otrovima, još više zagađujući zemljište, pošto prirodnog đubriva u dovoljnoj količini nemamo.

Novac će se potom morati vraćati uz određeni procenat, položaj zemlje će postati još gori, i problem će kasnije pasti na pleća odrastajućeg pokoljenja. Uložiću sav napor da odbranim Anastasijin projekat. Naravno, usamljenica iz tajge nije autoritet za većinu činovnika, a ja – nisam stručnjak za agrarna pitanja, i teško će biti da dokažem iskusnim političarima njegovu delotvornost, ali ću bez obzira na sve, dejstvovati svim meni dostupnim sredstvima.

Biću zahvalan i onim čitaocima, koji umeju da se snađu u zamršenim spletovima državnih mehanizama, i koji mogu profesionalnijim jezikom da objasne odgovornim državnim ljudima, vrednost Anastasijinog projekta. Možda ova knjiga dospe i do vladajućih struktura koje su u stanju da rešavaju slične zadatke, te im se zato još jednom obraćam sa zvaničnom molbom u ime svih zainteresovanih da stvore svoja zavičajna imanja. Ne znam koji je broj onih koji to žele, ali sam ubeđen da će ih biti na milione. U njihovo ime, obraćam se sa molbom:

Rešiti zemljišno pitanje na zakonodavnom nivou i besplatno dodeliti svakoj zainteresovanoj porodici naše države po jedan hektar zemlje. Dati mogućnost svakome ko to želi, da stvori svoje zavičajno imanje, da oplemeni i sa ljubavlju neguje svoj komadić zavičaja. Tada će i velika Domovina biti lepa i srećna, jer ona se i sastoji iz malenih komadića.

Pitanje: U mnogim oblastima naše zemlje teško je ekološko stanje. Može se reći da je na današnji dan pogubno. Nije li bolje prvo uložiti napore za poboljšanje ekološkog stanja u celini, na način kako se time bave mnoge ekološke organizacije, a tek kasnije se baviti pojedinačnim imanjima?

Odgovor: Pa, i sami kažete da su zbog ekološke situacije

uznemirene mnoge organizacije, ali se ona i dalje pogoršava. Ne znači li to, da je samo zabrinutost ovde nedovoljna, čim se i dalje pogoršava, pa čak postaje i tragična? Hajde da zamislimo prekrasan vrt, raznoliko drveće, biljke koje rastu na samo jednom predivno sazdanom imanju. Tek jedan rajski kutak. Veličine jednog hektara. To je, razume se, nedovoljno za celokupnu promenu ekologije države ili planete. Zato, hajde da zamislimo milion takvih kutaka i, ugledaćemo pod rascvetalim rajskim vrtom celu Zemlju. A da započne, svejedno mora svako sam, stvarajući svoj kutak. Možda bismo tada uzmošli da se prebacimo sa sveopšte zabrinutosti na sveopšto opipljivo delanje.

Pitanje: Smatrate da nezaposlena porodica može postati bogata uz pomoć jednog hektara sopstvene zemlje? Ako tako mislite, zašto onda ništa ne radi današnje selo? U selu ljudi imaju zemlju, ali gladuju.

Odgovor: Hajde da zajedno razmotrimo tu teško objašnjivu pojavu, ali ću prethodno dodati već postavljenom, još nekoliko pitanja.

Zašto milioni ljudi govore da su za njih 4–5 ari zemlje vikendaških parcela suštinski oslonac na materijalnom planu, da bitno poboljšavaju njihove dnevne obroke, a ljudi u selima, posedujući po 15 – 25 hektara kažu: „Mi gladujemo, živimo u bedi“?

Zašto? Ne zavisi li naše blagostanje, između ostalog, i od stepena svesti? Većina seoskog stanovništva smatra da je živeti dobro moguće samo u gradovima, te zato i odlazi mladež iz sela. Mislim da je krivac za takvu pojavu i naša doskorašnja propaganda. Setimo se ushićenih članaka u novinama pedesetih, šezdesetih godina: heroji, ko su bili? Rudari, drvoseče, alatničari, piloti, mornari...

Čak su i slike gradskih pejzaža umetnici slikali sa mnoštvom dimećih odžaka industrijskih giganata. Pokroviteljski su ponekad spominjali i kolhoznika, ali su nepovoljno prikazivali čoveka koji obraća pažnju na zemlju svoje parcele. Čak su činili pokušaje da izgrade u seoskim predelima kuće nalik na gradske, čime su lišavali ljude ličnih dvorišta, prisiljavajući ih da rade samo na takozvanoj društvenoj zemlji. Sve, kao u indijskom Aurovilu: možeš živeti na

zemlji i raditi, ali tvojom, zemlja svejedno neće biti – sve to i dovodi do bednog rezultata.

O sveopštoj nemaštini savremenog sela, kao i većine stanovništva, govore neprekidno i političari i sredstva masovnih komunikacija. Govori se tako mnogo, te se dešavaju neka stroga opominjanja ogromnih razmera: seoski žitelji mogu biti isključivo siromašni. Skoro da se uopšte ne navode primeri koji pokazuju da blagostanje umnogome zavisi od tebe samoga. Nekome odgovara da koristi priliku na sledeći način: „Ne uzdaj se u sebe, samo te ja mogu učiniti srećnim“. Tako govori mnoštvo lidera duhovnih konfesija, mnoštvo političara, prikupljajući sebi birače. Ko hoće da bude bedan i ubog, neka nastavi da im veruje. Ja hoću da govorim o ovome: ne kako postati siromašan, već kako postati bogat. Na pitanje, može li se živeti u blagostanju, imajući svoj komadić zemlje, odgovoriću – može! I primer ću navesti stvarni.

1999. godine, jedan moj poznanik preduzetnik, pročitavši „Anastasiju“, pozva me kod sebe u goste. Pobudio je radoznalost u meni, rekavši, da može da postavi sto skoro isto kao Anastasija u tajgi. Kada sam stigao kod njega, sto je još bio prazan. Sedeli smo, razgovarali, a Andrej – tako se zvao preduzetnik – motreći na časovnik, izvinjavao se da se neko zadržao.

Uskoro uđe njegov šofer sa dve velike kotarice. Na stolu se pojaviše paradajzi, krastavci, hleb i mnogo toga drugog. Soba se ispuni zamamnim mirisima. Žene za nekoliko minuta postaviše prekrasni sto. Nismo pepsi kolu pili, već izvanredan, mirisni ruski kvas. Nismo francuski konjak pili, već domaće vino, pa još i odvar od nekakvih trava. Paradajzi i krastavci nisu bili ukusni kao kod Anastasije u tajgi, ali su bili neuporedivo ukusniji od onih što se prodaju u supermarketima, pa čak i na kolhoznim pijacama. „Otkud ti sve ovo?“- iznenađeno upitah. Saznadoh od njega sledeće.

Kada se vraćao u Moskvu iz Rjazana, šofer Andrejev zaustavio je džip pored male usputne pijace. Kupili su teglu krastavaca i teglu paradajza. Zaustavivši se kod omanjeg restorancića, odlučili su da

prezaloga je. Otvorili su kupljene tegle, probali. Posle ručka, Andrej naredi svom šoferu da se okrene natrag, do one usputne pijace. Pokupovao je od starije žene sve što je imala, i predložio joj da je odvezu kući. Žena je živela sama u veoma starom kućerku sa malenom baštom. Njeno imanje se nalazilo u omanjem seocetu, petnaestak kilometara od puta. Preduzumljiv um Andrejev razradi sve brzo, te je nadalje bilo tako...

Andrej je kupio kuću u selu na kraju šume sa dvadeset ari placa, na sto dvadeset kilometara od Moskve, u ekološki čistoj zoni. Zaveo je u registar kuću na ime te žene, stavio pred nju dokumenta i ugovor, u skladu sa kojim se obavezuje da joj isplaćuje svakog meseca 300 američkih dolara, a da je žena sa svoje strane dužna da odgajane na placu proizvode daje njegovoj porodici, osim onoga što pojedje sama. Zvali su ženu Nadežda Ivanovna, imala je 61 godinu. Nije mnogo razumela ili verovala papirima. Tada ju je Andrej odvezao u seoski savet, zamolio da predsednik pročita i objasni joj legalnost papira. Predsednik seoskog saveta se upoznao sa sadržinom papira i rekao ženi: „Ma, šta gubiš, Ivanovna, tvoju razvalinu u zamenu niko ne traži. Ne dopadne li ti se, uvek se vratiti možeš“. Nadežda Ivanovna je na kraju pristala.

Već tri godine ona živi u solidnoj kući. Andrej je najmio radnike koji su probušili uzak otvor, sproveli grejanje iz zasebne kotlarnice, ukopali i ozidali podrum. Ogradili su celo gazdinstvo, doneli sav potreban nameštaj, kupili kozu, petla, stočnu hranu. I mnogo toga drugog što je neophodno u domaćinstvu.

Kod Nadežde Ivanovne je došla da živi njena kći sa malenom unukom. Andrej, pročitavši ono što je govorila Anastasija o gajenju povrća, mladice uzgaja sam, ali semenje uzima samo od Nadežde Ivanovne. Otac Andrejev, bivši direktor restorana a sada penzioner, leti odvozi rasad i sa zadovoljstvom pomaže ženama u domaćinstvu. Nadežda Ivanovna je zajedno sa ćerkom dobila stan i posao. Porodica Andrejeva – on, žena, otac i dvoje dece – obezbeđeni su preko celog leta svežim, zaista ekološki čistim povrćem, voćem, a zimi – predivnom

turšijom, i preko cele godine, ako je potrebno – lekovitim travama.

Neko će zaključiti da navedeni primer predstavlja izuzetak. Ništa slično! Još pre deset godina, dok sam bio predsednik Međuregionalne asocijacije preduzetnika Sibira, mnogi preduzetnici su ulazeći u nju, nastojali da organizuju na sličan način pomoćna gazdinstva. Neki, za svoje firme, neki, za svoje porodice. Sada možete da pročitate u novinama oglase u kojima se nude slične usluge. Ali, ima jedno „ali“ – veoma je teško naći čoveka, sposobnog da radi, tačnije rečeno, koji ume da radi sve što radi Nadežda Ivanovna. Kad je već teško naći, hajde, prisetite se sami, kako se treba odnositi prema zemlji. Razmenjujte iskustva, kako postati bogat i sretan na svojoj zemlji, a ne kako biti siromašan.

Pitanje: Vladimire Nikolajeviću, ja sam preduzetnik, poznato mi je da mnogi dobrostojeći ljudi koriste usluge seoskog stanovništva, onih, koji su u stanju da znalčki gaje i očuvaju proizvode, koji zaista prevazilaze po kvalitetu proizvodnju sa velikih gazdinstava. Ali, pri masovnoj proizvodnji, potražnja će se smanjiti. Na račun čega će tada opstajati porodica koja ima prihod samo sa svog hektara zemlje, ukoliko se pokaže da odgajani paradajzi i krstavci više nikome nisu potrebni?

Odgovor: Na zemlji rastu ne samo paradajz i krstavci, već i mnogo toga drugog. Ipak, ukoliko čak i polovina ruskih porodica bude imala svoja imanja, neće moći da zadovolje u narednih dvadeset-trideset godina potražnju svojih proizvoda, pošto oni neće biti potrebni samo Rusima, već i mnogim, naročito bogatim, stranim državama. Stvar je u tome, da su se poljoprivrednici većine zemalja tako zaneli selekcijom, hemijskom obradom bilja, da su naprosto uništili njihov prvobitni oblik, imam u vidu ne samo spoljni izgled, već svu punoću njihove sadržine. Pa, ako govorimo o krstavcima i paradajzu, onda se na tom primeru svako sam može uveriti u sledeće.

Uđite u prosečni, ili, još bolje, u odličan supermarket - više nisu retkost u velikim gradovima. Na policama ćete videti veoma lepe uvozne paradajze i krstavce. Najniža cena je trideset rubalja za jedan

kilogram. Jednaki su po veličini, lepi, čak se ponekad zajedno sa zelenom grančicom prodaju. Ali, nemaju ni mirisa, ni ukusa. To su mutanti! To je iluzija, maketa: spolja podsećajuća na ono, što bi trebalo da bude. Takvim mutantima hrani se danas većina sveta. To nije moje otkriće, time su uznemireni ljudi mnogih zemalja Zapada koje smatramo visoko razvijenim.

Na primer, u Nemačkoj je doneta odluka: skretati pažnju na trgovačkim etiketama, da je povrće proizvedeno uz primenu određenih dodataka – i ljudi koji su bolje stojeći, izbegavaju da ih kupuju. Proizvodi gajeni u ekološki čistim oblastima, uz primenu ograničenih količina hemijskog đubriva, koštaju na Zapadu neuporedivo skuplje. Samo, postojeći na Zapadu farmerski sistem seoskog osiguranja, ne dozvoljava da se gaje potpuno ekološki čisti proizvodi. Zapadni farmer je prinuđen da koristi i rad najamnih radnika, svu moguću tehniku i hemijska đubriva, kao i hemikalije koje uništavaju korov.

Oni nastoje da ostvare što veću dobit. Pretpostavimo da neki od zapadnih farmera, a takvih već ima, hoće da ostvare ekološki čistu proizvodnju, pa još i da uzmu u obzir sve ono što je govorila Anastasija. Ako se sećate, ona je govorila o tome da se sav korov ne sme uništiti, pošto i on ispunjava svoj zadatak. Pa zamislimo, neki farmer ipak želi da barem za svoju porodicu i poznanike odgaja takve proizvode. Pred njim će iskrsnuti teško rešiv problem – seme. Selekcija je učinila svoje – vajakadašnje čiste sorte na Zapadu više ne postoje. I u Rusiji ih je jako malo. Osobito posle toga što su dozvolili prodaju uvoznog semenog fonda. Ako bi se koristilo seme sa svoga imanja, povrtarske kulture će postepeno težiti da uspostave svoja prvobitna svojstva, da uzmu iz zemlje sve što je preko potrebno čoveku, ali, za potpuno obnavljanje, biće im potrebne decenije. U Rusiji, blagodareći, možda, upravo siromaštvu i mnogobrojnim malim pomoćnim gazdinstvima, mnogi ljudi koriste svoje semenje, i u tome je njihovo preimućstvo. Uskoro će se to odraziti i biti stostruko vraćeno i na materijalnom planu.

Pričamo o semenju. O neophodnosti negovanja seoske

proizvodnje u ekološki čistim zonama, o neprimenjivanju hemijskih đubriva – sve je to tačno. O tome govore i u raznim zemljama sveta, ali, samo govore: dovoljnih količina ukusnih i zdravih seoskih proizvoda nedostaje, a u prvom redu u visoko razvijenim zemljama. Ali, to nije sve. Prerada! Konzerviranje!

Uz sve napore našeg tehnokratskog sveta, tehnički visoko opremljeni kombinati ne mogu proizvesti te iste turšije - paradajz, krastavac, kupus. Nadmašuju ih po kvalitetu one, što prave mnoge ruske bake. U čemu je tajna? Pored mnogih premudrih, malo ko zna, da ne sme da prođe više od petnaest minuta od trenutka branja tog istog paradajza ili krastavca, do njegovog konzerviranja. Što je kraći taj period, tim bolje. Tako se očuvava čudesna aroma, etri, aura. Tako je i sa dodacima, na primer, mirođijom.

Ogroman značaj ima voda. Ali, šta dobro možemo dobiti, koristeći hlorisanu, mrtvu vodu? Prokuvavamo je, obrađujemo tegle parom, ali postoje ljudi, koji zahvataju izvorsku vodu, dodajući u nju između ostalog brusnicu i... Želite da probate? Uzmite izvorske vode, ubacite u nju jednu trećinu brusnica i pićete sa užitkom tu vodu, čak i posle pola godine.

Zapanjujuće se razlikuju nabolje, pripremljeni mnogim ruskim znalcima, za zimu ručno konzervirani povrće i voće. U to, da oni prevazilaze po kvalitetu, posebno po ukusu, proizvode čak i najpoznatijih svetskih firmi, svako od vas može da se uveri sam, uporedivši ih. Hajde da zamislimo: živeći na svom imanju, porodica je zatvorila u hiljadu litarskih tegli paradajze i krastavce. Ispala je prvoklasna turšija, prevazišla je prethodnu po mnogim pokazateljima. Proizvodnja, kojoj po kvalitetu, ukusu i ekološkoj čistoti nema ravne u svetu. Proizvodnja, koju će poželeti da imaju na svom stolu mnogi ljudi iz različitih krajeva sveta, i milijarder iz Amerike, kao i odmarajući se u letovalištima Kipra, turisti. A na etiketama tegli biće naznačeno: „Sa imanja Ivanova“, „Sa imanja Petrova“, „Sa imanja Sidorova“.

Razume se, da se bave prodajom hiljadu litarskih tegli,

preduzetnicima nije zanimljivo. Ali, ako u naselju bude, recimo, trista domaćinstava, ona će pripremiti trista hiljada tegli, a to je već primamljiv posao, čak i za veliku firmu. Pretpostavljam da bi prvobitna cena jedne tegle bila ista kao sadašnje u samoposlugama, u granicama jednog dolara. Ali, kada ih probaju – cena će skočiti, možda čak i desetostruko.

Sveže krastavce i paradajz sam naveo samo kao primer. Postoji još gomila svega i svačega, što se može proizvesti na imanju. Na primer, vino, voćni likeri, likeri od bobičastih plodova – ribizli, malina, kupina, slatkih oskoruša – i mnogo toga drugog. „Buke“ će svako stvarati sam, dostižući sve veće savršenstvo. Nikakva preskupa otmena vina sa njima neće moći da se uporede. U svetu nema takvih sirovina za vina, kakve se mogu dobiti u Rusiji. Uz to, mogu se proizvoditi vina po starim recepturama, a uz primenu trava, praviti lekovita, vitaminizirana vina.

Anastasija kaže da će se uskoro najmodernijom u svetu smatrati ruska rubaška, sa vezom ručne izrade. I u tom smeru se može razmišljati. Sitne izrezbarene predmete od drveta ručne izrade, u domaćinstvima je zimi moguće praviti. Sve u svemu, postoji narodna mudrost: „Želiš da budeš sretan – budi“. Isto tako se može reći: „Želiš da budeš bogat – budi“. Najvažnije je - ne sme da se programira čovek na bedu, već treba pobuđivati težnju prema bogatstvu. Misliti kudikamo osmišljenije o tome kako postati imućan, a ne ulivati sebi samom, da je postati takav nemoguće...

Pitanje: Anastasija tvrdi da je očuvati ljubav, mladencima znatno lakše u uslovima takvog imanja, kakvo vi opisujete, negoli u običnom stanu. Recite, molim vas, da li ste o tome razgovarali sa psiholozima, naučnicima, koji se bave problemima porodice, i ako jeste, šta oni kažu na tu temu, na račun čega se to dešava?

Odgovor: Sa učenima o tome nisam razgovarao. Na račun čega se očuva ljubav, mene baš mnogo ne zanima. Najvažnije je – da se ona očuva. A to, da će se tako desiti, vi i sami, valjda, možete da se osvedočite, upitavši sebe. Razmislite, gde biste poželeli da vidite kako

žive vaš sin ili kći: u stanu, kao u zatvorskoj ćeliji, ili u domu, okruženom prekrasnim vrtom?

Promislite, čime želite da hranite kćer, sina ili unuke: konzerviranim proizvodima ili svežim, ekološki čistim? I, na kraju krajeva, da li biste zdravom želeli da vidite svoju decu, ili da žive na račun apoteke? Postavite pitanje mladoj ženi: uz podjednaki odnos prema dvojici muškaraca, kome bi dala prednost i udala se za njega – za onoga ko je udesio svoj život, svoje buduće zavičajno gnezdo u stančiću montažne zgrade, ili za onog, koji ima dom sa predivnim vrtom? Mislim da bi većina izabrala ovo drugo.

Primedba: Preporod bilo koje države može da započne samo od njenog duhovnog vaskrsnuća. To su spoznali, i počeli da govore o duhovnosti i neki članovi naše Vlade, Predsednik. Anastasiju procenjuje većina čitalaca kao visoko duhovnu ličnost, koja živi po zakonima Boga-Tvorca. Ona govori o duhovnim vrednostima, a vi odvlačite ljude pozivajući ih da se bave poslom na svom sopstvenom imanju. Upravo time, odvlačite ljude od duhovnosti.

Odgovor: Na kraju krajeva, smatram: ljudski rod niko i nikada od istinskih vrednosti neće uspeti da odvuče. Dobro je što savremeni vladari govore o duhovnosti. Izjave Anastasijine mi u početku nisu baš uvek jasne, ali se kasnije ipak pretoče u opipljivu stvarnost. Stvarnost mi je razumljivija od filozofskih izmišljotina, pa zato i govorim o određenim stvarima, smatrajući ih najvažnijim i na duhovnom planu. Kako se čini, na svetu postoje mnoga poimanja duhovnosti, Boga.

Posle druženja sa Anastasijom, poimanje dešavanja, staložilo se i u meni. Za mene je Bog – ličnost. Ličnost savršena, umna, vedra i koja voli život. Ličnost, koja teži sretnom postojanju ljudi – svoje dece, svih i svakoga čoveka ponaosob. Bog – Otac, voli i preživljava za svakog, pruživši svakom čoveku potpunu slobodu izbora. Bog je – najmudrija ličnost, koja nastoji da u svakom trenu čini za svoju decu samo dobro. I izlazi svaki dan Njegovo sunce, rastu trava i cveće. Raste drveće, plove oblaci i žubori voda, u svakom trenu spremna da utoli žeđ bilo kog čoveka.

A ja ne verujem, i ni po koju cenu neću poverovati, da naš mudri Otac može smatrati da su postignuća duhovnosti samo u neprekidnim razgovorima o njoj, bez opipljivih delovanja.

Od trenutka kada je nestala takozvana gvozdена zavesа, u našu zemlju se stuštilа gomila svakoјakih, tobože duhovnih propovednika, а i domaćih se pojavilo poprilično.

I svi pokušavaju da nam objasne, šta želi od nas Bog-Otac. Jedni kažu, moramo se hraniti nekako osobito, drugi nas uče kojim je rečima bolje da se obraćamo Bogu, treći, na primer, Krišne, tvrde da treba skakati i uzvikivati mantre od jutра do mraka. A za mene su to naprosto besmislice. Ubeđen sam da se veći bol za Boga osmisliti ne može, od takvih i sličnih kreveljenja, skakutanja i zavijanja. Bilo koji, ljubavi pun roditelj, teži da sin njegov ili kći nastave očinsko delo, i da uzmu učešće u složnom, zajedničkom sa njim stvaranju. Očigledna dela Božija su oko nas. I šta može biti veće ispoljavanje Ljubavi prema Bogu, od brižljivog odnosa prema njima, od ostvarenog sopstvenog života, sopstvenog postojanja i života svoje dece, uz pomoć tih Božanskih tvorevina?

Ni država u celini, ni svako od nas ponaosob, nismo postali srećniji od svakoјakog kreveljenja i meditacija. Nismo postali srećniji zato što nas upravo oni i odvlače od istine, od Boga. Odvlače uporno, neumorno, poturajući sve nove i nove oblike prenemaganja kao istinu. Učenja dolaze i odlaze. Neka od njih postoje stolecima, а kasnije izazivaju samo podsmeh, druga iskrsavaju na nekoliko godina i iščezavaju bez traga, kao bljesak. Samo smeće, prljavštinu i razbijene sudbine ljudske posle njih moramo gledati.

Na pitanje: zašto smo prinuđeni da slušamo neprestano razne govore o Bogu iz usta svakoјakih propovednika, zašto nam ne казује Bog svoje reči? – Anastasija je odgovorila: „Reči? Tako je mnogo reči sa smislom različitim kod zemaljskih naroda. Tako je mnogo različitih jezika, narečja. I postoji jedini jezik Božanskih poziva. Satkan je od šušatnja lišća, poja ptica i žuborenja talasa. Ima mirise Božanski jezik i boju. Bog tim jezikom, na molbu svakoga, molitveni daje

odgovor“.

Bog sa nama razgovara svakog trena, ali, nije li to da od lenjosti svoje duhovne mi ne želimo da Ga čujemo? Evo, otpevaću mantru, proskakutaću, i prosuće se s neba hrana nebeska⁷, usrećiće me Bog, učinivši me odabranim među svima. Eto – gotovo! A ovamo treba godinama stvarati svoj raj, čekati dok ne izraste drveće koje daje plodove, iznikne cveće... Ali, ne delajući to, mi ne samo da prosto odbacujemo Boga, već Njega sramotimo. Ponižavamo Ga svojim besadržajnim blebetanjem i prenemaganjem.

Možete ne slušati Anastasiju, a tim pre mene. Ali, na kraju krajeva, zađite u prolećnu šumu ili vrt i, počutavši, oslušnite svoje srce. Srca mnogih će neminovno čuti glas Očev, koji, po rečima Anastasijinim, na pitanje: „Šta može On, Bog da učini, kada na Zemlji nad svima ima prevagu energija razaranja. Kada Njegovo sebi po volji tumačeći ime, i ljudi naume jedni druge iznenada da potčine?“ – odgovorio je: „Danom nastupajućim izaći ću sa svitanjem. Stvoreno sve, bez izuzetka, zrak sunašca milujući na Zemlji, pomoći će da pojme kćeri i sinovi moji: svako može sam, Dušom svojom sa Dušom razgovarati mojom“. On je verovao i veruje u nas, tvrdeći: „Raznovrsnim uzrocima koji u ćorsokak vode, u ništavilo, postoji najbitnija prepreka – biće ona brana svemu što laž nosi. Težnja ka spoznaji Istine postoji kod sinova i kćeri mojih. Granice svoje laž ima uvek, ali će neizmerna Istina – ona jedina, spoznajom Duše obujmiti kćeri i sinove moje“.

Te neka niko ne bude lenj da dosegne iz svoje Duše poimanje sina Božjeg, a ne roba, ili umno poremećenog, skakućućeg pod praporcima biorobota.

Ma, dokle se može moliti Otac svoj: daj, predaj, oslobodi? Nije li vreme da sami, barem nešto blagodatno za Oca svoga učinimo? A šta Njemu može biti najmilije, doneti radost? Anastasija, odgovarajući na slično pitanje, ispričala je o jednostavnom testu, uz pomoć koga se mogu proveriti mnogobrojne duhovne koncepcije i pravci. Rekla je:

«Kada se uznemiri tvoja Duša, kada iz nečijih usta stigne tvrdnja da je tobože u ime Oca, obrati pažnju na to, kako propovednik sam živi, a onda zamisli šta bi bilo sa kuglom zemaljskom, ako bi svi počeli tako da žive». Uz pomoć ovog prostog testa, mnogo toga se može proveriti. Pokušao sam da zamislim, šta bi bilo sa čovečanstvom, ako bi ljudi na Zemlji, svi do jednoga, počeli od jutra do mraka mantre da izgovaraju, kao što rade Krišne, i istog časa proizašao je smak sveta. Sad zamislite da svaki čovek na Zemlji svoju baštu uzgaja... Razume se, u rascvetani rajski vrt bi se Zemlja probrazila.

Ja sam preduzetnik, neka i bivši, ali ipak preduzetnik. Naravno, meni je bliska opipljivost, te možda zato i smatram: duhovnim može sebe nazivati čovek, koji je u stanju da preduzme korake koji bi prijali Zemlji, njegovoj porodici, roditeljima, što znači – Bogu. Ako onaj, koji sebe imenuje duhovnim, ne može da učini srećnim ni sebe, ni svoju voljenu ženu, porodicu, svoju decu – to je lažna duhovnost.

Pitanje: Anastasija je govorila o kvalitativno novom načinu odgajanja dece, o novoj školi. Da li je to moguće samo u uslovima njom opisanih naselja, ili i u velikim savremenim gradovima, takođe? Šta o tome kaže Šćetinjin? Još u prvoj knjizi su navedene reči Anastasijine o tome, da ona najvažnijim smatra pitanje odgajanja dece, i uvek je nastojala da govori o vaspitavanju, ali vi neprestano zaobilazite to pitanje, tako da se ono skoro uopšte ne rasvetljava u vašim knjigama. Zašto?

Odgovor: Mihail Petrović Šćetinjin je stvorio svoju školu-internat u šumi. Čim bude započelo polaganje temelja prvog naselja koje će se sastojati iz sopstvenih zavičajnih imanja, zamolićemo Mihaila Petrovića da razradi poseban program za buduću školu. Moliću ga, da ako ne može sam u njoj da predaje, uputi u nju svoje najbolje učenike, da odabere odgovarajuće nastavnike među onima, koji sada rade sa njim.

Stvaranje slične škole u sadašnjim gradovima smatram nemogućom. Hajde da se sami, bez Anastasije, prisetime svojih godina školovanja. U školi govore jedno. Na ulici drugo, a u porodici treće.

Dok razlučuješ gde je istina, dok pokušavaš da dobiješ celovitu sliku sveta, shvatiš – pola života prođe. Mislim, moramo se postarati sami da započnemo da učimo da živimo normalno, pre nego što započnemo sa vaspitanjem dece svoje. A kad obavimo sve poslove dostojne ljudskog postojanja, treba se brinuti o deci zajedno sa školom, delajući složno, dopunjujući se uzajamno.

Anastasija zaista često govori o odgajanju deteta, ali to što ona priča, ne liči ni na kakav sistem, propisan po danima, satima i minutima. Vrlo često njene izjave uopšte nisu razumljive. Na primer, ona govori da vaspitanje deteta treba započeti od vaspitavanja sebe samog, od stvaranja sopstvenog sretnog života, od sopstvenih pokušaja da se dokuče misli Božije. Jedna od najvažnijih osnova odgajanja, upravo i jeste prekrasno zavičajno imanje.

FILOZOFIJA

ŽIVOTA

U gostima kod tog čoveka, bio sam tri puta. Živi u prestižnom vikend području Podmoskovlja. Njegova dva sina koji zauzimaju vrlo visoke položaje u državnim strukturama, izgradili su za svog ostarelog oca veliku jednospratnu vilu, zaposlili služavku koja će voditi računa i o kući i ocu. Navraćaju, u najboljem slučaju, jednom godišnje, za njegov rođendan.

Zovu ga Nikolaj Fjodorovič, već je ušao u osmu deceniju. Noge

su mu bolesne, i zato skoro sve vreme provodi u svojoj uvoznjoj fotelj-kolicima za invalide. Polovinu prizemlja ogromne vile, uređene u najboljem evropskom stilu, zauzima njegova biblioteka sa ogromnim brojem knjiga na raznim jezicima. Knjige su uglavnom filozofske, skupocena izdanja. Nikolaj Fjodorovič je do odlaska u penziju predavao filozofiju na uglednom moskovskom univerzitetu i imao visoka naučna zvanja. Kada je ostario, preselio se u vilu i skoro sve vreme provodio u biblioteci, čitajući i razmišljajući.

Upoznao sam se s njim zahvaljujući upornosti njegove služavke – Galine, koja je došla na jednu od mojih čitalačkih konferencija. Sada sam joj zahvalan za to poznanstvo.

Nikolaj Fjodorovič je pročitao knjige o Anastasiji, s njim je bilo veoma zanimljivo razgovarati. Bez obzira na svoje naučne titule, taj stari čovek je mogao običnim, lako razumljivim jezikom da objasni, ne baš jasna kazivanja Anastasijina, ili da otkriva u njima nove strane.

Posle izlaska treće knjige «Prostranstvo Ljubavi», sekretarijat Vladimirovskog Fonda «Anastasija» predao mi je nekoliko pisama, u kojima su razni lideri nekakvih duhovnih konfesija, u vrlo agresivnom obliku izricali svoje mišljenje o Anastasiji. Nazivali su je i glupačom, i nitkovom, a jedan je čak, bestidnim rečima koje nisu za štampu, veliko pismo napisao.

Nisam mogao da shvatim, zašto Anastasija odjednom izaziva kod nekih vođa duhovnih konfesija tako otvorenu agresiju, te uputih nekoliko takvih pisama Nikolaju Fjodoroviču, da mi kaže svoje mišljenje o tome. Posle dva meseca, pronašavši me u hotelu, javila se njegova služavka Galina, uzbuđeno i uporno moleći da hitno otputujem kod Nikolaja Fjodoroviča, porazgovaram sa njim, zato što se ona brine za njegovo zdravlje. Odupreti se upornosti Galininoj, bilo je neizvodljivo.

Služavka Nikolaja Fjodoroviča je – žena krupne i bujne telesne građe, ne debela, već prosto velika i snažna ruska žena od oko četrdeset-četrdeset pet godina. Ceo život je proživela u nekakvom ukrajinskom selu, radila kao traktorista, šofer, govedarica. Ume dobro

da kuva, poznaje trave i veoma je uredna. Kada se uzruja, govori jasno izraženim ukrajinskim akcentom.

Ne zna se kako su je našli sinovi Nikolaja Fjodorovića i postavili za dadilju očevu, ali je bilo neobično posmatrati kako se inteligentni stari profesor filozofije obraća neobrazovanoj seoskoj ženi. Galina je živela u jednoj od soba njegove vile. Bilo bi dobro kad bi se domaćinstvom bavila, što je radila veoma uspešno, ali je morala neizostavno da čuje o čemu razgovaramo Nikolaj Fjodorović i ja. Obavezno bi se nekakvog poslića latila tu pored nas, prašinu bi na jednom mestu započinjala da briše, pa još i komentarisala naglas, kao za sebe, ono što čuje.

Ovoga puta je došla po mene u «Nivi» koju su kupili sinovi Nikolaja Fjodorovića, da bi mogla, kada se ukaže potreba, po namirnice da ode do grada, po trave u šumu i po lekove za njihovog oca. Odloživši svoje poslove, krenuh s njom. Dok smo se vozili po Moskvi Galina je ćutala, zato što je po gradu sa velikim naporom vozila auto. Čak su joj se i kapi znoja na čelu pojavile dok smo do kružnog puta stigli. Izašavši na poznati joj put, Galina reče: «Uh, izvukosmo se». Dalje je vozila slobodnije i počela brzo da priča o svojim brigama, mešajući ukrajinski i ruski govor:

- Tako je spokojna ljudina bio. U kolicima je svojim po celi dan mirno čovek sedeo, knjige čitao, razmišljao. Kašu mu izjutra heljdinu ili ovsenu skuvam, nahranim ga, pa sam mogla na pijacu otići, ili barem u šumu da trave lekovite skupljam. Mirne duše sam mogla da odem znajući da će biti u svojim kolicima, misao svoju umujući ili knjigu čitajući. Sad je sve drugačije. Donela sam mu pisma koja si poslao. Čitao ih je. Tek dva dana prođe od kako ih je pročitao, a on mi kaže: »Uzmite novac, Galina Nikiforovna, otidite i knjiga pokupujte o Anastasiji, a onda, kada na pijacu pođete, ne žurite da se kući vratite. Ostanite na pijaci i posmatrajte neko vreme ljude. Kako ugledate tužnog čoveka ili bolesnog, podarite mu knjigu». Tako sam jednom uradila, dvaput, a on se nikako ne smiruje: «Ne žurite za ručak, Galina Nikiforovna – kaže – snaći ću se i sam, ako mi se prijede». Ali sam ja

ipak uvek za ručak stizala na vreme.

Onomad, vratih se sa pijace, u njegovu biblioteku udoh da mu odvar dam da popije... Gle, kolica prazna, a on na tepihu leži ničice. Poletih prema telefonu, dohvatih slušalicu da odmah doktora pozovem, kako su mi sinovi zapovedili. Broj su mi specijalni dali, ne kakav imaju svi. Okrenula sam ga. «Pomagajte!» - u slušalicu vičem. A on, glavu podiže sa tepiha i reče: «Odjavite poziv, Galina Nikiforovna, sa mnom je sve u redu, ovo se fizičkim vežbama bavim, sklekove radim». Doletih do njega, podigoh ga sa poda, u kolica smestih. Kako bi se sam sa poda podigao, kad su mu noge bolesne? «Kakve su to vežbe – pitam ga – kada čovek nepokretno na podu leži?» A on odgovara: »Već sam uradio vežbe, pa sam se odmarao naprosto. Bez razloga se Vi brinete».

Drugog dana je opet sam iz svojih kolica skliznuo na pod zbog svojih vežbi. Tada sam mu kupila ručke, ne ručke – expander se naziva. Sa ručicama i lastišima - ako hoćeš jedan lastiš zakačiš, da bi lakšu gimnastiku radio, a ako hoćeš – četiri, kada se snaga pojavi. Expander sam mu kupila, a on je, bez obzira na to, nastojao da iz svojih kolica ustane, baš kao dete nerazumno, a srce mu nije mlado. Pa, kad nije mlado, ne sme se odmah teškim vežbama baviti, mirnije mora. A on, kao dete nerazumno. Skoro će pet godina biti kako radim kod njega, a ovako nečeg nikada nije bivalo. Ni sama ne znam šta se u dušici mojoj sada dešava. Porazgovaraj sa njim, reci mu da se laganije svojim vežbama bavi, kada ih tako voli. Reci mu, da će se uništiti...

Kada sam ušao u prostrani kabinet Nikolaja Fjodorovića, tamo je goreo kamin. Stari profesor filozofije je sedeo, ne kao obično, u svojoj fotelji-kolicima, već je bio za velikim pisaćim stolom i pisao ili crtao nešto. Čak je i spoljni izgled njegov govorio o nastalim promenama. Nije kao obično u kućnoj haljini bio, već je košulju sa kravatom imao. Pozdravio se sa mnom energičnije nego obično, brzo me ponudio da sednem, i odmah je, bez uvoda u smislu «kako ste» i sličnog, počeo da govori. Vatreno i živahno je progovorio ovoga puta Nikolaj Fjodorović:

- Znete li, Vladimire, kakvo će divno vreme na Zemlji nastati u budućnosti? Ne da umrem, već da živim na Zemlji takvoj želim. Pročitao sam poštu psovačku upućenu Anastasiji. Hvala Vam što ste mi je poslali. Shvatio sam mnogo toga zahvaljujući tim pismima. Samotnicom iz tajge su Anastasiju nazivali, vešticom, vračarom, a ona je – najveličanstveniji borac. Da, da, zamislite, Anastasija je – najistaknutiji borac svetlih sila. Značaj i veličinu njenu tek predstoji da spoznaju potomci. Spoznaja ljudska, razum i osećanja, dospevša do nas predanja, biline* i legende, nisu uzmogli čak ni da nam ukažu na veličinu tog ratnika. Samo se nemojte iščuđavati, molim Vas, Vladimire, nemojte se uzbuđivati po svom običaju u pogledu Anastasije. Ona je i čovek, i žena sa svim, apsolutno svim osobinama ljudskim, sa svim ženskim slabostima i vrlinama, materinskim predodređenjem, ali je istovremeno i borac uzvišeni danas! Pokušaću da manje zbrkano objasnim. Cela stvar je u filozofskoj koncepciji sadržana. Vidite, Vladimire, u ormanu mog kabineta ima mnogo

*bilina – ruska epska narodna pesma

knjiga. To su filozofska dela mislilaca iz različitih epoha, raznih krajeva sveta.

Nikolaj Fjodorovič je, pokazujući rukom na police sa knjigama, nabrajao:

- Ovo su antičke retorike, koje su govorele o živom, poletnom organizmu kosmosa. Pored je ono što je napisano o Sokratu, sam nije ništa napisao. Ovde, više udesno su – Lukrecije, Plutarh, Marko Aurelije. Malo niže na policama je pet poema Nizami Ganževija. Malo dalje – Arani, Dekart, Franklin, Kant, Laplas, Hegel, Stendal. Svi su pokušavali da spoznaju suštinu pojava, da se dotaknu zakona Vaseljene. Ovo je o njima rekao Diran: »Istorija filozofije je zapravo opisivanje napora velikih ljudi da spreče socijalnu dezintegraciju putem stvaranja prirodnih moralnih sankcija, koje zamenjuju natprirodne sankcije, koje su oni sami uništili».

Veliki mislioci su, svako na svoj način, pokušavali da se približe

poimanju Apsoluta. Iz njihovih filozofskih koncepcija nastajali su i umirali filozofski pravci koji su nalikovali religijama. Kao rezultat, uz kolebljive pokušaje suprotstavljanja skretanju udesno, nadmoćnom se koncepcijom pokazala u našem životu, kratko rečeno, koncepcija potčinjavanja nekom višem razumu. Nije važno gde se on nalazi, u beskrajnim prostorima vaseljenskim, ili je lokalizovan u biti svake pojedinačne ljudske duše. Važno je nešto drugo, važna je prevlast nad svim ostalim koncepcije potčinjavanja, poklonjenja. Kasnije dolaze pojedinosti – podređenost učitelju, nastavniku, ritualu. Ima na ovim policama i predskazanja Nostradamusovih. Sve zajedno one oblikuju filozofsku koncepciju – čovek je prolazan, čovek je poročan i ništavan, njemu mnogo predstoji da dozna. Ta koncepcija, baš ona, sakati i uništava dušu čovekovu. Sledbenik te koncepcije ne može biti srećan. Ni jedan čovek na Zemlji ne može biti srećan uz nadmoćnost slične koncepcije u svesti ljudskoj.

Ona je i iznad filozofa, i iznad čoveka koji nikada nije došao u dodir sa filozofskim radovima. Ona vlada i tek rođenim detetom i starcem. Ona vlada i još svet neugledavšim, u utrobi majke začetim plodom. Mnoštvo sledbenika ove koncepcije živi i danas. Postojali su u raznim vremenima, a danas njihovi poklonici pobuđuju u ljudskom društvu prolaznost i ništavnost čovekove suštine. Ali, ne! Doći će druga vremena! Kao bljesak svetlosti bile su za mene reči Božije, koje je prenela Anastasija. Zapisali ste ih, Vladimire, pamtim ih. Kada je Adam upitao Boga:

- Gde je kraj Vaseljene? Šta ću delati, kada dođem do njega? Kada ispunim sve sobom i pomišljeno stvorim?»

I Bog odgovori sinu Svom, odgovori nama svima:

- Moj sine, Vaseljena sobom ispoljava misao, iz misli se rodila vizija, delimično vidljiva kroz materiju. Kada stigneš blizu kraja svega, početak novi i nastavak, tvoja će otkriti misao. Ni iz čega će iskrsnuti novo prekrasno rođenje Tebe - stremljenja, Dušu i viziju tvoju sobom odražavajući. Moj sine, ti si beskonačan, večan si, u tebi su tvoje stvaralačke vizije».

Najveličanstveniji, sve razjašnjavajući, filozofski sveobuhvatan, precizan i lakonski odgovor. On je iznad svih, zajedno uzetih, filozofskih određenja. Vidite, Vladimire, mnoštvo knjiga je na policama moje biblioteke, ali ovde nema osnovne, one, koja vredi nemerljivo više, koja je dragocenija od svih ma kada štampanih filozofskih dela, sve zajedno uzevši. Ovu knjigu su doživeli mnogi, ali da je pročitaju, nije svakome dato. Jezik te knjige nemoguće je izučiti, ali ga je moguće osetiti.

- Kakav je to jezik?

- Jezik Božji, Vladimire. Napomenuću šta je rekla o njemu Anastasija: «Tako je mnogo reči sa smislom različitim kod zemaljskih naroda. Tako mnogo, ni na koji drugi nalik jezika, narečja. I postoji jedan za sve jezik. Jedini upućen svima - jezik Božanskih poziva. Satkan je od šuma lišća, poja ptica i ljuščanja talasa. Ima miris Božanstveni taj jezik, i boju. Bog tim jezikom na molbu svačiju i molitvu, molitveni daje odgovor». Anastasija oseća i razume taj jezik. A mi..? Kako smo mogli da vekovima na njega ne obraćamo pažnju? Logika! Željezna logika govori o tome da, ukoliko je Bog saznao Zemlju, okružujuću nas živu prirodu, onda travke, drveće, oblaci, voda i zvezde nisu ništa drugo do Njegove materijalizovane misli.

Ali mi naprosto ne obraćamo na njih pažnju, gazimo, lomimo, sakatimo, a pri tom govorimo o veri. O kakvoj veri? Kome se klanjamo zapravo? «Niz vladara zemaljskih, kakve god da su hramove podigli, potomci će pamtiti samo po tome, da su prljavštinu od njih bili prinuđeni da preuzmu. Svemu je kriterijum voda, a sa svakim danom sve prljavija postaje ona». – tako je rekla Anastasija. To je izreći mogao samo najveličanstveniji filozof, i nad time vredi da se zamislimo svi. Porazmislite, Vladimire, bilo koje zdanje, čak i ako je kultno, prolazno je, kao i sama religija. Religije dolaze i odlaze, odlaze sa svojim hramovima i filozofijama. Voda postoji od nastanka sveta, kao i mi. Mi se, većim delom svojim, isto tako od vode sastojimo.

- Nikolaj Fjodoroviću, zašto smatrate da su određenja Anastasijina najvaljanija?

- Zato što su uzeta iz najvažnije knjige. I logika, Vladimire, postoji, filozofska logika. Postoji pređašnja rečenica Božija, u kojoj na pitanje svih suština vaseljenskih: «Šta tako žarko želiš?» - Bog odgovara: «Zajedničko stvaranje i radost za svakoga od posmatranja njegovog».

Kratka rečenica! Svega nekoliko reči! Sa nekoliko reči se izražava stremljenje i želja Božija. Niko od velikih filozofa nije uzmogao da da tačnije i istinitije određenje. «Stvarnost moramo odmeravati sobom» - rekla je Anastasija. Te tako, neka svaki voleći svoju decu roditelj, odmeri: nije li upravo to ono, o čemu i sam mašta? Ko od nas – sinova i kćeri Božjih – ne bi želeo zajedničko stvaranje sa svojom decom, i radosti od njegovog posmatranja?

Najveličanstvenija snaga i mudrost skrivene su u filozofskim postavkama Anastasijinim. One su sudbonosne za čovečanstvo! One su delotvorne. Njima će i pokušati da se suprotstave gomile onih, koji proriču tamu. Oni će se ispoljavati ne samo u ovakvim i sličnim vidovima, kao što su upućene na Anastasijinu adresu pogrde. Očitovaće se različito. Mnoštvo nemoćnih propovednika, sabravši oko sebe šaćicu sledbenika, prorokovaće nazovi istinu ljudima, lenjim da samostalno misle.

Anastasija je unapred za njih rekla: «Hej vi, koji nazvaste sebe učiteljima duša ljudskih, obuzdajte žestinu sada, neka znaju svi: Tvorac svakome daje sve iskonski, postoji vajkadašnja Istina u svačijoj Duši. Samo, ne treba skrivati mračnim postulatima, izmišljotinama zarad sebe samih, Tvorčeve uzvišene tvorevine». Eto, oni će se baciti na Anastasiju. Zato što Anastasija spaljuje njihovu koncepciju. Poništava svojim filozofskim poimanjem smak sveta. To je današnja stvarnost naša, postajemo svedoci i učesnici najveličanstvenijih ostvarenja... Mi – na pragu novog milenijuma, stupamo u novu stvarnost. Mi već živimo u toj stvarnosti.

- Sačekajte, Nikolaj Fjodorovič. O stvarnosti nisam razumeo, kao ni o valjanosti delanja. Ma dobro, jedan je filozof nešto rekao, ili neki drugi. Anastasija isto tako govori - kakve veze ovde ima stvarnost i

valjanost? Tek samo prazne reči. Filozofi govore, a život sam, svojim tokom ide.

- Život bilo koje ljudske zajednice uvek se gradi, i sada se izgrađuje pod uticajem filozofskih shvatanja. Filozofija judejaca – jedna je mera života, filozofija hrišćana – druga. Hitler je imao svoju filozofiju, a mi, pod Sovjetskom vlašću – našu. Revolucija nije ništa drugo, do smena jedne filozofske koncepcije drugom. Ali, to su sve sitnice, uslovljene lokalnošću zahvata. Ono što je već stvorila Anastasija, mnogo je sveobuhvatnije. To će uticati na ljudsko društvo u celini, i na svakog člana ponaosob. Rekla je: «Preneću čovečanstvo kroz razdoblje tamnih sila». To je učinila, Vladimire. Izgradila je most preko ponora za svakoga i svako je slobodan: da ide po njemu ili ne.

Filozof sam, Vladimire, ja to sada jako dobro opažam, i ne samo to, ja to osećam. Na pragu novog milenijuma blistavim zrakom je bljesnulo njeno filozofsko poimanje. A svako dela svojim činjenjem iz časa u čas, ovako ili onako, u zavisnosti od svojih filozofskih ubeđenja. Ukoliko se filozofske postavke menjaju, onda se menjaju i načini delovanja. Evo ja, na primer, sedeo sam u svom kabinetu, iščitavao dela različita filozofska, sažaljevajući celo čovečanstvo koje se beznadežno primicalo svojoj propasti. Razmišljao sam gde će me sahraniti, da li će doći sinovi sa unucima na sahranu, ili će biti mučno unucima da doputuju do dede. Žalio sam ceo ljudski rod i mislio o svojoj smrti. Potom – Anastasija, potpuno drugačija filozofska koncepcija u njoj, i postupci su moji drugačiji.

- Koji su to, na primer, drugačiji kod Vas postupci?

- Evo kakvi... Sad... Sad ću ustati i počecu da radim, blagodareći novoj filozofskoj postavci.

Nikolaj Fjodorovič se osloni rukama o sto, i držeći se čas za fotelju, čas za orman, s naporom, ali ipak stiže na svojim bolesnim nogama do jedne od polica sa knjigama. Razgledao je naslove na koricama, onda izvuče jednu u skupocenom povezu i uputi se, pridržavajući se za nameštaj, prema kaminu. S mukom stiže do kamina i, bacivši u njegov plamen knjigu skinutu sa police, saopšti:

- Ovo su predskazanja Nostradamusova o svakojakim kataklizmama i smaku sveta. Pamтите li, Vladimire, reči Anastasijine? Mora da ih se sećate. I ja sam ih upamtio: «Nisi predskazao ti, Nostradamuse, datume strašnih kataklizmi na Zemlji. Sazdao si ih svojom mišlju, i misao ljudsku si za ovaploćenje strahota uključio. Evo, i sada ona lebdi nad Zemljom, bezizlaznošću ljude plašeći». Tako je mogao reći samo najgenijalniji filozof i mislilac, shvatajući da predskazanje nije ništa drugo, do oblikovanje budućnosti. Čim više ljudi u sveopšti smak sveta poveruje, tim će veći broj misli ljudskih početi da ga uobličava i – dogodiće se.

Može se dogoditi, zato što je ljudska misao materijalna i stvara materijalno. Spaljuju se cele sekte na različitim krajevima sveta, spaljuju se, poverovavši u smak sveta, a žive - verujući u budućnost. A Anastasija, uprkos beznađu, izjavljuje, uništavajući misao smaka sveta: « Ali, neće se više ovaplotiti, neka se tvoja misao sa mojom sukobi. Ja sam – čovek. Anastasija sam ja. Od tebe sam jača». I još kaže: « Svo zlo Zemlje, ostavi poslove svoje, na mene se baci. Sukobi se sa mnom, pokušaj!». I još: «Spaliću zrakom u jednom trenu mrak postulata vekovnih». Sa čoporima nebrojenim sama je ušla u borbu. Sa milionima onih koji uobličavaju uništenje celog čovečanstva, krenula je u okršaj. Pri tom, nas u borbu neće da uvlači. Samo želi da srećni budemo, zato i kaže svojom molitvom, Bogu se obraćajući:

Budući vekovi svi živeće kroz Tvoju viziju.

Biće tako! Ja tako želim! Ja, kći Tvoja,

Oče moj, postojeći posvuda.

I ona će uspeti u svom naumu. Moćna je izuzetno njena filozofija. Živeće budući vekovi u Božanskom providenju, u predivnim rajskim vrtovima. I neće odvlačiti ona nikoga sećanjem na sebe. Neće joj dizati spomenike, niti je se sećati, kada svima postane jasno, gde je istinska ljudskost. Ljudi će se naslađivati Božanskim stanjem ne prisećajući se nje. Ali će u raznim vrtovima cvetati cveće, a među njima, jedan prekrasni cvet pod imenom - «Anastasija».

Star sam, ali bih želeo i danas da budem običan redov njen.

Kazete, Vladimire, filozofija su samo prazne reči. Ali, te reči, izgovorene negde daleko u tajgi, prihvatilo je sa ushićenjem moje srce, i evo postoje istinski materijalni uspesi, gori u ognju ne čovečanstvo, već se satiru predskazanja smaka sveta. Zato su se i uzbunile i okomile pristalice smrti. Uzbudili su se oni, koji su izgradili na tome svoju filozofiju, iznuđujući tobožnji neminovni smak sveta.

- Ma zar niko osim Anastasije nije pošao protiv smaka sveta?

- Bilo je kolebljivih, pa zato beznačajnih pokušaja. Na njih ni pažnju niko nije obratio. Ničije reči srca ljudska sa takvom spremnošću i radošću nisu prihvatila. I nikada ni jedna filozofska koncepcija nije u tolikoj meri privlačila ljude. A njena privlači. Pobeđuje tamu postulata vekovnih.

Kako će to uspeti, ne možemo razjasniti zasad. Postoji ritam u njenom govoru neobični, i logika ogromna, a možda, još nešto. Možda... Da! Nesumnjivo! Ona rečenica njena: « ...Tvorac je zasjao energijom nekakvom novom, koja je kazivala nekako drugačije o tome, kako proživljavamo svaki dan...» Očigledno se u Vaseljenu pojavila nova energija, i nju počinju da poseduju sve novi i novi ljudi našeg doba. Činjenica je da su decenije, a katkad i vekovi nužni da bi se rasprostranila značajna filozofska postavka. A ona, samo za koju godinu... Besprimerno! Smatrali ste, Vladimire, da su njene reči – samo obične reči. Ali njen govor je toliko moćan, da evo, ove ruke – on podiže jednu ruku, osmotri je i dodade - čak i stare moje ruke materijalizuju njene reči. I gori smak sveta u plamenu. A život će se nastavljati. Ama, ove ruke još uvek mogu da doprinesu produžetku života. Ruke običnog vojnika Anastasijinog.

Nikolaj Fjodorovič, držeći se za nameštaj, priđe stolu i uze staklenku sa vodom. Pridržavajući se jednom rukom za zid, uputi se ka prozoru, sa mukom, lagano, ali stiže do prozora na kom je stajala lepa saksija. Iz zemlje u saksiji, promaljao se sasvim maleni zeleni izdanak.

- Evo, nikao je, napokon, moj kedrić. Sad će ga zaliti, napojiti moje ruke, materijalizujući reči, bliske srcu.

Nikolaj Fjodorovič se naslonio postrance na prozorsku dasku, uzeo sa obe ruke bocu sa vodom i izgovorio: «Da ti nije hladna voda?» Promislivši, uze u usta vodu, podrža je kratko u ustima, i uprevši se rukama o dasku prozora, tankim mlazom ispusti vodu iz usta na zemlju, pored zelenog izdanka. Galina se nalazila u kabinetu u vreme našeg razgovora. Sve vreme je izmišljala nekakve poslove samo da bi bila u kabinetu. Čas je čaj donosila, čas prašinu briskala, pri tom sve vreme tiho brundajući sebi u bradu, komentarišući ono što je čula ili videla. Poslednje postupke Nikolaja Fjodoroviča protumačila je glasnije:

- Trebalo se doseti nečeg ovakvog. Svi ljudi dobri će se začuditi. Pod starost se ovakve budalaštine latiti. U kolicima da se vozi neće, noge stare muči terajući ih da hodaju, nogice bolesne. Iz kog razloga se narodu ne živi? Toplo je, sito u kući, a njima sve nije dovoljno, sve im je malo.

Setio sam se kako me je molila Galina, brinući se za zdravlje Nikolaja Fjodoroviča, da ga odvratim, samo sada nisam shvatao od čega, te upitah:

- Šta ste smislili, Nikolaj Fjodoroviču?

On, uzrujano, ali odlučno odgovori:

- Imam za Vas veliku molbu, Vladimire. Samo Vas molim, udovoljite starcu.

- Recite, ako mogu, ispuniću vašu molbu.

- Čuo sam da nameravate da okupite ljude koji žele da započnu izgradnju ekološkog naselja. Po hektar zemlje hoćete da im izdejtstvujete za izgradnju zavičajnog imanja.

- Da, tako je. Molbe su već napisane u ime Fonda i predate upravama nekoliko oblasti. Ali zasad, pitanje oko dodele zemlje još nije rešeno. Male parcele daju, za svega nekoliko porodica, a trebalo bi istovremeno minimum 150 hektara, inače infrastrukturu nije moguće izgraditi.

- Zemlju će, Vladimire, izdvojiti. Sigurno će dodeliti.

- Bilo bi dobro. A molba vaša kakva je?

- Kada počnu da dodeljuju zemlju za zavičajna imanja, a neizostavno će je izdvojiti u svakoj oblasti Rusije, molim vas, Vladimire, nemojte odbiti starca. Primite i mene u društvo tih ljudi. Želim i ja pre smrti svoj delić Domovine da stvorim.

Nikolaj Fjodorovič se uzbudio i govorio vatreno i brzo:

- Za sebe da stvorim. Za decu svoju i unuke. Kedrič evo u saksiji gajim, da bih posadio mladicu svojim rukama na deliću svoje Domovine. Neću biti ljudima na teretu. Sam ću sve na svom hektaru obaviti, vrt utemeljiti, živu ogradu posaditi. Susedima mogu pomoći. Ušteđevinu imam, honorare za članke razne i dalje dobijam. Sinovi... Kako-tako, ali mi materijalnu pomoć nikada ne uskraćuju. Tamo ću neveliku kućicu sebi izgraditi, a i susedima ću za izgradnju materijalno pomoći.

- Samo je još ovo falilo – još se glasnije nego malopre javi Galina – uopšte čovek ne razmišlja, kako vrt da zasadi, kada noge ne mogu da hodaju. A još se i susedima sprema da pomogne. Uh, kad bi čuli ljudi dobri... Šta će pomisliti ljudi dobri? Takvu su mu kuću sinovi podigli, živi pa se raduj, sinove i Boga blagosiljajući. Ma, nedostaje čoveku. Treba tako izmozgati u starosti, sa godinama tolikim. Šta će ljudi dobri o takvom čoveku pomisliti?

Nikolaj Fjodorovič je čuo tiradu Galininu, ali nije obraćao pažnju na nju, ili se pravio da ne obraća, te nastavi:

- Shvatam, Vladimire, da moja odluka može biti procenjena kao izlišna emocionalnost, ali nije tako. Odluka moja je – plod dugotrajnog razmišljanja. Samo se spolja gledano može činiti da je moj život predivan: vila sa svim udobnostima, bukvalno dvorac, služavka, sinovi nisu na poslednjem mestu u društvu, a u stvari, bio sam mrtav do poznanstva sa Anastasijom. Da, Vladimire, to je tako. Zamislite, već petu godinu živim ovde. Vreme provodim, uglavnom, u svom kabinetu. Nikome nisam potreban, apsolutno ni na šta ne mogu da utičem. I sinove moje čeka ista ovakva sudbina, i unuke moje. Kob je – osećati svoju smrt još za života.

Čovek se, Vladimire, smatra mrtvim kada prestane da diše, ali

nije tako. Čovek umire, kada više nikome nije potreban i kada od njega više ništa ne zavisi.

Oko moje vile susedi imaju kućice običnije, ali među njima nemam prijatelja. A i sinovi su me molili da prezime svoje ne kažem čak ni susedima. Mnogo se zavidljivaca uokolo interesuje, čija je to vila, kao dvorac. Čim saznaju čija je, odmah će po štampi pljuvati: čijim je novcem podignuta. Da si sopstvenim radom zaradio – nikome nećeš dokazati. Zato i sedim ovde, kao u tamnici, bukvalno pokojnik. U svom kabinetu sedim, na sprat se i ne penjem – nemam zbog čega. Mnogo je radova mojih objavljeno sa filozofskim temama, ali posle upoznavanja Anastasije... Sad ću vam reći, Vladimire - nemojte povezivati, molim vas, da je rečeno plod staračke mašte, dokazaću vam ispravnost sledećeg zaključka. Shvatate li, Vladimire, upravo sad, u ovom trenu, izvršava se Božji sud.

- Sud? Gde i kako se odvija? Zašto niko o tome ne zna?

- Razumite, Vladimire, dugo smo zamišljali taj sud kao dolazak nekog groznog stvora s neba, sa svitom okrutnom. A to više stvorenje svakome će kazati, u čemu je pošten svaki čovek, a u čemu ne. Potom će nam taj stvor odozgo odrediti meru kazne, poslavši osuđenika u pakao ili raj. Tako smo primitivno zamišljali Božji sud. Ali Bog nije primitivan. On tako ne može da sudi. On je dao čoveku večnu slobodu, a bilo koji sud je – nasilje nad ličnošću, to je lišavanje slobode.

- Zašto ste onda rekli, da se navodno, u ovom času izvršava Božji sud?

- I ponoviću izrečeno. Božji sud se obavlja u sadašnjem trenutku. I svakome je prepušteno da sudi sebi samom. Shvatio sam šta je učinila Anastasija. Njena filozofija, moć i logika ubrzavaju procese. Zamislite, Vladimire, mnogi će joj poverovati i ostvariti ideju prekrasnih Božanskih naselja. Oni koji poveruju, naći će se u rajskom vrtu. Drugi neće poverovati i ostaće tamo gde se sada nalaze. Sve je u svetu relativno.

Dokle god nam se upoređivanje našeg života sa drugim ne čini

mogućim, mislimo da je naš život snošljiv. A kada se pored našeg bude odvijao drugi život, dok neverujući shvate, ugledaće sebe u paklu. Neki smatraju sebe srećnima, samo zato što ne znaju u kolikoj meri su nesrećni. Upravo se sada zbiva čudnovat, po našem shvatanju, Božji sud. To nije samo moje otkriće. Psiholog iz Novosibirska, koja je sprovedla istraživanje o reakcijama različitih grupa stanovnika na izjave Anastasijine, faktički je rekla isto to. Ona i ja se ne poznajemo, pročitao sam njene zaključke u publikaciji, i oni su slični mojim.

Ljudi iz raznih gradova osećaju i shvataju veličinu onoga što se dešava. Profesor Jerjomkin, čiji su stihovi objavljeni u narodnom zborniku, takođe govori predivnim stihovima o pojavi Anastasijinoj. Napomenuću Vam da su ti stihovi, Vladimire, posvećeni Anastasiji:

*U tebi sam otkrio Čoveka,
Može biti, kraja drugog veka,
U kom će unučići moji među Boginjama
Postati ovaploćenje tvoje.*

Zapamtio sam od reči do reči te predivne stihove. Želim da moji unučići žive među Boginjama, te zato hoću da im obezbedim tu mogućnost i započnem sa stvaranjem za njih delića Zavičaja predivnog. Da kupim zemlju, i to ne samo jedan hektar, za mene nije problem, ali ko će uokolo živeti ima veliki značaj. Zato i hoću da uredim zemlju u krugu istomišljenika. Za unuke svoje da sazdam. Neko od njih će svakako poželeti tamo da živi. I sinovi će poželeti da dođu i da se odmore od uskomešanosti u predivnom vrtu očinskom. Sada kod mene veoma retko dolaze. A u vrt, mnome odnegovani, doći će. Zamoliću da me sahrane u tom vrtu. Doći će sinovi...

O unucima govorim, o sinovima, ali je pre svega meni nužno da stvorim svojstveno suštini čovekovoju, u protivnom... Razumete li, Vladimire... Odjednom sam dobio želju za životom, da delam. Uzmoći ću. Kao običan redov ću stati u stroj iza Anastasije.

- Daaa, i ovdena se može živeti. Zašto ovde ne živeti mirno? – izgovori Galina.

Ovog puta je Nikolaj Fjodorovič odlučio da joj odgovori. Okrenuo se i rekao, obračavajući joj se:

- Razumem Vašu zabrinutost, Galina Nikiforovna. Bojite se da ćete izgubiti posao i krov nad glavom. Ne brinite, molim vas, pomoći ću vam da sagradite omanju kućicu u susedstvu, imaćete i svoju kućicu i svoju zemlju. Udaćete se, naći ćete sebi verenika.

Galina, odjednom se ispravivši u svoj svojoj veličini, baci na stočić belu krpku, kojom je za vreme našeg razgovora navodno prašinu brisala, podboči se htevši nešto da kaže, ali nije uzmogla. Kao da joj je vazduha ponestalo od gneva, potom ipak smognu snage i tiho izgovori:

- A možda ja ne želim da živim u komšiluku sa takvim susedom... A kućicu sama sebi mogu da sagradim, čim zemlju dobijem. Ocu sam još u devojaštvu pomagala brvnaru da popravi. I novac sam uštedela. A posao ovdašnji mi nije baš po volji. Za koga spremam iz dana u dan sprat? Nikoga tamo nema, a ja kao budala raspripremam. Ne želim da živim u susedstvu, kada su susedi nerazumni...

Galina se iznenada naglo okrete i brzo uđe u svoju sobu. Uskoro se vrata njene sobe otvoriše. Držala je u rukama dve saksije, iz kojih su provirivali isti zeleni izdanci, kao u prelepoj saksiji Nikolaja Fjodoroviča. Priđe prozoru i postavi svoje saksije pored njegove na dasku od prozora. Potom se vrati u svoju sobu i iznese veliku korpu, napunjenu gomilom malih zavežljajčića od krpica. Spusti kotaricu pored nogu Nikolaja Fjodoroviča i reče:

- Semenje je to. Pravo pravcato, koje sam u šumi celu jesen i leto sakupljala. Od ovogodišnjih lekovitih trava raznih. A one koje sade na poljima da bi ih u apotekama prodavali, takvu lekovitost nemaju. Raspete ih svojom rukom sami, po zemlji svojoj – one će zdravlje i snagu povećavati i dok budu rasle, a i kada se odvar njihov u zimu bude pio. A kedriću će samom tužno biti, trebalo bi da ne bude sam, evo prijatelja i braće njegove – pokaza Galina na prozor, na kom su

sad stajale tri saksije sa mladicama. Pođe lagano ka izlazu, dobacivši u prolazu:

- Zbogom, filozofi. Filozofiju smrti, možda vi i znate. A filozofiju života još učiti morate.

Po svemu je bilo očito: Galinu je nešto jako uvredilo i zato odlazi zauvek. Nikolaj Fjodorovič koraknu za njom i zaljulja se, zato što je zakoračio ni za šta se ne držeći. Lelujajući, pokuša da se osloni na naslon stolice, ali stolica pade. Nikolaj Fjodorovič posrnu raširenih ruku. Skočih da ga zadržim, ali zakasnih. Došavši već do vrata sobe, Galina se naglo okrete na buku padajuće stolice, ugleda posrnulog Nikolaja Fjodoroviča i munjevito se stvori kraj njega. Uspela je da zgrabi svojim snažnim rukama već padajućeg starca i držala ga, privivši ga na svoje bujne grudi. Onda spusti jednu ruku, obuhvati njom Nikolaja Fjodoroviča ispod nogu i ponese ga kao dete prema kolicima. Posadi ga u njih, uze prekrivač i ušuška mu noge, prigovarajući pri tom:

- Ma, jak je ovaj vojnik Anastasijin krzljavi. Nije ni vojnik, već momak na predvojničkoj obuci.

Nikolaj Fjodorovič položi svoju ruku na Galininu, i pažljivo posmatrajući oborene glave, sklopčanu pored njegovih nogu ženu, reče, odjednom prešavši na «ti»:

- Oprosti mi, Galja. Mislio sam da se podsmevaš mojim namerama, a ti...

- Zar ja da se podsmevam? Zar sam bez pameti ostala potpuno?
- brzo progovori Galina. – Ma, tako sam i mozgala svako večer. Kako posejem travu – pravu lekovitu – mislim, kako napojim njom sokola sjajnog, snaga će se vratiti u njega. Pravi čaj ću mu skuvati od svežih, bez ikakvih hemijskih mirisa, trava. Mlekom sveže pomuženim ću ga napojiti, a ne iz separatora, i čim se uspravi soko sjajni, možda mu i detence rodim. Uopšte se nisam podrugivala. Tako sam govorila, da bih doznala koliko je čvrsta odluka, da se ne predomisliš na pola puta.

- Čvrsta je, Galina, neću se predomisliti.

- Ako je tako, ako je tako, ne goni me u susede. Ne proriči

verenika drugog.

- Nisam te terao, Galja. Prosto nisam pretpostavljao da pristaješ da budeš pored mene i van vile udobne. Radujem se tvojoj želji, Galja. Hvala ti za nju, ogromno hvala. Nisam mogao ni da naslutim...

- Šta tu ima da se nagađa? Ma koja bi ženska pored takvog vojnika odlučnog zverala naokolo? Kad sam o Anastasiji pročitala, kako sam pročitala... Iako sam dugo, po slogovima čitala, ipak sam razumela odmah. Mi bi sad, ženske sve, trebalo kao Anastasija da postanemo. I odlučila sam da ti budem malčice Anastasija. Mi, sve žene, treba bar malčice da postanemo kao Anastasija. Nema još vojničice ona, tek mladiće na obuci slabašne. Mi, ženske, okrepicemo ih i negom izbaviti.

- Hvala ti, Galina. Tako znači, Vi ste, Galina Nikiforovna, čitali... I tumačili noćima...

- Čitala sam. Sve knjižice o Anastasiji sam pročitala i razmišljala večerima. Tek, ne treba me sade kao tuđinku zvati. Odavno sam zamoliti htela. Rađe bi Galja da budem.

- Dobro, Galja, kako ste zanimljivo Vi rekli, kada ste se uvredili, da, vrlo interesantno: «Filozofiju smrti vi znate, a filozofiju života vam još predstoji da učite». Kakva opsežna definicija dva oprečna filozofska pravca. Veoma tačna definicija: filozofija smrti, filozofija života. Frapantno! Anastasija – to je filozofija života. Da! Razume se da je to zaista tako, potresno!

Nikolaj Fjodorovič ushićeno, uzbuđeno i nežno pomilova ruku Galininu, te dodade:

- Vi ste filozof, Galina, a ja nisam ni naslutio.

Potom reče, obraćajući se meni:

- Nesumnjivo, još je mnogo toga moramo da rastumačimo i sa filozofskog stanovišta, i uz pomoć ezoterijskog određenja pojmovu. Pokušavam da procenjujem Anastasiju kao čoveka, čoveka – kakvim bi trebali da budemo svi mi. Ali, celovitosti percepcije nje kao nama sličnog čoveka, smetaju neke njene neobjašnjive moći.

Vi ste, Vladimire, opisali događaj u kom je ona spasavala sa

rastojanja ljude od zlostavljanja. Njih je spasla, ali je sama, sećate li se, izgubila svest, pobelela, i oko nje je pobelela zelena trava. Kakav je to mehanizam, zašto su i ona sama, i trava oko nje pobeleli? Nisam se susretao ni sa čim sličnim nigde, iako sam nastojao da razgovaram sa ezotericima. Ni filozofima, ni fizičarima, ni ezotericima slična pojava nije poznata.

- Davola je nepoznata – uplete se u razgovor, sedeća na podu kod nogu profesorovih, Galina - šta tu ima da se skanjerate, kada im očurde iskopati treba.

- Kome iskopati, Galja? Zar imate svoje mišljenje i povodom ovog fenomena? – iznenađeno upita Nikolaj Fjodorovič, obraćajući se Galini.

A ona smesta spremno izjavi:

- Ma, to je svima jasno ko' Božji dan! Kad na kakog čoveka nečist navaljiva, sa glasom nekim poganim ili pretnjama, ili pakosno ruži, postaje sve belji čovek. Pobledi, znači. Onda bleđi, kada ne odbija tu zlobu, no je u sebi spaljuje i preživljava. Spaljuje u sebi i beli, tome mnogo primera u životu ima. Anastasija tu nečist sagoreva u sebi, a travke bele jer pomoći pokušavaju, a po meni, odma' bi oči nečisti svakojako iskopati trebalo.

- Možda, zbilja. Blede mnogi ljudi – začuđeno izgovori Nikolaj Fjodorovič, pažljivo posmatrajući Galinu, te dodade:

- Tačno je, pobledi čovek, kada ne odbija neprijatnost, već pokušava naprosto da je u sebi preživi. Spaljuje u sebi, znači, dešava se. Tačno! Kako je, očigledno, sve prosto. Anastasija sagoreva u sebi, upućenu na njenu adresu energiju agresije. Ukoliko bi je odbila – ne bi se energija umanjila u prostranstvu, već bi još nekoga dohvatila. Anastasija neće da se na još nekoga usmeri. A na nju će ih mnogo biti upravljeno. Mnogo, vekovima nagomilavane, koja se i sada stvara sledbenicima filozofije smrti. Ko ima snage da izdrži sličan pritisak? Ko? Izdrži, Anastasija! Izdrži, veličanstveni ratniče!

- I izdržaće. Mi ćemo sad pomoći. Kako sam knjige na pijaci počela da poklanjam, tako su se žene koje su ih čitale, počele na

ćošku okupljati. I semenje kedra sam im davala. Posadile su. I o travama lekovitim sam im pričala. Babe govore:

- Treba nešto učiniti. Naravno, muškarce nećemo tući, kako je jedna tamo na uglu predlagala... A dete, razmislićemo, čije ćemo rađati.

- Kako to, Galina? – iznenadi se Nikolaj Fjodorović. – Već imate i partijsku ćeliju svoju?

- Ma ne. Kakva bre ćelija? Mi malćice na uglu postojimo, propitujemo se za zdravlje.

- A da tućete muškarce što ste se spremale? Kojim ste se razlozima upravljale?

- Šta kojim? Šta mu dođu oni? Hajde, rodi im dete, mi rađamo – a gnezda za naše ptiće nema. A kad ne možeš ni gnezdo da napraviš – što prosjačiš dete? Đavola će žena biti zadovoljna muškarcem, kada joj se na njene oči dete izgubljeno mući. Ućiteljica je kod nas već dva puta dolazila. Kaže ućiteljica, jak faktor psihićki njima smeta u sebe da poveruju, stalno kredit od nekog fonda stranog čekaju. Sindrom je, kaže, to. Neverovanja u sebe. Razloge različite taj sindrom psihićki izmišlja, da se gnezdo ne svije.

Još je ućiteljica ženama kazala, da se taj kredit posle nekoliko godina mora vraćati. Možda, posle dvadeset, možda, posle trideset, nisam zapamtila. Tek, zapamtila sam – vraća im se malćice više, nego što daju. Pa, šta ispada, muškarac današnji je decu svoju počeo da prodaje?

- Zašto takvo upoređenje, Galina?

- Ma kako bre – «zašto»? Sada su muškarci postali ćifte, pare za sebe u zajam uzimaju. A da vraća te pare, ko će morati? Dećica, koja su sad malecka, moraće da vraćaju zajam taj. I dećica, koja se još nisu ni rodila. A i malćice više nego što su oni dali, moraće da vraćaju deca naša. Kako su ženske shvatile taku sliku budućnosti, tako su i počele da besne zbog dece. Po njuškama da biju muškarce su poželele. A ja sam pomislila: ne treba pomoć niotkuda da očekujemo, vreme je da im same pomognemo, kukavcima.

A kad sam probala jedared kobasicu stranu, gorko mi je srce zaplakalo, silno sam pozelela da pošaljem komad ukrajinske slanine onome ko je tu kobasicu napravio, i kobasice domaće. Bože milostivi moj! Više ne mogu ni da zamisle ljudi u zemljama tim, kakva kobasica treba da bude. Ne sme se od takvih kredit uzimati, rđave će to pare biti, koristi od njih neće bit nikake, tek šteta sama. A da ih bijemo, kažem vam, to je tek jedna predlagala da sve muškarce izlupamo. Nisu se složile babe. A što da se slože? Onda bi i poslednju pamet upropastile udarajući. I tako žene jedna drugoj pričaju, kakav su im muškarci težak život priredili. A ja se hvalim govoreći, moj se upamet uzeo. Domaće ognjište je počeo da smišlja.

- Tvoj? Ko je on?

- Kako bre ko? O tebi sam im, more, pričala. Kako kedrić gajiš, kako si me tablu zamolio da donesem sa lenjirom. Ma, eno onu, na postolju - Galina je pokazala uspravljen pored pisaćeg stola pribor za tehničko crtanje - pričala sam im kako si me propitivao, kakvo je drveće bolje posaditi oko hektara zemlje, i kako si crtao na papirima, crtao naselje u kom će dobri ljudi živeti. Mesta na listovima nisi imao dovoljno, pa si me zamolio velike listove da ti donesem, i tablu, i lenjir. Čim sam ženama rekla, sve zajedno smo pošle da izaberemo tu tablu. Najveću i najbolju smo izabrale - najskuplju. Žene mi kažu: «Ne budi sitničava, Galina». Pomagale su mi, a njima oči gramzive. Zavide mrcine, što će se moje dete u bašti čarobnoj, pa još na zemlji vlastitoj roditi, i još među ljudima dobrim. A ja se ne ljutim na njih zbog očiju zavidljivih: svima sreću želim. Fotoaparat su mi o zajedničkom trošku kupile, da fotografišem sliku su molile. Uzela sam fotoaparat, objasnile su mi koje dugme da pritisnem, kroz koje prozorče da gledam. Samo nikako da odlučim da od tebe dozvolu tražim, te nisam pritisla dugme.

- Pravilno si postupila, Galina, što nisi snimala projekat bez dozvole. Kada završim, tada ću ga, možda, i objaviti, kao jednu od mogućih varijanti budućeg naselja.

- Ma, nećeš baš skoro završiti, a tu čarobnu, divnu budućnost

babe ne mogu da dočekaju, da bar malo u nju zvirnu. Lepa ti je slika na velikom papiru ispala.

- Zašto misliš da neću skoro završiti? Sve je već maltene pripremljeno za objavljivanje: i skice, i slika u boji.

- To i kažem, lepa je slika ispala. Kad se ne sme objaviti da ljudi tako prave, al' bar ženama mogu da pokažem, ženama, s kojima se sastajem ću objasniti da je malčice pogrešna ona.

Nikolaj Fjodorovič se brzo primače priboru za tehničko crtanje. I ja priđoh. Bile su to šeme u boji nekoliko parcela budućeg naselja. I kućice su na slici postojale, vrtovi, živa ograda od različitog drveća, veštačka jezerca... Sve u svemu, sjajno, prelepo je sve bilo raspoređeno.

- Gde si opazila grešku ili nepravilnost? – upita Nikolaj Fjodorovič Galinu.

- Sunce nisi naslikao. A da si sunce naslikao, onda bi i senke trebalo da nacrtáš. A kada bi senke naslikao, shvatio bi, da se ne sme sa strane izlaska sunca drveće visoko saditi, leje će zaklanjati drveće. Treba ih na drugu stranu premestiti.

- Zaista? Moguće... Mogla si i ranije da kažeš. Ali sam zasad samo u glavnim crtama rasporedio... A ti, Galina, znači, i dete nameravaš da rodiš?

- Nego kako. Gimnastiku ti u prvo vreme radi. A kako na zemlju rođenu staneš, iz katakombi ćeš svojih izaći. Nahraniću te onim, što je na vlastitoj zemlji niklo, napojiću te odvarom lekovitim. A kada proleće dođe, opazićeš kako na rođenoj zemlji sve oživljava, rascvetava se. I svoju ćeš snagu osetiti. Tada ću i roditi.

Galina iznova sede na tepih kod nogu Nikolaja Fjodoroviča, položivši dlanove svoje na pruženu na naslonu ruku starog profesora filozofije. Iako daleko od toga da je mlada, Galina je krepka, bujnog tela i snažna, i činila se čak nežnom i lepom. Razgovor njihov je postajao sve blagonakloniji, oni kao da su utonuli u nekakvu filozofiju života. A ja sam stajao kao treći, izlišan, nekako tupo, te se zato ubacih u razgovor:

- Vreme mi je, Nikolaj Fjodoroviću. Moram da krenem. Inače ću na avion zakasniti.

- Začas ću piroške spakovati – ustade Galina – i slatko za put. Za tren oka ću te odvesti.

Nikolaj Fjodorović polako ustade iz fotelje. Jednom se rukom oslonivši o sto, drugu pruži na pozdrav. Stisak njegove ruke više nije bio starački.

- Poklonite se za mene Anastasiji, Vladimire. I molim vas, prenesite joj. Neizostavno će pobediti kod nas filozofija života. Hvala joj.

- Preneću.

KO USMERA VA SLUČAJNOSTI?

Od trenutka izlaska prvog tiraža knjige o Anastasiji, pojavilo se mnogo članaka naučnika koji su prikazivali pojavu Anastasije. U mnogima od njih govorilo se i o meni. Kada sam slušao ili čitao uvredljiva mišljenja o sebi, po pravilu, iako bi me izbacila iz ravnoteže, to je bivalo na kratko, na dan, dva, maksimum na nedelju dana. U duši se ozlojedim i zaboravim... Ali, ovoga puta...

Jedan od čitalaca mi je u vreme susreta u Moskvi predao audio-kasetu. Rekao mi je da je na njoj zapis izveštaja, sačinjenog za naučno-oglednu konferenciju od strane rukovodioca istraživačke grupe naučnika, koja se bavila proučavanjem pojave Anastasije.

Preslušao sam kasetu posle nekoliko dana. Ono što sam čuo, bilo je besprimerno. Posle toga, kada sam shvatio smisao onoga što sam čuo, ne samo da sam bio prosto izbačen iz koloseka, već mi se činilo da me je to zauvek uništilo. Uništilo, pre svega, pred samim sobom. Pre nego što sam preslušao kasetu, spremao sam se da odem u tajgu kod Anastasije i svoga sina. Ali, posle slušanja snimka, u Sibir

nisam otišao. Ovde ću navesti, uz mala skraćanja, o čemu se govorilo na kaseti.

«Uvažene kolege, predstavicu vam neka stručna mišljenja i zaključke, koje je napravila, na čelu sa mnom, grupa naučnih radnika, na osnovu trogodišnjeg istraživanja pojave, pod uslovnim nazivom «Anastasija».

U svom referatu ću se služiti imenom «Anastasija», ne samo zbog sažetosti izlaganja, već i zato što se, s naše strane istraživana pojava, sama predstavila pod tim imenom. Pri tom, ne isključujem mogućnost da ću joj u budućnosti dati tačniju i tipičniju naučnu definiciju. Danas je to prilično teško učiniti, jer, po mom uverenju, mi smo se dotakli «nečeg» što izlazi iz okvira tradicionalnih naučnih pravaca i, moguće, savremene nauke u celosti. Prethodno smo definisali tri pravca istraživanja: verodostojnost izloženih događaja u knjigama autora V. Megrea, same knjige V. Megrea, reakcije društva na knjige V. Megrea.

Posle pola godine je postalo jasno da verodostojnost ili neverodostojnost u knjigama izloženih događaja, nikakvog značaja nema. Burna emocionalna reakcija većine čitalaca koji su došli u dodir sa knjigama V. Megrea, dešava se nezavisno od realnosti opisanih događaja. Reakciju ljudi izazivaju potpuno drugi faktori. Ipak, utrošeno vreme, sredstva, intelektualni potencijal, ipak su doveli do jednog zanimljivog, po mom mišljenju, zaključka: želja pojedinih ljudi, uključujući sociologe i naučne krugove, da stave pod sumnju postojanje Anastasije, zapravo su nužni samoj pojavi.

Upravo naduvavanje pitanja «postoji – ne postoji», dalo je priliku pojavi da nesmetano prođe u sve slojeve današnjeg društva. Negiranje postojanja Anastasije faktički neutrališe otpor njenim namerama. Ukoliko ona ne postoji, onda u skladu sa tim, i nema objekta istraživanja, nema se čemu odupirati. Ipak, nastale reakcije u društvu vezane za izjave Anastasijine, svedoče o neophodnosti istraživanja, definisanja njenog značaja i intelektualnih mogućnosti.

Što se tiče verodostojnosti u knjigama iznetih događaja, može se

utvrditi sledeće:

Iznoseći dešavanja, autor ne samo da se predstavlja pod sopstvenim imenom, već ne štedi ni bliske ljude koji ga okružuju u trenutku opisanih događaja. On ne menja njihova prava prezimena, mesta dešavanja i nepristrasnost nekih situacija. Tako se, na primer, u potpunosti potvrdio događaj opisan u prvoj knjizi, u kom je V. Megre u prisustvu kapetana broda flertovao u toku jedne od turističkih tura, sa došavšim na brod seoskim devojkama. Članovi posade broda potvrđuju i činjenicu o pojavi iste te večeri, mirne i ćutljive mlade žene, umotane maramom. V. Megre je pokazivao toj ženi brod, potom se povukao sa njom. Iz knjige saznajemo, da je to bilo prvo pojavljivanje sibirske usamljenice Anastasije na štapskom brodu V. Megrea, da je to bio prvi susret preduzetnika Vladimira Megrea i sibirske samotnice Anastasije i njihov prvi dijalog.

Izjavama svedoka i dokumentima, potvrđuje se hronologija mnogih događanja opisanih u knjizi. I ne samo to, isplivavaju i još neobičnije okolnosti koje su namerno, ili iz nekih drugih razloga, propuštene od strane V. Megrea. Posebnu pažnju zaslužuje, na primer, činjenica o boravku V. Megrea u bolnici grada Novosibirska, zapisana u zdravstvenom kartonu istorija bolesti, analize, dugotrajna bolest i iznenadno poboljšanje zdravlja.

Ustanovili smo da je do ozdravljenja došlo odmah posle primene od strane lekara kedrovog ulja, koje je donela u bolnicu nepoznata žena?!

Neću kriti, zaneti istraživanjem verodostojnih događaja opisanih u knjizi, imajući mogućnost da koristimo, između ostalog, i usluge kriminalistike, mogli bismo da potvrdimo ili opovrgnemo mnogo toga. Zaustavila nas je činjenica o pojavi u našem društvu burne i neobične reakcije na knjige V. Megrea, tačnije rečeno, na izneta u njima mišljenja Anastasijina. Većini se, očigledno, nisu učinile važnim pojedinosti intimnih veza Megrea. Ljude su uzbuđivali monolozi Anastasijini.

Već prva ispitivanja ove reakcije, a tim više njene današnje

manifestacije, pouzdano pokazuju: «nešto», što naziva sebe Anastasija, jasno utiče na savremeno društvo.

Zona uticaja se povećava iz dana u dan. Moramo se pažljivije odnositi čak i prema najneverovatnijim zaključcima, i pokušati da ih shvatimo i istražimo. Pojava «Anastasija», po svemu sudeći, poseduje snagu ili moći, koje nisu u stanju do kraja da pojme naša svest i um.

U poglavlju «Kroz razdoblje tamnih sila», objavljenom u prvoj knjizi V. Megrea, pojava predskazuje ne samo pojavu knjige, već i kako, na račun čega će ovladati umovima, svešću ljudi. U svom monologu Anastasija tvrdi, da je sabrala iz različitih vremena najbolja povezivanja zvukova koji se nalaze u Vaseljenu, i da će oni pozitivno uticati na ljude. Ona tvrdi da je to prirodna radnja : «Kao što vidiš, to je jednostavno prevod povezivanja znakova iz dubina večnosti i beskrajna Svemira, tačan po smislu, značenju i cilju».

Svi članovi naše grupe došli su do zajedničkog uverenja: „data izjava je – izmišljotina“. Zasnivalo se naše uverenje na sledećem logičkom i nespornom, kako smo mi smatrali, zaključku. Ako u knjizi i postoje neka čudnovata povezivanja, ona ne mogu vršiti uticaj na čitaoce, pošto nema instrumenta koji ih proizvodi. Knjiga ne može ispuštati zvuke, pa prema tome – ni doneti do našeg sluha «zvuke Vaseljene», tobože sabrane Anastasijom.

Međutim, kasnije je Anastasija dala sledeći odgovor: «Da, knjiga ne zvuči, ona kao notni list služi. Čitalac u sebi čitane zvuke nehotice izgovara. Tako, skrivena u tekstu povezivanja, u Duši odjekuju u neizobličenom, vajkadašnjem nedernutom vidu. Oni i Istinu nose, i isceljenje. U Duši odzvanjajuće, nije u stanju instrument veštački da proizvede».

U svojoj trećoj knjizi «Prostranstvo Ljubavi», sam V. Megre navodi ovaj razgovor Anastasijin sa naučnicima. Ali ga on, iz nepoznatih razloga, daje u skraćenom obliku. Ili, ako se uzme u obzir to da u objavljivanju knjige učestvuje i sama pojava, onda upravo ona, moguće, namerno izostavlja nastavak odgovora Anastasijinog naučnicima. Zašto? Možda zato da bi ostavila nevernike u stanju

neaktivnosti? Činjenica je samo to, da dokazi o neverovatnoj izjavi Anastasijinoj postoje. Navešću ovde nastavak dijaloga sa naučnicima. Na tvrdnju neistomišljenika:

- Nigde i nikada činjenica ukrštanja u čoveku određenih zvukova, nesvojstvenih organu govora, nije utvrđena, niti zapisana – čuo se sledeći odgovor Anastasijin:

- Bila je zapisana. I primer navesti mogu.

- Ali taj primer mora biti poznat mnogima.

- Dobro. Ludvig Van Betoven.

- O čemu govori to ime?

- «Oda radosti» - tako se zove deveta simfonija Ludviga Van Betovena. Ona je napisana za simfonijski orkestar i veliki hor.

- Recimo da je tako, ali na koji način to može potvrditi vašu tvrdnju o pojavi zvukova u čitaocu? Ti zvuci ni za koga nisu čujni.

- Zvuke, koji iskrsavaju u onome ko čita knjigu, čuje samo čitalac sam.

- Eto vidite?! Samo sam. Prema tome, dokaza nema. I vaš primer sa simfonijom Betovenovom je neuverljiv.

- Ludvig Van Betoven, koji je napisao devetu simfoniju «Oda radosti», bio je gluv... – odgovori Anastasija.

Biografija Betovena ovu činjenicu potvrđuje. I ne samo to, gluvi kompozitor je, uz to, stao za dirigentski pult pri prvom izvođenju svoje simfonije.

Posle upoznavanja sa tom istorijskom činjenicom, sledeća izjava Anastasijina, sumnju više nije izazvala: «Svako izgovoreno slovo, ili povezivanja slova iz bilo kog teksta, mogu se preobratiti u zvuk. Bilo koju stranicu teksta, moguće je uporediti sa notnom stranom. Pitanje je samo u tome, ko će i kako uzmoći da rasporedi slova-note. Da li će sačiniti veliku simfoniju ili zvučni kaos? Još jedno je pitanje – da li svi imaju dovoljno savršen instrument, koji je u stanju da iznova stvori u sebi potpunu orkestraciju?»

Kasnije su istraživači naše grupe došli do sledećeg zaključka: «Izjave Anastasijine u pogledu izvedenog praska, načina pokretanja uz

pomoć stvaranja vakuuma, pročišćenja vazduha, agrotehničkih postupaka, značaja kedrovog ulja u lečenju mnogih bolesti, energija stvorenih čovekovom mišlju, kao i mnoga druga pitanja, zaslužuju veoma usredotočenu pažnju naučnih krugova».

Napravivši takav zaključak, naša grupa ne pretenduje na prvenstvo otkrića. Istovremeno, ili malo pre nas, do njega su došli novosibirski naučnici. O tome svedoči istupanje rukovodioca Kluba novosibirskih naučnika – Speranskog. U objavljenom radu pod nazivom: «Korisnije je poverovati», novosibirskog psihologa Žutikove, na osnovu sprovedenih s njene strane socioloških istraživanja, napravljen je sledeći zaključak:

«Odnos prema samoj Anastasiji ne zavisi od postojanja ili pomanjkanja visokoškolskih diploma i naučnih zvanja, već ponajviše zavisi od karaktera čovekovog, od hijerarhije njegovih vrednosti, od svesnih i nesvesnih stavova, tj. od ličnosti čovekove, od svega što čini tu ličnost; zavisi od toga, želi li taj čovek da Anastasija bude stvarnost, ili ne želi; zavisi od toga, u kolikoj je meri otvorena svest čovekova, u kolikoj meri je spremna da prihvati čudnovato, što izlazi iz okvira uobičajenog. To što nam se razotkriva (i kako se to razotkriva), zavisi od osobnosti našega vremena i odgovara stepenu naše samosvesti».

Moguće da su istraživanja novosibirskih naučnika mogla uznapredovati znatno više od naših, ali ih Sibirsko odeljenje Akademije nauka nije finansiralo. Naša grupa, dobivši narudžbinu, pa stoga i određene finansijske mogućnosti, već danas sa uverljivim nepobitnim dokazima, može da konstatuje sledeću činjenicu: naša civilizacija je došla u dodir sa pojavom, koja ranije nije bila podvrgnuta istraživanjima, te posledično, nije imala do današnjeg dana naučnu potvrdu. Istraživanja se moraju odvijati uz angažovanje, kako savremenih naučnih pravaca, u prvom redu fizike i psihologije, tako i ezoterije. Procesi koji se dešavaju danas u našem društvu pod uticajem pojave «Anastasija» - nesumnjivi su i realni, i mi ne možemo, nemamo prava da ih ostavimo bez dužne pažnje.

Neki, u knjigama V. Megrea opisani događaji, na prvi pogled

deluju kao izmišljotina, i mi smo pokušavali da ih stavimo pod sumnju, dok su kasniji događaji koji su se dešavali sa autorom, a nisu navedeni u knjigama, još neobičniji. A to neverovatno se dešava. Moramo donositi zaključke, u koje nam je i samima teško da poverujemo.

Jedan od takvih zaključaka je: Vladimir Megre ne postoji. Proučavanje njegove biografije, radi pojašnjenja onoga što se dešava, besmisleno je.

Na prvi pogled nemoguć zaključak, u stvari uklanja i objašnjava čitav niz neverovatnosti, naime: na koji način obični sibirski preduzetnik iznebuha uspeva da napiše knjigu, sad već ne jednu, i da te knjige budu među najpopularnijim u Rusiji? U štampi pokrenuta tumačenja, pri detaljnijem razmatranju, postaju neosnovana: «Propali preduzetnik je odlučio da dovede u red svoje poslove uz pomoć literarnog stvaralaštva». Ma, preduzetnika propalih kod nas ima tušta i tma. Ipak, ni jedan od njih nije postao poznati pisac.

«Uspeo je da smisli senzacionalni sadržaj» - a sadržaj s tim nema nikakve veze. Ezoterijska izdanja se iz nedelje u nedelju samo time i bave, objavljujući senzacionalne materijale o neobičnim pojavama, izuzetnim isceliteljima, letećim tanjirima i vanzemalcima – ljudi na njih skoro da više i ne reaguju. A pripremom tih materijala bave se profesionalni novinari i pisci.

«Knjige Megrea su dobile najmoćniji zamajac». Sve je potpuno suprotno, i sada mnoga izdanja pokušavaju da se razviju na račun knjiga V. Megrea. Dodatno smo utvrdili činjenicu, da su se prve knjige zaista prodavale mimoilazeći čak i knjižare. Sve tri knjige V. Megrea su bile objavljene, ne preko izdavačkih kuća koje raspolažu prodajnom mrežom, već su se pred jedanaestom Moskovskom štamparijom, koja se uopšte ne bavi trgovinom knjiga, stvarali redovi za knjige V. Megrea, a trgovci na veliko su uplaćivali novac pre izlaska knjiga, unapred.

Po mišljenju mnogih trgovaca knjigama, Megreove knjige su se rasprostranjivale uprkos opšte priznatim kanonima knjižarskog posla,

i lomile predstave stručnjaka o uređenoj potrošačkoj potražnji.

I šta proizlazi: Vladimir Megre najednom, ni iz čega, postade genije? Nije odjednom. Ponavljam, Vladimir Megre – preduzetnik, koga su dobro poznavali u Sibiru, danas naprosto više ne postoji. Dokazi za ovakav zaključak mogu se naći još u prvoj knjizi, pri pažljivom iščitavanju iznesenog Anastasijom. Hajde da se podsetimo njenih reči, upućenih Vladimiru:

«Pisaćeš knjigu, vođen isključivo osećanjima i dušom. Ti drugačije nećeš moći, jer ne vladaš tehnikom pisanja, ali se osećanjima može sve. Ta osećanja su već u tebi. I moja, i tvoja».

Obratite pažnju na poslednje reči Anastasijine: «Ta osećanja su već u tebi. I moja, i tvoja».

Dakle, na senzibilno doživljavanje sveta Vladimira Megrea dodat je senzibilan Anastasijin odnos prema svetu. Nećemo razmatrati kako je, i na račun čega, postignuta ova dopuna. Prihvatićemo je kao činjenicu, iz koje izlazi sledeći logički zaključak: ako se jednoj uslovnoj veličini doda druga, onda se iz zbira dve veličine, rađa treća samostalna veličina.

Na taj način, datumom rođenja sadašnjeg Megrea ne možemo računati datum naznačen u službenim dokumentima o njegovom rođenju. Uverljiviji bi bio datum na nivou 1994. godine, i trenutak susreta V. Megrea sa Anastasijom.

Nova ličnost koja, spolja gledano, odgovara liku pređašnjeg Megrea, ipak nije u stanju da održi zapanjujuće razlike, među kojima su i talenat za literarno stvaralaštvo, i sposobnosti da u toku dugog vremena – pet časova i više – drži pažnju auditorijuma, što je dva puta bilo potvrđeno očevicima prilikom njegovog istupanja na čitalačkoj konferenciji u gradu Gelenžiku, Krasnojarske oblasti. Ova činjenica je zabeležena i u nizu centralnih periodičnih izdanja.

Mnogi analitičari, novinari, strastveno se predajući upoređivanju i istraživanju događaja vezanih za rad Vladimira Megrea, a opisanih u knjigama, podsvesno, ili otvoreno agresivno, pokušavaju da izvedu zaključak: «To nije moguće».

Uvažene kolege, sklon sam, i to ne neosnovano, da smatram, u šta ćete moći da se uverite tokom daljeg izlaganja, da ova tvrdnja nije ništa drugo do zaštitna reakcija organizma onih, čija svest i um nisu u stanju da pojme suštinu dešavanja.

Sam Vladimir Megre, ili bi tačnije bilo reći, deo njegovog sopstvenog „ja“, još uvek nije u stanju u većoj meri da shvati događaje vezane za sebe. On se naprosto na njih postepeno privikava, počinjući da smatra najneverovatnije kao uobičajeno ili opravdano, što ga spasava od psihičkog šoka. Mislim da ni on, kao ni većina čitalaca, nije pridao poseban značaj rečenici Anastasijinoj, izgovorenoj još pri prvom susretu sa njim u tajgi. Na primedbu Vladimira Megrea: «Neću ništa čak ni pokušavati da pišem», Anastasija odgovara: «Hoćeš. Oni su jasno izgradili ceo sistem okolnosti, koje će te primorati da to učiniš».

Taj razgovor je naveden još u prvoj knjizi, ali u sledećim knjigama Megrea nema čak ni pokušaja da se vrati na pitanje: „Ko su ti misteriozni Oni?“ Posle dobijanja određenih informacija, saradnici naše grupe su se još jednom pažljivije pozabavili dijalozima navedenim u prvoj knjizi i izvukli, raštrkano po stranicama, spominjanje o nekim „Oni“. Navešću vam ovde ta spominjanja rečima Anastasijinim:

„Da nije Njih i mene pomalo, tvoja druga ekspedicija bi bila nemoguća“;

„Želim da se pročistiš. Zato sam i osmislila putovanje po svetim mestima, knjigu, koju ćeš u budućnosti napisati. Oni su to prihvatili, a sa Njima uvek tamne sile vode borbu, ali nikada u najvažnijem ne pobeđuju“;

„Moj plan i shvatanje bili su tačno odmereni i pravi, i Oni su ih prihvatili“;

„Oni su podređeni samo Bogu“.

Iz izjava Anastasijinih može se izvesti zaključak – neodređene sile će sastaviti za Megrea nekakav sistem životnih okolnosti, koje će ga primorati da izvrši nekim isprogramirana dela. I ako je to tako, onda se uloga ličnosti Megrea u njegovim delima svodi na nulu ili je, u

krajnjem slučaju, potpuno beznačajna. Njemu se sve naprosto servira na tanjiru, kroz sistem, tobožnjih, slučajnih životnih okolnosti. Samim tim, nad ličnošću predašnjeg Megrea izvršeno je očigledno nasilje.

Mi smo zaključili da, ukoliko uspemo da ustanovimo neke anomalije u ponašanju Megrea, ili tačnije, prisustvo sistema okolnosti, takozvanih slučajnosti, onda njihovo prisustvo može da potvrdi ili opovrgne istinitost onoga što se dešavalo u tajgi; stepen učešća ličnosti Megrea u dešavanjima u društvu, vezanim za izlaske njegovih knjiga, nespornost postojanja nekih sila, koje imaju moć da oblikuju slučajnosti, utičući na sudbinu čovekovu.

Najpodrobnije, sve do najsitnijih detalja, uspjeli smo da doznamo o ponašanju Megrea na Kipru u junu 1999. godine, u periodu njegovog rada na četvrtoj knjizi „Stvaranje“. Još bi preciznije bilo reći – osmišljavanju već zapisanih monologa Anastasijinih o stvaranju Zemlje i čoveka. To, s čim smo se susreli na Kipru, može se označiti jednom kratkom rečenicom: „Šta je to?“ Upoznaću vas s nekim od zbivanja.

Krajem maja 1999. godine, Vladimir Megre je doleteo avionom „Transavia“ na Kipar. Nije bio u sastavu turističke grupe. Nije imao na Kipru poznanike. Nije mogao da komunicira ni na jednom od stranih jezika koji se koriste na Kipru. Domaćin – firma „Leptos“ - smestila je turistu-usamljenika iz Rusije na prvi sprat malog hotela u jednokrevetnu sobu. Sa lođe se pružao pogled na veliki bazen, oko koga su se odmarali i uživali turisti, uglavnom iz Nemačke i Engleske. Ruska firma, preko koje je Megre stigao na Kipar, obavestila je menadžera firme „Leptos“ o tome da je Megre – ruski pisac. Ipak, za veliku turističku kompaniju Kipra kakva je „Leptos“, koja je navikla da prima znamenite ljude na svetskom nivou, ta informacija apsolutno ništa nije značila. Za njih je Megre bio najobičniji turista. Međutim, već drugog dana boravka, glavni menadžer kompanije, koji je pokrивao rusku turističku berzu, predložio je da mu pokaže grad i naselja koja je izgradila njegova firma. Na te izlete je išla i prevodilac firme za ruski jezik. Upoznaću vas, uvažene kolege, sa intervjuom koji je dala Marina

Pavlova, prevodilac firme „Leptos“:

„Pratila sam menadžera firme „Leptos“ Nikosa i Megrea. Prevodila sam njihove razgovore. Megre se izdvajao od mnogih ruskih turista koji dolaze na Kipar svojom beskompromisnošću, koja se graničila sa netaktičnošću. Na primer, stojimo na brdu. Pred nama je prekrasan pogled na more i grad Pafos. Nikos izgovara uobičajenu frazu:

- Pogledajte, kako je predivna okolna priroda. Kakav je prekrasan pejzaž.

Prevodim, a Megre odgovara:

- Mučna slika. Vrućina... More... A rastinje sasvim zakržljalo, samo žbunje retko. To je protivprirodno za ovakvu klimu.

Nikos počne da objašnjava:

- Ranije su ovde bile guste kedrove šume, ali su Rimljani, kada su osvojili ostrvo, gradili ovde svoje brodove i posekli šumu. A pri tom su na ostrvu veoma retke kiše.

Megre iznova izjavljuje:

- Rimljani su ovde pre mnogo vekova bili. Za to vreme je mogla da izraste nova šuma, ali je vi ne sadite.

Nikos pokušava da objasni da je na ostrvu kiša veoma retka, da čak i pijaću vodu moraju da skupljaju u specijalnim rezervoarima.

Ali Megre oštro odgovori:

- Vode nema zato što nema šume, vetar pronosi oblake mimo. Da ima šume, šuma bi usporila kretanje nižeg strujanja vazduha, pa samim tim, i kretanje viših oblaka. Kiše bi češće padale na ostrvu. A šumu mislim da ovde ne sade, zato što svu zemlju nastoje da prodaju za izgradnju.

Rekavši to, on se okrete ućutavši zamišljeno, te smo i mi ćutali. Mučna je nekako pauza bila. Reći se nije imalo šta.

Sledećeg dana, dok smo jeli u restoranu, na pitanje Nikosa, šta bi mogao da učini za prijatniji Vladimirov odmor, Megre ozbiljno odgovori:

- Neka na ostrvu više govore ruski. U restoranima da poslužuju

normalnu ribu, a ne nekakvu crvenperku. U sobi mora da bude tišina, da je šuma blizu, a ne neiskreni osmesi.

Kasnije je došlo do susreta Megrea sa rukovodiocem firme „Leptos“. Kako je do toga došlo, nije mi jasno. Šef te firme se nikada sa turistima nije susretao, njega čak ni svi zaposleni u firmi nisu videli. Prisustvovala sam susretu u svojstvu prevodioca. I pri ovom susretu je Megre rekao da firma treba da izmeni planove zemljišta naselja u izgradnji. Svako naselje bi moralo da ima ne manje od hektara zemlje, na kojoj bi ljudi mogli da sade drveće i da ga neguju, i da će se tada preobraziti celo ostrvo. Ako tako ne urade, ostrvo će u najskorije vreme postati neprivlačno za turiste, a firma „Leptos“ neće imati komercijalnu perspektivu.

Rukovodilac firme izbeže odgovor, i sa velikom samouverenošću počeo da priča o legendarnim znamenitostima ostrva, i o najvažnijoj od njih – kupalištu boginje Afrodite. Na kraju je predložio Megreu da izrazi želju čime bi mogli poboljšati udobnost njegovog boravišta. Rukovodilac firme „Leptos“ može da udovolji svim željama mnogih zapadnih milionera, ali je sigurno da je to, što mu je rekao Megre, bilo neočekivano, ličilo je na vređanje ili šalu. Megre je bez osmeha izustio:

- Moram se susresti sa unukom boginje Afrodite.

Potrudila sam se da prevedem ovu rečenicu kao šalu, ali se niko nije nasmejao. Od neočekivanosti smo svi neko vreme ćutali.

Desilo se da je informacija o osobenjaštvu turista iz Rusije stigla do radnika hotela u kom je boravio Megre, i oni su počeli da ga ismevaju. Nikos mi je u razgovoru rekao, da su u ponašanju Megrea očevidni elementi nenormalnosti.

Nikos i ja smo svako jutro dolazili u hotel službeno, i svaki put je Nikos uz osmeh pitao dežurnog portira, da se nije slučajno uselila u hotel unuka boginje Afrodite? Portir bi podrugljivo odgovarao da se zasad nije uselila, ali da je soba za nju uvek spremna.

Megre je po svoj prilici osećao na sebi podsmešljive poglede zaposlenih, dok se spuštao iz svoje sobe uveče u bar, ili izjutra na doručak. Mislim da mu je bilo neprijatno. Meni je, kao ruskom

čovjeku, takođe bilo neprijatno da posmatram podrugivanja nad svojim zemljakom, ali se više ništa nije moglo učiniti.

Izjutra, poslednjeg dana boravka Megrea na Kipru, Nikos i ja smo, kao i uvek, došli u hotel. Nikos je želeo da se pozdravi sa Megreom. On je, kao uvek, odmah prišao portiru sa svojom, već tradicionalnom šalom, ali je portir odgovorio Nikosu neuobičajeno. Prilično uznemireno, portir je saopštio Nikosu da Megre nije noćio u svojoj sobi i da sada nije u hotelu. Dalje je portir, bez osmeha ili nagoveštaja bilo kakve šale, ozbiljno dodao da je prethodne večeri privatnim automobilom stigla unuka boginje Afrodite i odvela Megrea sa svim njegovim stvarima. Dežurnom portiru je saopštila na grčkom jeziku da ne brinu, da sobu iskoriste po svom nahođenju, pošto se Megre više u hotel neće vratiti. Kartu za povratak nisu rezervisali, a Nikosu su preneli da će ona dovesti Megrea oko deset sati ujutru, da bi se pozdravio s njim. Portir je ponovio, da je Afroditina unuka razgovarala sa zaposlenima na grčkom jeziku, a sa Megreom na ruskom. Ništa ne shvatajući, Nikos i ja smo seli u fotelje u holu i u mukloj tišini iščekivali deset sati.

Tačno u deset staklena vrata hotela se otvoriše: ugledasmo Vladimira Megrea, a pored njega mladu lepu devojkicu. Viđala sam je i ranije. To je bila ruskinja Jelena Fadejeva. Živela je i radila na Kipru kao predstavnik moskovske turističke firme. Rekla sam joj da sam je prepoznala, ali tek kasnije. Jelena Fadejeva je tog jutra izgledala neobično lepo. Bila je u lakoj dugoj haljini, sa lepom frizurom i srećnim bljeskom u očima. Na dolazeću s Megreom vitku mladu devojkicu, odmah su obratili pažnju zaposleni koji su se nalazili u holu. Barmeni, sobarice i portir se ukočiše, upiljivši se u one koji su nam dolazili u susret. Iz razgovora smo Nikos i ja saznali da je Megre odlučio da ostane na Kipru još mesec dana. Kada se Megre odmakao krenuvši ka šanku, na primedbu Nikosa da je Megre veoma hirovit, i da njegove zahteve nije mogao da ispuni ni on, ni šef firme „Leptos“, Jelena odgovori:

- Ja sam ispunila sve njegove želje. Mislim da ću moći da

ispunim i ostale, ukoliko ih bude.

Nikos je nastavio da se raspituje kod Jelene, kako je mogla da ispuni neizvodljivo za svega dvanaest sati. Kako je mogla da učini da se na Kipru pojavi najdraža Megreova riba iz sibirskih reka, na koji se to način za dvanaest časova na Kipru mogu odnegovati kedri, i da svi Kiprani odjednom počnu da razumeju Megrea, koji govori samo ruski? Gde je mogla da ga smesti, da ga niko ne ometa u njegovoj samoći, kada to poželi?

Jelena je odgovorila, da je sve neophodno Megreu slučajno baš imala. Smestila je Vladimira u svoju, u tom trenutku slučajno praznu vilu, nedaleko od Pafosa na kraju sela Peja, i tamo niko neće moći da ga uznemirava. Obezbedila mu je prevoz, uzevši u najam, specijalno za njega, skuter. Riba rečna sibirska se slučajno našla kod njene poznanice Ale, takođe iz Rusije, a radi na Kipru. Kedri rastu na brdu nedaleko od njene vile, a dva malena sibirska kedra Megre je doneo sa sobom, i ona ih je posadila u saksije baš na ulazu u vilu. Jezička barijera sada za Megrea više neće postojati, pošto u svim ustanovama, radnjama, restorančićima postoje telefoni, a njen mobilni je uvek uključen, i ako je neophodno, ona može prevesti sve što Megre nekome želi da kaže.

Kada su Jelena i Megre već krenuli ka izlazu pod budnim pogledima prisutnih, podsetih Nikosa da je zaboravio da pita, na koji će način Jelena uspeti da ispuni molbu Megrea o susretu sa unukom boginje Afrodite. Nikos me začuđeno pogleda i odgovori:

- Ako ta ruska devojka nije živo ovaploćenje Afrodite ili njene unuke, onda je apsolutno sigurno da je duh Afrodite prisutan u njoj sada.“

- Uvažene kolege, posle upoznavanja sa gore navedenim događajima iz života Vladimira Megrea u periodu njegovog boravka na Kipru, samo se od sebe nameće pitanje: niz slučajnosti, koje su istog časa ispunile sve ranije izražene zahteve Megrea, jesu čista slučajnost, ili je neko – Anastasija, zagonetni Oni, koje spominje Anastasija - stvorio te slučajnosti? Obratite pažnju - čim su ljudi koji su okružavali

Megrea u vreme njegovog boravka u hotelu počeli da se iščuđavaju nad onim što se dešava, namestila se situacija, uz čiju je pomoć Megre bio uklonjen iz vidokruga onih koji su ga posmatrali. Prešao je u letnjikovac Jelene Fadejeve. Za okolinu je, samim tim, niz slučajnosti prekinut. Ali je nama bilo zanimljivo da saznamo da li je prekinut zaista, te smo rekonstruisali, koliko god je bilo moguće detaljnije, daljnja događanja; učinili smo to, između ostalog, i uz pomoć iznetog, kako poznanicima Jelene Fadejeve, tako i njom samom, neposredno. I šta? Uspostavilo se da niz slučajnosti ne samo da nije prekinut, već je postao još tajanstveniji. Navešću ovde samo pojedine odlomke.

Dakle, Vladimir Megre živi u samoći u malom udobnom letnjikovcu Jelene Fadejeve. Po svoj prilici, on tumači izrečeno Anastasijom o Bogu, stvaranju Zemlje i čoveka, o predodređenju čovekovom. Upravo je taj deo knjige tada bio napisan. Ali, njemu samom nije sve bilo jasno. Zbog siline svog karaktera, pre nego što objavi knjigu, on želi da negde ili u nečemu, pronađe bar kakve-takve potvrde neobičnih izjava Anastasijinih. S vremena na vreme, on telefonira Jeleni i moli je da dođe kod njega, i da ga nekuda odveze kolima. Devojka bez odlaganja svaki put ispunjava molbe Megrea. Ispunjava, čak iako je zbog toga primorana da prekida svoje poslove. Sve do dočekivanja turista iz Rusije. Bila su dva slučaja, kada je prepuštala poslove svojim poznanicima, gubeći pri tom svoj zaradu.

Kuda odlazi Megre? Ustanovili smo da je, mimo uobičajenih za turiste mesta, posetio dve crkve u kojima, moglo bi se reći, niko od turista nije bivao. Manastir koji ne posećuju turisti, zapušteni zamak u gorama Trodosa. Nekoliko puta se peo na planinski greben nedaleko od vile Fadejeve. Šetao je sam među rastućim na njemu kedrima. Jelena ga je čekala na putu. Takođe smo ustanovili da nijedan od odlazaka Megrea u crkve i manastire nije bio isplaniran, već su bili spontani. Tačnije rečeno, oni su bili u istom nizu svih tih slučajnosti. Evo kako priča Jelena Fadejeva o noćnoj poseti Vladimira Megrea crkvi:

„Došla sam kod Vladimira oko devet časova uveče, odmah posle

njegovog poziva. On je rekao da želi prosto da se provoza po gradu, seo pored mene u kola, i mi krenusmo u grad Pafos. Te večeri je Vladimir bio zamišljen i skoro da nije ni razgovarao. Vozili smo se oko jednog sata. Dok smo prolazili mimo mnoštva restorančića na obali, predložila sam mu da večeramo, ali je on odbio. Na pitanje, kuda bi želeo da ode, odgovorio je: „Ja bih sad u neku pustu crkvu.“

Okrenula sam kola i iz nekog razloga, velikom brzinom pojurila prema malom seocetu. Znala sam: tamo postoji malo kim posećivana crkva. Dovezli smo se pravo do ulaza, izašli iz automobila. Uokolo ni duše, noćnu tišinu je narušavao samo šum mora. Prišli smo ulaznim vratima crkve. U tami, ispod kvake sam napipala štrčeći iz brave veliki ključ, okrenula ga i otvorila vrata hrama. Vladimir je ušao i dugo stajao u centru pod kupolom. Ostala sam kod ulaza. Zatim je Vladimir prošao kroz otvor u zidu odakle izlaze sveštenici i, valjda, tamo nešto zapalio. Nešto je počelo jako da svetli, i u hramu je postalo svetlije. Malo sam postajala i otišla do kola. Posle nekog vremena se pojavio Vladimir, i mi se odvezosmo.“

Evo drugog slučaja, ispričanog Jelenom Fadejevom.

„Želela sam da pokažem Vladimiru udaljeno seoce, da pogleda lokalni način života. Na brdskom putu kojim smo se vozili, bilo je mnogo različitih skretanja, i ja sam, verovatno greškom, skrenula gde nije trebalo, te mi ne dospesmo u selo, već se obresmo pred kapijom malog manastira. Vladimir je odmah pozeleo da uđe u njega i zamolio me da ga pratim, da bih prevodila kada bude razgovarao sa monasima. Rekoh mu da ne mogu ući. Bila sam u kratkoj suknji, nepokrivene glave, a tako se ne sme ulaziti u crkvu ili manastir. Ostala sam kod ulaza. Posmatrala sam ga kako korača po manastirskom dvorištu. Pred njim se pojavio mladi monah. Zaustavili su se i počeli da razgovaraju. Potom su mi prišli. Čula sam kako monah razgovara sa Vladimirom na ruskom jeziku. Onda pred Vladimira izađe sedi starac, starešina tog manastira, te su obojica dugo sedeli s njim na klupici i o nečemu razgovarali. Ja sam sa monasima stajala podalje od njih, i nismo čuli o čemu razgovaraju.

Kasnije su starešina i monasi pošli da nas isprate. Kod izlaza iz manastira Vladimir se zaustavi, i svi stadoše. Vladimir se okrete i pođe preko manastirskog dvorišta prema hramu. Niko ga nije sledio. Svi smo čekali kod ulaza da izađe iz pustog manastirskog hrama.“

- I tako, niz slučajnosti se nastavlja. Podsetiću vas, Vladimir Megre promišlja o smislu izrečenog Anastasijom o Bogu. I, da li je slučajno da se upravo u tom trenutku, kada je pozeleo da poseti pusti hram, pored njega slučajno našla Jelena Fadejeva, koja zna za taj hram? Da li je slučajno iz vrata pustog hrama štrčao ključ? Da li je slučajno Lena skrenula s puta i dovezla Megrea do malo posećivanog manastira? Da li mu je slučajno izašao u susret monah koji govori ruski? Mi imamo posla sa nizom događaja, životnih situacija, koje se u praksi logično povezuju u tobožnje slučajnosti, ali koje vode ka nekom određenom cilju. Može li se posle toga, kako smo se sa njima upoznali, govoriti o slučajno stvorenim, u knjigama Megrea, filozofskim zaključcima? Nisu li se u jednom od hramova, u kom je, kako nam je sada poznato, Megre stajao sam pod kupolom, potvrdile u njemu samom reči Božije, kasnije navedene u četvrtoj knjizi „Stvaranje“?

Mi smo ne jednom pokušavali, iznova i iznova, do pojedinosti da propratimo logičnu doslednost slučajnosti koje su se dešavale Megreu. Među mnoštvom drugih, nas je posebno zainteresovao takozvani, slučajni susret Vladimira Megrea i Jelene Fadejeve. Nećemo nagađati da li se usadio u tu mladu devojkicu duh boginje Afrodite. Neka se sličnim razmišljanjima bave ezoterici. Ali, hajde da razmislimo, zašto je ta devojkica ostavljala svoje poslove i na prvi poziv žurila Megreu, kuvala mu boršč, vozila po Kipru svojim kolima? Zašto se odjednom tako naglo izmenila, čak i spolja, susrevši se sa Megreom? Zašto su najednom, kako tvrde oni koji je poznaju, posle susreta sa Megreom Jeleni zasjale oči? Od susreta sa poznatom ličnošću? Ma, Jelena je radila kao predstavnik turističke firme pri Mosestradi, i bila je u prilici da se druži sa mnogo poznatijim ličnostima nego što je Vladimir Megre. Novac? Megre nije mogao imati mnogo novca, inače se ne bi nastanio prvobitno u hotelu sa tri zvezdice. Zaključak se nameće samo

jedan: Jelena Fadejeva se zaljubila u Megrea. To potvrđuje jedna njena rečenica, izgovorena poznanici. Na pitanje: „Lena, nisi li se zaljubila u tog Megrea?“ - odgovorila je: „Ne znam, osećanje je nekako nepoznato... Ali, ako bi on hteo...“ Tako se desila još jedna neverovatna slučajnost. Dvadesettrogodišnja devojka, vitka, simpatična, samostalna i pragmatična, neprikraćena za pažnju muškaraca, iznenada se na prvi pogled zaljubljuje u četrdesetdevetogodišnjeg muškarca. Složit ćete se, ovakve se slučajnosti dešavaju vrlo retko.

Pokušavali smo vrlo pomno, sve do u minut, da proanaliziramo trenutak susreta Vladimira Megrea i Jelene Fadejeve. Razgovarali smo sa radnicima restorančića „Marija“, pred čijim se očima to događalo. Vraćali smo dan susreta iz reči poznanika Jeleninih i nje same. Na kraju smo otkrili još jednu slučajnost, ali kakvu! Zahvaljujući njoj Jelena je mogla da zavoli Megrea nekoliko minuta pre nego što ga je sreća. Slučajnost, koja je u stanju da utiče istovremeno kako na svest, tako i na podsvest čovekovu.

Zamislite, Jelena Fadejeva je vozila automobil kroz letovalište. Telefonirala joj je iz restorana poznata kelnerica i zamolila je da, ako može, dođe do restorana, jer kod njih sedi Rus i besni. Na natpisu iznad ulaza je rusko ime, ruski su nazivi jela - što je obećavalo i kelnera koji govori ruski, ali njega nije bilo. Jelena je isprva odbila, ali joj se na poslu iznenada ukazala kratka pauza. Ona seda u kola i žuri do restorančića, u kom sedi nekakav Rus. U vožnji puderiše izgoreli nos, nasumice uzima neku audio-kasetu, stavlja je u automobilski kasetofon. Akustički sistem ispunjava auto melodijom i rečima, popularne u Rusiji pesme. Sad ću navesti reči tog teksta, a vi, uvažene kolege, sami izvedite zaključak. Evo tih reči, koje su odjeknule Jeleni iz zvučnika njenog automobila, nekoliko minuta pre susreta sa Megreom koji je sedeo u restoranu:

*Ja sam prilično mladi bog,
I, moguće, iskustva nemam,
Ali, devojko moja, pomoći bih mogao*

izlivši na život tvoj sunčevu svetlost.

*Ni minuta ti nemaš,
Na poslu odmora – gotovo da nema,
A ti ćeš napuderisati nos, izaći na ručak,
I za stočićem kafanice, srešćeš ga.*

*Negde daleko jure vozovi,
Avioni skreću sa puta,
Ako ode, to je zauvek,
Tako, zaista, ne dozvoli da ode.*

*Zašto muk iznenadni,
Pogledaj ga u oči i ne boj se:
Toliko dugih godina zatvarah krug taj,
To sam ga ja pokrenuo,
U susret tebi.*

I ona, ili neko kroz nju, nisu mu dali da ode. I ona je, ili neko kroz nju, ispunjavao sve njegove želje, pružajući mu sve nove i nove informacije, dokazujući filozofske zaključke. On se vratio u Rusiju i predao izdavaču rukopis svoje četvrte knjige «Stvaranje».

Tako, život V. Megrea zaista nalikuje na život Ivanuške-budalice iz ruskih narodnih bajki, samo s tom razlikom, što su događaji koji su se dešavali Megreu, apsolutno stvarni.

Susrevši se sa neosporivošću postojanja te pojave, ne možemo da ne pretpostavimo da postoje neke sile, koje imaju moć da ciljano utiču na sudbinu određenog čoveka. Iskrsavaju pitanja: Dozvoljavaju li moći tih sila uticaj na sudbinu celog čovečanstva? Kakva je aktivnost tih sila bila u prošlosti i, nije li upravo u našem veku došlo do njihovog oživljavanja? Kakve su to sile? Zbivanja nas primoravaju da se pažljivije odnosimo prema izjavama Anastasijinim.

Uvažene kolege, većina članova naše istraživačke grupe

naklonjena je sledećoj verziji: sibirski usamljenik Anastasija, zasad ostavljajući na svojim položajima vlade raznih zemalja, faktički preuzima na sebe upravljanje celom ljudskom zajednicom. Obratite pažnju: ne otima vlast, već preuzima na sebe upravljanje.

Kod većine čitalaca koji dođu u dodir sa knjigama V. Megrea, pojavljuje se želja da izmene svoj način života. Čitalaca je više od milion, a njihov broj neprestano raste i sa dostizanjem kritične mase, oni će biti u stanju da utiču na odluke vladajućih struktura. A već sada među strukturama vlasti postoje poklonici u knjigama izvedenih zaključaka.

Na taj način, naše će društvo postati isto tako vođeno, kako je postao i sam V. Megre. U to, da je V. Megre – u potpunosti vođen nekim silama suštastva, nadam se da ni kod vas, uvažene kolege, sada više nema sumnje. Smatram, moramo zajedničkim naporima da razjasnimo, ko je ta sibirski samotnik Anastasija? Gde se ona nalazi zaista? Kakve su njene moći? Kakve sile joj pomažu? Kuda pokušavaju da odvedu naše društvo? Na ta pitanja mora da odgovori savremena nauka.

SUNOVRAT

Dva puta sam preslušao referat meni nepoznatog čoveka, čiji je glas odzvanjao sa audio-kasete. Bilo mi je apsolutno svejedno ko je taj čovek. Izvučeni njim zaključci, tako su snažno na mene uticali, da sam ne samo izgubio svaku želju da pišem, već mi se i sam život učinio besmislenim.

Počelo je da mi se dopada poimanje Anastasijino o značaju čovekovom, o tome da je svaki čovek – voljeno dete Božije, da može biti sretan već na Zemlji. Treba samo spoznati svoje predodređenje. Poverovao sam Anastasiji, poverovao u mogućnost da se promeni nabolje sadašnji naš život, uz pomoć izmenjenog načina života, podizanja novih naselja. Sva vera je nestala posle onoga što sam čuo na kaseti. Stvar je u tome, što su izvestiocem navedene činjenice o proizašlim sa mnom slučajnostima, koje su, po njegovim rečima, postajale zakonomernosti, bile istinite. Sve je zaista bilo tako, čak i mnogo više od toga. To što je meni bilo poznato, a oni nisu uspeli da utvrde.

Sve je doista tako i bilo, što je značilo da sam ja naprosto šrafčić u nečijim rukama. Nije važno u čijim – Anastasijinim ili nekih drugih sila, energija – nebitno je. Važno je, da sam ja, kao čovek, zapravo – ništa, da ne postojim. Postoji moje, uz pomoć stvorenih „slučajnosti“ nekim, lako vođeno telo. Dobro je, ako se tako može upravljati samo mnome. Ali je sasvim moguće da su i drugi ljudi vođeni nekim odozgo, ili možda neko s neba upravlja celim čovečanstvom, te ceo ljudski rod

predstavlja igračku za nekog nevidljivog, nepojamnog našem ljudskom umu.

Nisam želeo biti ma čija igračka, ali su činjenice navedene u izveštaju, nesporno dokazivale: ti si – ništa, tobom upravljaju, i to je jasno izraženo, to se dokazuje nesumnjivim i tebi samom dobro poznatim činjenicama.

Sve što mi se dešavalo na Kipru, ne može se ubrajati u loše, već bih pre rekao suprotno – u dobro. Ali, nije to važno! Ako je neko nevidljiv stvorio niz predivnih podudarnosti, onda će sutra nekom drugom nevidljivom pasti na pamet da stvori drugačiji, ni najmanje predivan niz slučajnosti! Pri svemu tome, čovek ispada najobičnija igračka. A ceo ljudski rod? Ma, kako ranije nisam shvatio da se igraju sa celim čovečanstvom nekakve sile, kao deca sa olovnim vojnicima?!

Kada je u tajgi Anastasija o Bogu govorila, o stvaranju, preda mnom kao da se neka koprena raspršila od njenih reči.

Prvi put sam u životu zamišljao Boga ne kao neko amorfno, nedokučivo, možda biće, možda starčića na oblačiću sedećeg, već kao ličnost, koja je u stanju da oseća, preživljava, sneva i sazda je. Utisci su od njenih pripovedanja bili blistaviji i razumljiviji od svega što sam ranije bio u prilici da pročitam ili čujem na tu temu. I još nešto. Kada je ona govorila, bivalo je lepo na Duši i manje samotno. Znači, On postoji! On je pravedan i On dela. On je mudar i dobar. A kao potvrda - uokolo su njegove tvorevine - kedri, trave, ptice, zverke. Tamo, u tajgi, na poljani Anastasijinoj, svi su nekako dobri, nenasilni. A mi smo se tako navikli na Njegove tvorevine, da ih nekako i ne primećujemo, i kroz nešto drugo pokušavamo o Njemu da sudimo. Kroz nekakva, navodno, tajna učenja. I koprcamo se grozničavo po planeti u potrazi za skrovitim mestima, u potrazi za učiteljima, u potrazi za učenjima. Naprosto apsurd. Potpuno odsustvo logike. Ako govorimo o Bogu, kao o dobrom našem Ocu, onda, kako možemo i pomišljati da će On početi nešto dobro da skriva od svoje dece? A On se nije sklanjao od ljudi – svoje dece - niti je skrivao od njih išta, već uvek nastoji da bude uz nas. Kakva Mu se sila suprotstavlja? Kakva

nam je sila pomutila razum do te mere, da smo nametnuli svoj način života celoj planeti; Njime podarenu nama predivnu Zemlju, izložili smo opasnosti od katastrofe!? Kakva se to sila igra sa nama?

Svetlucaju uveče prozori naših višespratnica. Iza svakog okna nečiji životi protiču. A koliko ih je, života, istinski srećnih na ovom svetu? O moralu govorim, o ljubavi i kulturi, uljudno svako pokušava da izgleda. A zapravo, u najmanju ruku, svaki drugi, spolja gledano pristojni muškarac, kradom sa ženama van kuće švrlja. Potajno od porodice svoje, tobože srećne. Jedna od najunosnijih stavki u budžetu naše države, koja je? Votka i cigarete. Država se zbog monopola od njihove prodaje stalno brine. A ko pije? Pijanci, koji se pored plotova i u ulaza valjaju? I oni, naravno, piju. Ali oni nemaju dovoljno novca kojim bi obezbedili procvat stotina fabrika koje proizvode reke alkohola. Osnovni korisnici jesu, prividno pristojni, ugledni ljudi.

Imamo ogroman kadar milicije, sve moguće bezbednosne i tajne službe. Zbog čega? Da bi pijance skupljali i izgrednike? Gluposti! Manjih, sa tolikim kadrovima unutrašnjih poslova, sve u jednom danu mogu pokupiti. Borba se ne vodi uopšte sa njima, već sa onima, što spolja deluju uljudno.

Ne može se ni zamisliti, postoji cela armija specijalnih službi koja ne sedi besposlena. Dakle, postoji cela armija, koja im se suprotstavlja! Znači, odvija se neprekidni rat, a mi smo svi unutar granica tih borbenih dejstava. Mi finansiramo obe suprotstavljene strane. Mi pokušavamo da poboljšamo tehničku opremu jedne strane – naših zaštitnika prava građana i države, ali druga strana istog trenutka poboljšava svoju opremljenost i uzima sredstva za svoje potrebe takođe od nas. Novac uvek ima jedan izvor – rad ljudski. I rat se nastavlja, samo na bolje tehnički opremljenom nivou. Tako to traje, ne godinu ili dve. Milenijumima se sve to nastavlja. I nejasno je, gde je početak tog rata, i ko ga može dokrajčiti. A mi smo u centru tih borbenih dejstava, i ni jedan od nas nije neutralan, svi imamo udela u tome. Svi smo upleteni u taj neprekidni rat. Neko neposredno, neko ga voljno ili nevoljno finansirajući, a neko proizvođači oružje. Ali

koračamo pod maskom uljudnosti. O nauci, tehnici, kulturi govorim.

Mi, snažno razvijajuća, razumna civilizacija, izgovaramo umnim izgledom reči o naučno-tehničkom progresu. A što ti onda zaudara voda koja iz slavina teče, umna civilizaciju? Kako si samo osmislila da dospeš do toga, pa još pod umnim vidom, da se voda za piće mora kupovati? I da takva voda poskupljuje iz dana u dan?

Mi ne želimo da skinemo sa sebe maske uljudnosti. A zašto? Zašto stalno, iz godine u godinu, tako zapetljavamo svoj život? Zašto se tako neumitno krećemo ka nekoj smrdljivoj jami? Primićemo se, a nećemo ni sebi samima da priznamo. Zašto niko ne zaustavi to kretanje?

Religioznih konfesija kod nas ima mnoštvo. Ali, ni jedna od njih to kretanje zaustaviti ne može. Moguće je da ga u potpunosti zaustaviti ne može, a da ipak, bar malo prikoči? Ako je tako, to je već sadizam koji produžava period mučenja. Nastavljamo da smatramo sebe umnom i pristojnom civilizacijom, a zašto u toj pametnoj civilizaciji žena gubi želju da rađa decu? Već i statistika govori o tome da nacija odumire. Ma, koje to sile prave od čoveka potpunu budalu?!

Prošla je cela nedelja potpune depresije i apatije u odnosu na sve. Tu nedelju sam naprosto preležao u postelji, skoro ništa ne jedući. Krajem nedelje me je odjednom spopala srdžba ili čak jarost. Ushtelo mi se da učinim makar nešto, uprkos tim silama. Nevažno kojim, svetlim ili tamnim. Samo da je uprkos nekima, koji upravljaju nama... Da im dokažem, da čovek može izaći izvan njihove kontrole. A šta se može učiniti uprkos? Ako oni, ili Anastasija sa njima, hoće da ja pišem, onda neću pisati. Meso se ne sme jesti, a ja ću ga jesti, pušiću i piću. Sudeći po njihovim postupcima, to im se ne dopada, pa šta, neka pokušaju da me spreče. Pio sam alkohol iz dana u dan celog meseca. U pijanom stanju mi je bivalo bolje, a izjutra trežnjenje – i

iznova me misli razne svakodnevnog sivila peku. Zašto sam pisao? Nastojao sam da budem otvoren, a postao sam prosto smešna igračka u neznano čijim rukama.

Potpuno pijan, uza zid sam išao do kreveta. Tako sam želeo da zaurlam, tako jako, da me čuju oni, moji unuci i praunuci. Da čuju i shvate. Da pojme! Pisao sam zato, što mi je odvratna lažljiva maska! Drugi sam tražio put!

POKUŠAJ

DEKODIRANJA

Ponekad sam ujutro dobijao želju da izađem iz pijanog zaborava. Tada sam odlazio u kupatilo da obrijem za nekoliko dana naraslu bradu. Prisećao sam se Anastasije, pokušavajući da razmišljam ne o lošem, već o onom dobrom, što je uzmogla da uradi. Pokušavao sam da ubedim samog sebe da je činila samo dobro, ali je život neumitno nastavljaio da mi potura sve nove i nove satiruće dokaze. Eto, i to jutro, pri novom pokušaju da izađem iz pijanog dremeža, moj dobar poznanik mi je pozvonio na vrata iznajmljenog stana. Bilo je rano jutro, čak se ni obrijati nisam uspeo. Nasapunjanog lica otvorih vrata.

Vladislav je bio malo uzbuđen i pozdravivši se, izgovori:

- Moramo ozbiljno da porazgovaramo. Završavaj svoje umivanje, a ja ću početi da govorim.

Dok sam se brijao, pričao je da je napokon pročitao knjigu. Uzbudila ga je, i u mnogo čemu se slaže sa Anastasijom. Smatra njenu logiku nesalomljivom, ali je više uznemirilo Vladislava nešto drugo:

- Znači, zbog susreta si bio prisiljen da prekineš sa porodicom, izgubio si posao, a i da nastaviš da se baviš biznisom nećeš, je li tako?

- Da.

- Pokušavao si da organizuješ udruženje preduzetnika sa čistijim pomislama, kako se ona izrazila? Knjigu sledeću pišeš?

- Za sad privremeno neću pisati. Da raščistim neke stvari pokušavam.

- Upravo tako, to se mora razjasniti. Dokle si dospeo za pet godina poznanstva sa tom samotnicom, šta si s mukom postigao?

- Ma, kako, šta? Na primer, ovde, na Kavkazu, već postoje prve iskrice u promeni odnosa ljudi prema doljmenima. Možeš li zamisliti,

koliko je naučnih radova o njima bilo napisano, a ljude doljmeni ni na koji način nisu uzbuđivali. Pljačkali su ih, raznosili. To što je Anastasija rekla, odmah je delovalo. Tek što su u jednom sanatorijumu „Priateljstvo“ knjigu moju pročitali, smesta su se njegovi zaposleni okupili i otišli do doljmena cveće da polože. I u drugim mestima ljudi menjaju svoj odnos prema precima, zamislili su se...

- Stoj. Potpuno se slažem s tobom. Uticaj njenih reči postoji. I ta činjenica, koju si naveo, svedoči o tome. Kao i o nečem drugom. Ona te je pretvorila u zombija, i uopšte uzevši - ti više nisi ti.

- Zašto tako misliš?

- Vrlo je prosto. Ti si – preduzetnik, koji je bio u stanju da čak i bez početnog kapitala ostvaruje komercijalne projekte značajnih razmera još u samom početku perestrojke. Ti si – predsednik Asocijacije preduzetnika Sibira. Odjednom, tek tako, prekidaš da se baviš biznisom, sam sebe obezličavaš i radiš sebi o glavi, što znači, više nisi ti, pređašnji.

- Takve dokaze sam već slušao, Vladislave. Ali, mene je uznemirilo rečeno Anastasijom. Vizija je njena prelepa: „Preneti ljude kroz razdoblje tamnih sila“. Ona u nju veruje. Mene je zamolila knjigu da napišem. Obećao sam. Ona je sama, potpuno, čeka i sneva. Verovatno knjigu na neki način sa svojom vizijom povezuje. I sam kažeš, da je sila uticaja izrečenog Anastasijom u knjizi ogromna.

- U tome i jeste stvar, to je takođe još jedna očevidna potvrda njene umešanosti. Sam proceni. Nikome poznat autor, preduzetnik, odjednom piše knjigu. A o čemu? O istoriji ljudskog roda. Kosmosu. Razumu Vaseljene. Vaspitanju dece. Ona počinje da deluje na ljude u praktičnom, stvarnom životu, utičući na njihove postupke.

- Ali, pozitivno utiče.

- Moguće. Samo, stvar nije u tome. Nisi li se slučajno zamislio, otkud to da si odjednom bio kadar knjige da pišeš?

- Anastasija me je naučila.

- Na koji način je to učinila?

- Prutić je uzela i na zemlji nacrtala slova. Celu azbuku. I reče: „Evo slova, koja vi poznajete. Iz slova ovih su sve vaše knjige sačinjene, dobre i loše. Sve zavisi od toga, kako će i kojim redosledom biti raspoređena ta trideset tri slova. Postoje dva načina da se razmeste“.

- Znači, prosto je sve? Samo treba trideset tri slova određenim redosledom razmeštati? Ti ih raspoređuješ, a ljudi potom idu u gore u buljucima da cveće na doljme polože? To je neverovatno! Ne smešta se u normalnu svest. To je prisustvo neke tajanstvene sile. Ona te je ili pretvorila u zombija, ili te je preprogramirala, ili hipnotisala, ne znam. Ali, nešto je učinila.

- Sama bi se Anastasija, kada sam je nazivao vešticom ili govorio reči poput „mistika“, „fantastika“, „neverovatno“, oneraspoložila veoma, počinjući da dokazuje da je običan čovek, žena obična, i da je samo informacija u njoj mnogo. Ali, to je po našim merilima mnogo. Ona kaže da su ljudi praznora takve moći posedovali... A kasnije... Pa, sina mi je rodila.

- I gde je tvoj sin sada?

- U tajgi sa Anastasijom. Ona kaže da je u uslovima našeg tehnokratskog sveta teže dete odgajati i istinskog čoveka iz njega stvoriti. Zato što predmeti veštački mališanu nisu bliski. Od istine ga odvlače. Njih mu možemo pokazati tek kad već spozna tu Istinu.

- A ti, zašto nisi u tajgi? Nisi sa njom? Ne pomažeš joj da sina odgajate?

- Da živi tamo, normalnom čoveku je nemoguće. Vatru ona neće da zapali. Hrani se osobeno. Uz to, kaže... Ne smem zasad sa detetom da se družim.

- Znači, **ovde**, u našim normalnim uslovima, one ne želi da živi. Ti tamo živeti ne možeš. I šta dalje? Da li si razmišljao? Sam, bez porodice... A ako se razboliš?

- Zasad ne bolujem, evo već drugu godinu ni od čega. Ona me je malo zalečila.

- Šta to znači, da se više nećeš razboljevati nikada?

- Hoću, verovatno. Anastasija mi je rekla da sve bolesti nanovo pokušavaju da se vrate, zato što je mnogo tamnog i štetnog u čoveku, i u meni, razume se, kao i kod svih. Pušim. Počeo sam da pijem. Ali to nije najbitnije. Ona kaže da je misli svetlih nedovoljno, pomisli. A one se uglavnom i suprotstavljaju bolestima.

- Znači da se budućnost, kao kod svih normalnih ljudi, u tvom slučaju ne može predvideti. Došao sam kod tebe sa poslovnim predlogom. Dekodiraću te, osloboditi hipnoze, a ti, kada se vratiš u normalno stanje, uputićeš me... Pomoći ćeš mi da poslove u svojoj firmi sredim. Jer, ti imaš iskustva, talenat za preduzetnika si imao. Veze imaš.

- Neću moći da ti pomognem, Vladislave. O poslu sada ne razmišljam. Misli su mi drugim zaokupljene.

- Dakako, sada ne razmišljaš. Treba pre svega u normalno stanje da se vratiš. Samo, veruj mi. Kao druga te molim. Još ćeš mi i hvala reći. Na kraju krajeva, ono što se sa tobom dešavalo, sam ćeš moći da proceniš, kada budeš u normalnom stanju.

- Na koji način se može ustanoviti, koje je to normalno stanje?

- Ma, vrlo jednostavno. Poživiš normalnim pravim ljudskim životom bar nekoliko dana. Zabavićeš se sa curama. A onda ćeš se osvrnuti na poslednje godine svoga života. Ako ti one odgovaraju, nastavi da radiš i živiš kao sada. A ako uvidiš u normalnom stanju da si bio hipnotisan, pozabavićemo se iznova biznisom. I tebi će biti dobro, i meni ćeš pomoći.

- Ne mogu sa prostitutkama...

- Što s prostitutkama, uzećemo one koje same hoće. Priredićemo večerinku, muziku, druženje. U restorane možemo da odlazimo, ili u prirodu. Sve ću sam organizovati, tvoje je samo da ne odbiješ.

- Sam sa sobom hoću da raščistim. Promisliti moram.

- Ma, batali razmišljanje. Smatraj moj predlog za eksperiment. Kao druga te molim – daj mi nedelju dana, a posle razmišljaj.

- Dobro, hajde da pokušamo...

Sledećeg dana smo krenuli kolima do susednog gradića u kom

su živele dobre, kako se izrazio Vladislav, devojke, davnašnje njegove poznanice.

NAŠA

STVARNOST

Ona, žena koja nam je otvorila vrata, bila je privlačna i zanosna. Reklo bi se oko trideset i nešto godina, po ženski meka, malko zbunjena loptica. Ne, nije debela. Njeno telo je zadržalo oblike koji uvek uzbuđuju muškarce. Tanka kućna haljina nije ih skrivala. Njen, na dečji nalik glas, ljubazan osmeh, odmah su izazivali simpatije.

- Dobar dan, putnici. Uđite, uđite, izvolite. Meni je o Vama Svetlana pričala. Rekla mi je da grad želite da pogledate, u restoranu dobrom da večerate.

- Želimo. Sve želimo i sa Vama neizostavno, lepotice – torokao je Vladislav. – Kako mi je Svetlana, nije počela da banči?

- Ma, kada i sa kim da se zabavljamo? Očigledno ćemo ceo život čekati...

- Što da čekate? Ja sam ovde, i druga sam doveo. Sibirac je on, preduzetnik opasni. Upoznajte se.

Ona popravi zategnutu tamnu kiku, podigoše se spuštene trepavice pometeno, otkrivajući bljesak u očima, reklo bi se od strasti i želje, i pruži mi ruku:

- Ja sam Lena. Zdravo.

- Vladimir – stegavši joj punačku ruku, predstavih se i ja.

Dok nam je u kuhinji Lena pripremala kafu, umili smo se u kupatilu i njen dvosobni stan razgledali. Stan mi se veoma dopao. Raspored uobičajen, kao kod većine, ali brižljivo sređen, čistoća i udobnost izuzetni. Sve na svom mestu, ničeg suvišnog. U spavaćoj sobi tirkizne tapete sa cvetovima, zavese nabrane na prozorima slažu se sa tapetama, tepih i prekrivač na krevetu u tonu. I ta boja, i urednost, nekako su umiurujuće, da se privilegne pozivala je postelja. Seli smo u fotelje u većoj sobi, Vladislav uključi, reklo bi se, skupi

magnetofon, te me upita:

- Kako ti se dopada domaćica?

- Nije loša. Samo, zašto nije udata?

- A zašto nemaju muževe milioni drugih žena? Zar nisi čuo, da nas, muškaraca, nema dovoljno za sve?

- Čuo sam, ali ona nije svi. Zgodna je, i u gnezdašce prijatno je svoj stan uspela da pretvori.

- Da, uspela je. Zarađuje dobro. Frizerka je vrhunska. Čak nije samo frizer, modelar je. Na takmičenjima učestvuje, damice bogatije kod nje zakazuju i plaćaju dobro.

- Možda je razuzdana.

- Nije. Svetka mi je pričala, dok su još u školi bile, Lenka se sa jednim dvojkašem iz starijeg razreda družila. Kad je završila školu, ostavila ga je, a on je dugo za njom trčao, tukao se sa svakim ko je pokušavao da je otprati. Na Lenine oči je momke sa svojim drugarima žestoko mlatio. Ona ga je sažaljevala i nikada nije htela da svedoči protiv njega. Uvek je odgovarala da je bila u polusvesnom stanju i da se ničega ne seća. Zato su samo jednom uspeli da ga privedu za teške telesne povrede jednog sinčića, čiji je tatica bio na visokom položaju.

- Onda je frigidna, muškarci joj nisu potrebni.

- Ni slučajno. Šta ti je, zar nisi primetio kako te je svojim krupnim očima gutala. Kao udav kunića. Kao da je odmah za krevet spremna.

- Ne preuveličavaj.

- A ti mane ne traži, bolje uživaj, iskoristi trenutak. Dogovorili smo se da se opustiš, pa hajde, opusti se.

Lena je unela šoljice sa kafom na lepom poslužavniku. Presvukla se u lepo obavijajuću telo sarafan i blago se našminkala. Izgledala je još lepše nego malopre. Upitala je:

- Ako hoćete da jedete, mogu začas da pripremim.

- Ne – odgovori Vladislav – u restoranu ćemo jesti. Telefoniraj tamo gde je najbolje, i rezerviši sto za četvoro.

Dok smo pili kafu, Lena je pozvala restoran, rezervisala sto kod

nekog svog, očigledno poznatog šefa pošto mu se na ti obraćala i dala uputstva: „Postaraj se da je na dobrom mestu, sa kavaljerima veoma prijatnim ću biti“.

U restoran smo stigli uveče, posle vožnje po gradu i okolini, razgledajući tamošnje znamenitosti.

Vrata restorana nam je širokim pokretom otvorio uslužni vratar u raskošnoj uniformi. Šef sale nas je odveo do stola koji je bio na suprotnoj strani od ulaza. Mesto je zaista bilo dobro, malo uzdignuto, i ceo restoran se dobro video, kao i podijum. Sala sa prelepo i skupoceno oslikanim zidovima i plafonom, bila je već skoro potpuno ispunjena. Po svemu sudeći, da sebi ovde dozvole odmor, mogli su samo dobrostojeći ljudi. Odlučili smo da se ničega nećemo lišavati, naručili smo skupe zakuske, dobro vino, a ja sebi – flašu votke. Kada je orkestar zasvirao muziku za igru, nekakav tango, Vladislav odmah predloži da idemo da igramo i mi pođosmo. Graciozno se njihalo u mojim rukama toplo i punačko telo Lenino. Već pomalo pripitog, još više su me omamili miris njenog parfema i oči. Spušteni kapci su se s vremena na vreme podizali, i njene oči su me nežno netremice gledale, i činilo se da gore plamenom predstojeće strasti. I, kao da su se postidele strastvenog pogleda, trepavice bi se opet opuštale.

Kada smo se vratili za sto, već sam zaboravio sva svoja iskušenja i traganja. Bilo mi je pod gasom dobro, te sam bio zahvalan i Vladislavu i Leni, i uopšte svemu. Znači, živeti se može dobro, ukoliko ne kopamo po životu, već koristimo njegove blagodati.

Nalio sam svima vino, sebi votku, samo sam želeo da sa svima popijem i zdravicu kažem, kad me Vladislav osujeti. On se zapravo posle igre sa svojom Svetlanom nekako nervozan vratio. Odmah je zapalio i pepeo sa cigarete mu u salatu pade, i nikoga ne sačekavši vino otpi. Ćuti, na stolici se meškoljeći. Tek što sam se za čašicu uhvatio da zdravicu izgovorim, on zabrunda:

- Sačeka-aj, imamo obavezu jednu... Stvar je hitna... Desilo se. Hajde da izađemo. Moramo da porazgovaramo – i ne sačekavši moj odgovor, naglo ustade. - **Vi** devojke tračajte malo. Brzo ćemo.

Izađosmo u prostrani hol restorana. Vladislav me odvuče u najudaljeniji ugao iza vodoskoka i ljutitim prigušenim glasom ispali:

- Eto strvine! Nisi badava ti... Uh, strvina.

- Ma ko je strvina? Ako si se sa svojom Svetkom posvađao, ne kvvari veče drugima.

- Nije Svetka... Lenka nas je podmetnula, tačnije tebe, ali ću i ja ujedno dobiti. Neću te ostaviti.

- Možeš li mi smislenije objasniti, kako je mene ili nas mogla da podmetne? Kome, zašto?

- Za vreme igre Sveta mi je ispričala. Jer, pričao sam joj o tebi. Bilo joj je žao tebe... Čim te je ugledala... U igri mi je sve ispričala.

- Šta ti je ispričala?

- Lenka je strvina. Izgleda mazohistkinja bolesna. Izopačena. Zamisli, muškarci se za nju lepe, ona s njima koketira, onda u restoran dolazi. Sto obavezno sama rezerviše preko poznanika svog, a taj buzdovan, smesta tom mafijašu javlja.

- Kakvom mafijašu?

- Ma, onom ponavljaču, s kojim se još u školi družila. Pričao sam ti, on je udvarače njene još u mladosti sa drugarima mlatio. A sad je on, nešto kao mafijaš lokalni postao ili se reketom bavi. Sve u svemu ona zna, da čim sto preko svog poznanika rezerviše, on bezuslovno javlja tom mafijašu. I on neposredno u restoranu, a češće posle, na usamljenom mestu sa svojim banditima dočekuje u zasedi, pa do polusmrti prebija Lenkinog udvarača. Cela ta egzekucija se neizostavno pred Lenkinim očima mora izvršiti. Zadovoljenje ona od toga veliko dobija, a možda i dovršava. Svetka kaže, da se u bolest to kod nje pretvorilo. Jednom je priznala Svetki, da čak, ponekad, orgazam od tih scena doživljava.

- A on, taj ponavljač bivši, zašto to radi?

- Ma, ko bi ga znao zašto. Možda je voli kao i pre, možda i njemu to neko izopačeno zadovoljstvo pričinjava. Sveta kaže da dolazi do zaključka da je Lenka neuračunljiva, da je on posle egzekucije kući prati, ostaje kod nje preko noći. A šta tamo rade, neizvesno je.

- Pa, što se ne oženi njom?

- A tebi, pobogu, zar nije svejedno – što se ne ženi? Kažem ti, to je kao bolest kod nje. Kao da se mladost nastavlja. A ako bi se venčali – samo bi svakodnevnica ostala. Ovako zadovoljenje ona doživljava, a od svakidašnjeg života koje je zadovoljstvo? Bolesna je ona, Svetka kaže. Uostalom, svejedno, o sebi moramo da mislimo, kako da se izvučemo sad.

- Otići ćemo iz tog restorana, kad kažeš da će javiti tom bivšem ponavljaču.

- Kasno je. Ovde je već sa svojim ortacima. Motre na nas... Svetka kaže da će on najpre prići našem stolu, i veoma uljudno zamoliti za dozvolu da igra sa Lenkom. Odigraće ako ne bude odbijen, a ako odbijemo, mirno će se udaljiti. Ali je kraj uvek isti: vrebaće, sačekati u zasedi i mlatiti skoro do smrti, a stvari, ako imamo vredne, kasnije će njegovi čankolisci poskidati. Sat svoj, „roleks“, već sam dao Svetki. Ako imaš i ti nešto, daćemo joj.

- Nemam ništa vredno. Reci mi, zar se milicije ne boje?

- Kažem ti, tako je sve namešteno... Advokata ima... I ne samo to, još mogu sve tako da prikažu, kao da su tobože ženu od nasilnika štitili.

- A Lena, znači, ćuti kao svedok?

- Ćuti, strvina, pretvara se da se ničega ne seća, kao, bila je u šoku ili nesvesti. Kriv sam pred tobom. Uvalili smo se, ali sam, čini mi se, smislio... Hajde da izvedemo nešto, da se pobijemo, napravimo rusvaj između sebe, da nas u miliciju odvedu. Bolje da odsedimo u zatvorskoj ambulanti za trežnjenje, kaznu platimo, ali ćemo zato neosakaćeni ostati.

- A ne. Neću za njihovo zadovoljstvo kažnjavati sam sebe. Hajde da izađemo zajedno kroz neki sporedan prolaz, a onda ćeš telefonirati Svetki svojoj, i taksi joj pozvati.

- Nećemo uspjeti da izađemo, ovi već sede. Ako odemo – vratiće nas. Duplo ćemo onda dobiti. Još će nam i nakalemiti da smo tobože hteli da pobegnemo ne plativši račun.

- Ako izlaza nema, onda hajde da bančimo raskalašno. Barem da se nervima tih gadova poigramo. Šteta što se ovakvo veče pokvarilo, meni je baš dobro bilo.

- Ma, kako da bančimo sad, kako?

- Idemo da se nalijemo do daske, da nas baš briga za sve, opustićemo se, dok imamo vremena. Samo, pravi se nevešt, nemoj se nervirati unapred.

- A ja, šta, zbog sebe se, možda, nerviram? Za tebe se bojim.

- Hajdemo.

Pođosmo prema našem stolu. Raskošni ogromni restoran je blještao od skupocenih otmenih haljina dama, njihovog, činilo se, pravog nakita. Mnogo je sasvim mladih devojaka među otmenim muškarcima, takođe blistalo draguljima. Živeli su raskalašno oni, koje nazivaju «novim Rusima». A i oni su isto tako Rusija. Znači, banči Rusija, čim to može da radi. Svom snagom, odvažno. Razmere će se tek, zacemento pokazati, a zasad je sve bilo sa otmenim sjajem i raskošno. Kada smo seli za naš sto, odmah sam napunio do vrha čaše i rekao: „Predlažem da ispijemo za zadovoljstvo. Neka svako od nas koji ovde sedimo, donese barem tren zadovoljstva drugome. Za zadovoljstvo!“ Vladislav i ja ispismo do dna, žene do pola. Primakao sam svoju stolicu tik do Lene, hitro je zagrljio, položivši ruku na poluobnažene u dekolteu grudi, i progovorio tiho, na uvo.

- Prelepa si i topla, Lena, mogla bi biti dobra žena i majka.

Ona se isprva nekako zbunila od mog zagrljaja i položene, na njenim grudima, ruke, te je pokušavala da se odmakne, ali ne baš ustrajno. Odmah zatim je, naprotiv, ovlaš nagnula ka meni glavu. Tako je započela igra po njihovim ili njenim pravilima. I ja sam se pretvarao koliko god sam mogao, još uvek ne shvatajući zašto to činim, kao specijalno za nečije zadovoljstvo, nekim tamnim silama, i približavajućem turobnom raspletu. I on započe.

Od stola koji je bio pored podijuma, podiže se snažan muškarac bikovskog vrata. Neko vreme je, ne skidajući pogled, gledao na našu stranu, pa kako zasniva muzika za igru, zakopča sako i sigurnim

korakom krete ka stolu za kojim smo sedeli. Prešavši polovinu puta, iznenada se zaustavi i poče da posmatra, opet netremice, na drugu stranu. I mnogi od prisutnih u sali, počeše da okreću glave. Nekoliko žena i muškaraca se čak pridiže sa svojih mesta, bukvalno zapanjeni nekim dešavanjem. I ja takođe pogledah onamo kud su svi zurili, i sledih se od neočekivanosti.

Od ulaznih vrata prema podijumu, išla je Anastasija. I njen laki, čak izazovno slobodan hod, i to, kako je bila odevena, nije moglo da ne zapanji. Odevena! Sve to na njoj je bilo isto, stara čista bluza, suknja, i mamina marama, ali je to ovoga puta izgledalo tako, kao da je najpoznatiji kreator, u porivu nadahnuća, izmislio posebno za nju izuzetan komplet, zasenivši sve ostale, koji su do ovog trenu delovali kao najprefinjeniji, moderni odevni predmeti za žene.

Možda je to tako delovalo zato što su njenu običnu odeću dopunjavali neobični ukrasi ili hod, stil, držanje?

Sa ušnih resica Anastasijinih visile su kao minduše, dve malene zelene grančice sa mekim iglicama. Upletena u kiku od nekakvih trava vrpca, kao dijadema je obavijala njenu glavu, pridržavajući gustu zlaćanu tešku kosu. Na čelu je u vrpcu bio upleten vatreni, kao rubin, maleni cvet. I našminkana je bila na kapcima zelenkastom senkom. Suknja je na njoj ista pređašnja, ali sa šlicem skoro do kuka. Oko struka pojas napravljen od marame, vezan u mašnu. Nezamislivi komplet dopunjavala je čudnovata, najmodernija torba, u koju se pretvorio njen, od kudelnog platna zavežljajčić. Komadićima tkanine je privezala na krajevima neočišćene od kore prutiće, napravila od upletenih trava uzak remen, i dobila hipi torbu. I u svemu tome je nekako vrlo slobodno i samouvereno hodala, kako najpoznatiji super-modeli i manekeni ne mogu ni da sanjaju.

Anastasija dođe do prostora na kom je nekoliko parova počelo da igra neku brzu igru, i odjednom se razdragano, po taktu muzike, nekoliko puta zavrte, izvijajući se celim telom. Pri tom je njeno gipko telo svakim svojim damarom izvodilo predivne pokrete; potom zabaci iznad glave ruke, pljesnu i nasmeja se, a cela sala se zaorila od

muških aplauza. Anastasija krenu ka našem stolu. Dva pristigla konobara je nešto upitaše, ona pokaza rukom prema našem stolu, i jedan od konobara, dohvativši izrezbarenu stolicu, pođe za njom. Prolazeći mimo Leninog poznanika sa bikovskim vratom koji se spremao da priđe našem stolu, Anastasija se na tren zaustavi, pogleda ga pravo u oči, i namignuvši mu, pođe ka nama.

A ja sam sedeo zagrlivši Lenu, kao obamro, motreći na dešavanja. Niko za stolom nije progovorio – motrili su.

Anastasija priđe našem stolu kao da ništa nije bilo, kao da je i trebala da dođe, i pozdravi se:

- Zdravo, prijatno vam večer. Zdravo, Vladimire. Dozvolite... Nećete se ljutiti ako prisednem kod vas na kratko?

- Da, svakako, sedi, Anastasija – progovorih, najzad došavši k sebi zbog iznenadnog njenog pojavljivanja, te ustadoh da joj ustupim svoje mesto, ali joj je uslužni konobar već primakao donetu stolicu. Drugi konobar odmače moj tanjir i, postavivši pred Anastasiju čisti, predloži jelovnik.

- Hvala – zahvali Anastasija – zasad nisam gladna.

Ona zavuče u svoju hipi torbu ruku, dohvati odatle umotane u veliki list bobice brusnice i kljukve, položi ih na tanjir, i postavivši ga na sredinu stola, obraćajući nam se, reče:

- Poslužite se, molim vas.

- Kako si se obrela odjednom ovde, Anastasija? Zar u restorane zalaziš? – upitah ja.

- U goste sam kod tebe doputovala, Vladimire. Osetila sam da si ovde i odlučila da svratim. Da li vam mnogo smetam?

- Uopšte ne smetaš. Samo, što si se obukla tako neobično, našminkala?

- Isprva se nisam nakitila i našminkala, ali, kada sam prišla vratima restorana i kada sam htela da uđem, stojeći pored vrata čovek nije me pustio. Druge je propuštao, vrata pred njima otvarao, klanjao se, a meni je rekao: „Odmakni se, tetka, nije ti ovo menza“. Odmakla sam se u senku i osmotrila zašto druge pušta. Razumela sam, obučeni

su drugačije i držanje im nije kao moje. Brzo sam sve shvatila. Dve grančice sa drveta sam našla odgovarajuće, vrhom nokta sam ih rascepila i učvrstila na uši ukrase. Evo, pogledaj – okrenula je glavu pokazujući svoj izum – zar nije dobro ispalo?

- Odlično.

- I torbu sam na brzinu izmajstorisala, pojas od marame napravila, i našminkala se sokom od listića i latica. Žao mi je samo što sam suknju morala po šavu da raspam...

- Nisi morala baš toliko, skoro ti je do kuka. Do kolena bi bilo dovoljno.

- Želela sam da sve bude što bolje, da bi me pustili.

- A ruž za usne gde si našla? Usne su ti pravim karminom namazane.

- To sam već ovde. Kada je čovek na ulazu preda mnom vrata širom otvorio, u holu sam ogledalu prišla da bih se pogledala. Zanimljivo je bilo. Žene pred ogledalom stoje, a mene posmatraju. Jedna mi priđe i reče nekako uzbuđeno: „Gde si takvu odeću izvukla? Hajde da zamenimo sve. Prsten i ostale drangulije sa sebe takođe ću ti dati. Ako hoćeš, zelembaćima ću doplatiti“.

Objasnila sam joj da takvu odeću sama može brzo napraviti, grančicu-klips sam joj pre svega pokazala. Žene su nas okružile i radoznalo me posmatrale. Jedna je stalno govorila: „Ma, nije moguće, nije moguće“. Druga se raspitivala gde žurnal da nađe, u kom su takvi modeli i stil razrađeni. A još je ona koja je prva prišla, rekla da ako ovde pometnju napravim, moram znati da je ona glavna i da nikakve svodnike-zaštitnike ne priznaje, zato što su one slobodne i da će kome treba život zagorčati.

- Anka-smutljivica je to – saopšti Sveta – žestoka je, nje se zaista boje. Ona, ako neko počne da navraća, takve scene može da priredi, takve intrige, sve napada frontalno, te je nemoguće poradovati se ikada više.

- Žestoka... - zamišljeno reče Anastasija – a oči tužne, bilo mi je žao nje. Poželela sam da bar nešto učinim za nju. Kada me je

pomirisala i o parfemu počela da propituje, štapić sam joj podarila u kome je eterično ulje kedra, i naučila je kako da ga koristi. Odmah se namirisala, a i drugarice svoje, pa mi je ruž podarila i olovku, da oivičim usta. Nisam isprva uspela, pa smo se smejale. Pomogla mi je i rekla: „Ako ti ma šta treba, obrati se meni“... Stočić mi je njihov izdvojeni u sali predložila, ali sam odgovorila da sam došla samo da se pozdravim sa svojim... - Anastasija se ušepRTLjala, razmislila i onda rekla: ...da se pozdravim s tobom, Vladimire, i sa Vama. A možda bi mogao sa mnom po gradu da prošetáš? Vetrić s mora na obali pirka, tamo je vazduh bolji. Ili bi još ovde da ostaneš, Vladimire, sa prijateljima svojim? Sačekaću, dok sve ne završiš. Ili sam te... mnogo omela?

- Ma, uopšte me nisi omela, Anastasija, baš mi je drago da te vidim. Naprosto sam se isprva zabezeknuo od neočekivanosti tvoje pojave.

- Zaista? Pa, možda, da onda pođemo i prošetamo pored mora? Nas dvoje, ili svi zajedno? Kako hoćeš?

- Hajdemo, Anastasija. Nas dvoje.

Ali, da odemo tek tako nismo uspeli. Stolu se približavao poznanik Jelenin. On se, očigledno, isto tako dugo oporavlja od neočekivane pojave Anastasijine. „Trebalo je ranije, odmah otići“ - pomislio sam, ali je sad već bilo kasno. Oni su započeli svoj umobolni scenario. I Jelena se, kao da se u sebi pripremila, nekako ispravila, pogled spustila i kosu počela pažljivo da popravlja.

On priđe stolu, ali ne svojoj Jeleni, već Anastasiji. Malo se nakloni i progovori, nikoga ne primećujući osim Anastasije. Jelena zinu od zaprepašćenja, kada on predloži Anastasiji:

- Devojko, dozvolite da Vas pozovem na ples.

Anastasija ustade, osmehnu se i odgovori:

- Hvala Vam veliko na pozivu. Sedite, molim vas, na moje mesto. Nedostajaćete ovde. A ja nisam raspoložena sada za igru. Tek što smo odlučili moj... moj udvarač i ja, da pođemo i prošetamo po svežem vazduhu.

On, povinovavši se njenim rečima, sede na njeno mesto. Mi udvoje pođosmo prema izlazu.

Odlučio sam da odemo podalje od restorana, da malo prošetamo, kako je želela Anastasija, a onda uzmemo taksi i odemo do stana. Bilo je oko deset uveče. Od senovite aleje se spustismo do kamenite obale mora. Još nismo uspeli da stignemo do vode, kad začuh škripu kočnica i osvrnuh se. Iz zaustavljenog gore, pored ivice puta, džipa, prema nama kretoše petorica snažnih muškaraca. Kada su nas opkolili, ugledah među njima i ponavljača bikovskog vrata. Zaustavio se malo podalje od opkolivše nas četvorke, a razgovor zapodenu upravo on:

- Da se, prostačino, vratiš u birtiju. Dama tamo čezne za tobom.

Nisam mu odgovorio, i on iznova progovori:

- Da li si gluv, šta li, tebi govorim da se kod dame svoje vratiš. A ti pomešao damu i s drugom otišao. Sad ćemo ti pomoći da se vratiš.

Najbliži napumpani muškarac koraknu ka meni, i ja odlučih... Viknuo sam: „Beži, Anastasija“ - odlučio sam da prvo sa njim započnem tuču i da se bijem do poslednjeg daha, da bi Anastasija uspela da pobegne. Prvi sam pokušao da zadam udarac, ali mi je on zahvatom blokirao ruku, udario me u pleksus, a onda po licu. Padao sam na kamenje. Verovatno bih udario glavom, ali je Anastasija podmetnula dlan i ublažila udarac. U glavi mi se vrtelo i teško sam disao. Ležao sam i video da mi se približavaju licu noge napumpanog, obuvene u poluduboke cipele sa metalnim okovima. „Nogama će sad napasti“ - sinu mi. Približivši se, on zamahnu nogom, i tad Anastasija učini ono, što je u sličnoj prilici svojstveno svim ženama... Vrisnu. A njen krik!... On je samo u prvom trenutku bio normalan. Njegov zvuk trenutno iščeze, a bezglasni njen krik se divlje useče u bubne opne. Video sam kako ispadaju iz ruku nekakvi predmeti i kako zapušavaju uši oni, koji su nas opkolili. Trojica su pala i počela da se grče na kolenima od bolova. A ona je, dlanovima svojim mi zapušivši uši, skupljala u plućima vazduh i iznova vrištala. Njen krik, nalik na ultra zvuk, primoravao je već sve koji su nam se približili da se grče u

bolovima. Nisu shvatali šta se događa, otkuda dolazi taj neizdrživo reski zvuk. I kroz njene dlanove sam osećao njegovo žestoko delovanje, možda ne tako jako kao ostali, ali je bez obzira bilo užasno bolno. Potom sam ugledao kako odozgo sa puta, trči ka nama grupa žena. Anastasija je prestala da vrišti, rasklopila ruke, te sedoh na kamen. Trčeće ka nama žene su bile naoružane: neka flašom, neka alatom iz kola, jedna je trčala sa milicijskim pendrekom, druga – sa masivnim svećnjakom. Ispred svih Anka-smutljivica, držeći u rukama grlo razbijene flaše od šampanjca. Iz pravca dva žigulija kojima su one stigle, zaustavljenih pored džipa, polako je dolazila još jedna debeljuca u kućnoj haljini, očigledno pravo iz postelje, te, da se obuče kako dolikuje nije stigla. Na neki način je predvodnica prostitutki nekako dala znak za uzbunu, sabravši sve drugarice po poslu.

Izazovno hrabra, nakostrešena Anka se zaustavila na oko pet metara od naše, dolazeće k sebi grupe, koja je živopisno sedela i ležala po kamenju. Stajala je samo Anastasija, i njoj se obrati Anka:

- Nešto si, drugarice, mnogo muškaraca sa sobom pavela, nisu li ti dosadili?

- Sa jednim sam želela da popričam – spokojno odgovori Anastasija.

- A ostali šta onda ovde rade?

- Prišli su nam iz nekog razloga. Ne znam šta su hteli.

- Ne znaš? A ja znam šta ovi gadovi hoće – odgovori Anka, te obasu psovkaama Leninog poznanika. – Koliko ti još puta, tikvane, treba reći da ne diraš, skote bezdušni, moje devojke?

- Ona nije tvoja – prigušeno odgovori bivši ponavljač.

- Sve su moje koleginice, ako hoće, razumeš li, budalo. A tebi i tvojim slugama njuške ću unakaziti, ako se samo na još jednu moju drugaricu polakomi tvoja gubica svodnička. Zapamti. Neću trpeti ni jednog svodnika na svojoj teritoriji, ni jednog gada neću trpeti. Malo ti je što preduzetnicima krv piješ? Još i nama hoćeš da trguješ?

- Baš si se osilila. Ona nije tvoja. Nova je. Samo sam hteo da sklopim poznanstvo. A ti si, Anka, sve granice prešla. Šta se uplićeš?

Što ti je stalo do nje?

- Drugarica mi je. Razumeš! A veza sa tvojom sadistkinjom ti je dovoljna.

- Potpuno si izgubila razum, tebi će sve ženturače uskoro drugarice postati, je li?

Glas vođe više nije bio prigušeno uplašen. Shvatio sam zašto: dok je razgovarala sa njim Anka, njegova družina se povratila. Stavši pored predvodnika, oniži momak je držao u rukama pištolj, uperen u Anku. Drugi je već držao na nišanu svoga pištolja grupu prostitutki, koja je bila iza Anke. Grupa mladih žena, naoružanih kojekako, stajala je pred cevima banditskih pištolja. Rasprava se očigledno nije završavala u njihovu korist. Bilo je apsolutno jasno: još jedan tren, i one će biti slomljene moralno, unakažene fizički, ne govoreći pri tom, da će izgubiti svoju slobodu i zaradu. Tako sam želeo da bar nekako utičem na situaciju, da ne dopustim strašni ishod. Cimnuh za ruku stojeću pored mene Anastasiju, koja je netremice pratila situaciju. Zatvorih svoje uši rukama i kratko joj rekoh:

- Vrišti, Anastasija. Brže vrisni.

Ona spusti moje ruke i upita:

- Zašto da vrišim, Vladimire?

- Zar ne vidiš, raščišćavanje je ovo. Ove žene će sad rastgnuti, obogaljiti. Izgubile su. Za sve njih ovo je kraj.

- Ne za sve. Duh tri iz ove grupe, još uvek se bori.

- Ma, kakva je korist od duha pred cevima pištolja, one su pobeđene.

- Nisu pobeđene još uvek, Vladimire. Dogod se bori njihov Duh, niko ne sme da se meša. Tuđe mešanje može da popravi trenutno stanje, ali će uneti u njih neverovanje u sebe, te će se mnoštvo drugih okolnosti u ovom životu preokrenuti na njihovu štetu. One će početi da se uzdaju u pomoć spolja.

- Ma, pljuni na svoju filozofiju, bar sada. Kažem ti, situacija je jasna... - Umukoh, bilo je jasno da Anastasiju nikako ne mogu da ubedim. Sa žaljenjem sam pomislio: „Eh, da mogu ja tako da vrištim.“

Videvši spremnost svojih ortaka, ironično se naceri Lenin udvarač i svodnik i već sa osećajem nadmoći progovori:

- Govorio sam ti, Anka-radodajka, sasvim si omašila. Ovoga puta mi preuzimamo vlast. Bacajte svoje oružje, krave. Bacajte i skidajte se, sad ćemo vas sve odreda srediti.

Anka pređe pogledom stojeće i zalegle sa pištoljima bandite i odgovori uz uzdah:

- Možda ne treba sve, možda sam ja jedna dovoljna?

- Aha, strvino. Drugačije sad govoriš – uz kikot svojih drugara odgovori vođa. – Nisi nam dovoljna, sve ćemo vas ovde naučiti pameti – odsad ćete za nas raditi, kuje.

- Ma, otkud bi se toliko snage muške na sve nas kod vas odjednom našlo? Kad bi bar za jednu bilo dovoljno – prasnuvši u smeh, odgovori Anka.

- Začepi, strvino. Sve ćemo vas protresti.

- Baš sumnjam, mislim da ni sa jednom ne možete izaći na kraj.

- Sve ćemo vas do jutra opaljivati.

- Uh, dodijao si mi, dragi, sa svojim obećanjima, ne verujem ja u njih, u vašu mušku vrednost ne verujem.

- Sad ćeš poverovati, kučko. Njušku ću ti zdrobiti - već razjaren promuklim glasom suknu predvodnik, te koraknu ka Anki, navlačeći na ruku bokser.

Anja se odmaknu unazad i viknu svojim:

- Odmaknite se, devojke.

Grupa prostitutki se odmače nekoliko koraka unazad, izuzev nabusite debeljuce u kućnoj haljini koja je ostala da stoji kao ukopana. Kada je dugonja koraknuo ka Anki, ćutljiva debeljuca iznenada lenjo izgovori:

- Anj, je li Anj, šta misliš... Da započnemo?

- Opet si nestrpljiva, Maška - odgovori uzmičuća Anka. – Pa, počni, kad si nestrpljiva.

Debeljuca mirno i ženstveno trgnu dve strane svoje kućne haljine, razlete se dugmad. Razgolitiše se njene grudi i sasvim uzane

gaćice, i još se razotkri... Pod kućnom haljinom debeljuce je bio automat Kalašnjikov sa prigušivačem i optičkim nišanom za noćno ciljanje. Ona povuče zatvarač, nasloni kundak automata na rame, nasloni na kundak obraz uprevši pogled kroz nišan:

- Samo, Maša, nemoj rafalom. Ovde ti nije goruća tačka. Samo pojedinačnim mecima. I sama znaš da svaki metak mnogo košta – posavetova Anka.

- Aha – odgovori, ne skidajući pogled sa nišana, buca – i istog trenutka ispali, verovatno sa intervalom od po sekundu, pet pojedinačnih hitaca. Ali, kakvih! Prvi metak odvali potpeticu predvodnika, a možda ga je i ranio u nogu. On odskoči prema moru, hramajući. Četiri naredna metka se zariše pored svakog bandita. Tog trenutka počеше da se sakrivaju iza kamenja, a ko nije našao u blizini kamen, ničice se baci na zemlju.

- Anj, reci im, neka prema vodi puze. Inače će ih odbijeni meci iskasapiti - reče debeljuca, ne spuštajući automat.

- Čuli ste, mili moji. U vodu ćete morati. Za metke koji rikošetom lete, Mašenjka još nije naučila da bude odgovorna - mazno saopšti Anka, već i onako puzećim prema vodi, reketašima-banditima.

Posle jednog minuta su svi, zajedno sa svojim vođom, stajali do pojasa u morskoj vodi.

Anja priđe Anastasiji, i one su se neko vreme ćutke gledale u oči. Stoje i procenjuju, ništa ne govoreći. Potom Anja tiho i sa nekom tugom reče:

- Ti, drugarice, htela si da prošetaš ovuda sa svojim drugom. Pa, prošetaj. Veče je predivno, tiho i toplo.

- Da, vazduh dobar ka gradu duva – odgovori Anastasija i dodade: - Umorila si se Anja, možda, u bašti svojoj da se odmoriš?

- Možda... samo, devojaka mi je žao, i bes me zbog ovih... seljačina izjeda. A ti si iz sela doputovala?

- Da.

- Da li je lepo u selu tvom?

- Lepo. Ali, nije uvek spokojno kada na drugim mestima nije baš dobro, kao sada ovde.

- Ne obraćaj pažnju. Dođi nam opet. Krećem, moram da radim.

A vi šetajte mirno.

Anja pođe ka kolima, a za njom njeno društvo. Kada su prolazile mimo sedeće na kamenu debeljuce, na čijim je golim kolenima ležao automat, Anja reče:

- Odmori se malo ovde zasad, Mašenjka. Poslaćemo kola kasnije po tebe.

- Mene klijent čeka, ja sam pravo od njega. A već je platio.

- Uslužićemo mi tvog klijenta. Reći ćemo mu da te je stomak zboleo. Šampanjac je, tobože, bio nekvalitetan.

- Votku sam pila. I to samo pola čašice.

- Ma, pojela si, recimo, nešto...

- Nisam jela. Jednu bombonu sam pojela i piroškicu.

- Eto-eto, piroške, znači, nisu bile sveže. Koliko si ih pojela?

- Ne pamtim.

- Ma, ne jede ona manje od četiri – reče jedna od devojaka. – Tačno, Maša?

- Možda je tačno. Cigaretu mi onda ostavite. Jer, dosadno je ovde.

Anja ostavi pored debeljuce kutiju cigareta i upaljač, te devojke pođoše.

- Hej, - razleže se iz vode glas - šta vam je, zar ovu svoju na kamenu ostavljate?

- Ostavljamo, mačići, ostavljamo - odgovori Anja – odmah sam vam rekla, samo jedna je za vas dovoljna. Sve ste hteli. A sa vama je i njoj jednoj dosadno, očigledno.

- Ako muškarci za vašu bezdušnost saznaju... Ako saznaju... Sa vama posle toga niko neće leći. Neće leći, pa taman da same plaćate.

Pet prigušenih hitaca u ujednačenim kratkim intervalima se razleže iz pravca kamena. Pet puta pljusnu voda, po jednom oko svakoga od stojećih, prisilivši ih da još dalje uzmaknu u more. Anja se okrenula i upozorila:

- Vi samo, momci, Mašenjku nemojte da nervirate. A s kim treba, bićemo mazne, nežne. Verne, kao psići ćemo biti. S kim treba,

jeste li razumeli? Ma, s kim bi... – i odjednom, zvonkim i strastvenim glasom, pentrajući se uzbrdo ka kolima, Anja zapeva:

*Obrasle su stazice-puteljci,
Kud su prolazile miloga nogice.*

U tonu sa njenim glasom, intonacijom strastvenom i tužnom, prihvatiše pesmu verući se uzbrdo mlade prostitutke:

*Obrasle mahovinom i travom,
Čini se, šeta dragi sa drugom.
Kud mili ode, gde nestade:
Siroto srce plače, pati.*

Odvezle su se sa pesmom o stazicama-puteljcima. Odoše na svoj posao.

TVOJE ŽELJE

Zajedno sa Anastasijom stigoh do svog stana skoro u ponoć. Stavljajući ključ u bravu, osetio sam strašan umor od ovog, događajima prepunog, dana. Ugledavši krevet, rekoh Anastasiji da užasno želim da spavam, i odmah odoh pod tuš. Kada sam izašao, Anastasija me obavesti:

- Pripremila sam ti postelju, a sama ću na balkon leći.

„Verovatno joj je zagušljivo u stanu“ - pomislih i pođoh da

pogledam kako je sebi na balkonu postelju sredila. Na podu balkona je bio prostrt ćilim, preko njega – hartija bela, koju su gazde za krećenje stana pripremile. Umesto jastuka, bluzu je svoju presavila i malenu grančicu kod uzglavlja položila.

- Kako tu možeš da se naspavaš, biće ti tvrdo i hladno. Bar ćebe uzmi.

- Ne brini se, Vladimire, ovde je dobro. Vazduh je svež, zvezde se vide. Kako je nebo zvezdano danas, pogledaj! I vetrić pirka blagi, topli – neću ozepsti. Lezi, Vladimire, pored tebe ću malčice posedeti na ivici kreveta tvog, a kada zaspiš, i ja ću leći.

Legoh na Anastasijom namešten krevet. Mislio sam da ću odmah zaspati od umora ali, ne lezi vraže. Misao ili spoznaja, da je čovek, da su ljudi svi – naprosto igračke u kandžama nekakvih slučajnosti, kao da je pržila sve u meni, ne dajući mi mira. Onda je i jed počeo da se povećava prema onima, koji te slučajnosti stvaraju, i prema Anastasiji. I prema Anastasiji, zato što sam smatrao da i ona isto tako sasvim sigurno može biti upletena u uobličavanje tih slučajnosti, na kraju krajeva, barem u mom životu.

- Nešto te uznemirava, Vladimire? – tiho upita Anastasija. Malo se pridigoh.

- Još pitaš? Poverovao sam ti... Želeo sam da ti verujem... Naročito u to da je čovek, svaki čovek, u stanju da život svoj, sam srećnim učini. Osobito sam u naselja poverovao ekološka, u kojima će ljudi, obezbeđeni rođenom zemljom, moći da žive. Da će decu svoju sretnu odgajati. Škole će tamo biti dobre. Poverovao sam ti da je svaki čovek – najmilije dete Božije. „Čovek je – vrhunac stvaranja“ - tako si govorila, zar ne? Jesi li govorila?

- Da, Vladimire, govorila sam ti to.

- Razume se da si govorila. Kako si mi ubedljivo dokazivala sve, te ne samo da sam poverovao, već sam počeo da delam, naselja da organizujem. Papiri zvanični su uveliko u razne ustanove državne poslati. Prijave ljudi se prikupljaju u Fondu. Projekat je naručen, izrađuju se planovi bašti i nasada različitih. Dobro bi bilo da sam ti

poverovao, i da je tu kraj, ali ja sam sa radošću započeo da radim. Ti si znala! Znala si da ću raditi!

- Da, Vladimire, znala sam. Jer, ti si preduzetnik. Ti si uvek spreman na opipljivo delanje, na ovaploćenje...

- Uvek spreman? Kako je jednostavno sve, zar ne. Naravno. Za ovo vidovnjak ne treba biti. Svaki preduzetnik, ako poveruje u nešto, počinje da dela. I ja sam, kao budala, počeo.

Više nisam mogao da ležim, skočio sam iz postelje, prišao prozoru i otvorio ga, zato što je u sobi, ili u meni samom, postalo prevruće.

- Zašto glupim smatraš svoje postupke, Vladimire? – spokojno me upita Anastasija.

Njen mir, licemerje, kako sam tada procenio, još su me više razbesneli.

- I ti tako mirno pričaš? Mirno! Kao da ne znaš, da je čovek u stvari samo šrafčić u nečijim rukama. Upravljaju čovekom kroz raznorazne okolnosti. Sa lakoćom nekakve sile mogu da upravljaju svakim čovekom. Ako im se prohte – u rat pola čovečanstva mogu da uvedu. Silom ga uguraju i posmatraju, odnekud odozgo ili sa strane, kako se ubijaju ljudi međusobno. A ako im se prohte – religiju će neku poturiti, i opet nadzirati kako ljudi raznih religija za svoju veru ratuju. Ushte im se – mogu sa jednim čovekom da se poigraju. Uverio sam se u to. Uverio sam se zahvaljujući ljudima, koji su u stanju da analiziraju dešavanja, umnim ljudima.

- I na koji način su uspeli ti pametni ljudi da te ubede, da je čovek samo igračka u rukama nekakvih sila?

- Izveštaj sam jedan preslušao. Tamo su o meni govorili. Zainteresovali su se ljudi pametni za ono što se dešava u društvu zbog knjiga. Za tebe su se zainteresovali i mene. Proučili su svaki dan mog boravka na Kipru, dok sam četvrtu knjigu pisao. Sve su utvrdili, a onda proanalizirali. A ja, zamisli, nisam ljut na njih što su me uhodili. Čak sam im i zahvalan, što su mi oči napokon otvorili i pokazali, kako se sa čovekom poigravaju. Slučajnosti ne bivaju, njih pripremaju, u to

sam se uverio na sopstvenom iskustvu.

- Na kakvom iskustvu, zar si vršio eksperimente, Vladimire?

- Nisam ih ja izvodio, na meni su ih provodili. Dok sam na Kipru boravio, za ribu rečnu sam rekao – pojavila se riba. O kedrima sam govorio – i kedri su se pojavili. U crkvu sam noću pozeleo da odem – i crkva se pojavila, i kapija se crkvena noću otvorila, mnogo toga se još dešavalo, samo da bih pisao, verovatno ono, što je njima nužno. A najvažnije – unuka boginje Afrodite se pojavila. Pričao sam sa nekim ljudima na Kipru da želim da se susretnem sa unukom, zato što su mi oni izvukli svoju Afroditu. Plakati su posvuda o njenom kupalištu okačeni, govore o njoj s ohološću. Sve u svemu, rekao sam im da ću se susresti sa unukom boginje Afrodite. Rekao – a posle nekoliko dana se odista pojavila devojka vatrenih očiju, uglavnom, tako su se okolnosti složile, da su svi zaključili – poslala je Afrodita svoju unuku, čudesa su se kroz tu devojku dešavala, i sama se preobrazila. A ko je te okolnosti tako uredio, jednu za drugom? Ko? Ja ništa nisam učinio. Da se samo jedna stvar slučajno promenila... Kad ovde - sve, a sve ne može biti slučajnost, već zakonomernost. Do takvog su zaključka naučnici došli. U pravilnost takvog zaključka sam i ja ubeđen. Ni ti ovo ne možeš poreći.

- Nemam nameru da osporavam zakonomernost dešavanja, Vladimire – spokojno primeti Anastasija.

Sledio sam se, ophrvata me je trenutno neka nestvarna otupelost posle njenih poslednjih reči. A ja sam se nadao, slabašno, ali sam ipak očekivao, da će moći da razveje učvršćeno u meni uverenje, o potpunom ništavilu čovekovom i celog ljudskog roda, ali to nije učinila. Ma i kako bi neko mogao da osporava nešto tako očigledno? Ravnodušan prema svemu, stajao sam pored prozora, u osvetljenoj samo mesečinom sobi, posmatrajući zvezde.

Negde tamo, možda, na jednoj od tih zvezda žive oni, koji vladaju nama, poigravajući se s nama. Oni žive! A zar se može nazvati životom naše postojanje? Pokorna nečijoj volji igračka, ne može samostalno živeti, što znači – da mi i ne živimo. Nama je umnogome

„sve svejedno“.

Iznova je progovorila tihim i spokojnim glasom Anastasija. Ali, njen glas nije izazvao u meni apsolutno nikakve emocije, odzvanjao je kao neki nebitan zvuk.

- Vladimire, ti i ljudi, koji su ti poslali audio-kasetu sa izveštajem, pravilno ste ustanovili: zaista postoje energije koje imaju moć da menjajući vreme, sjedinjuju u jedinstveni niz razne događaje ili, kako se desilo s tobom, stvore niz okolnosti neophodnih za postizanje određenog cilja. Čistih slučajnosti nema, to je jasno već mnogima. Slučajnosti, čak i one koje se čine najneverovatnijim, programiraju se. Programira se sve što se dešava, sa svakim čovekom. I to što je bilo s tobom na Kipru, postalo je jasan primer istraživačima i tebi, prirodno, da je isprogramirano, a potom ovaploćeno u stvarnost. Reci mi, molim te, ne bi li možda želeo da saznaš, gde se sada nalazi programer upravo tvojih slučajnosti?

- Kakva je razlika, gde se nalazi. Meni je svejedno. Na Marsu, Mesecu... Da li mu je dobro ili rđavo.

- On se nalazi u ovoj sobi, Vladimire.

- Znači, to si ti? I ako je tako, to takođe ništa ne menja. Više nisam ni iznenađen, niti ljut. Mi smo vođeni, u tome je tragični bezizlaz svih ljudi.

- Ja uopšte nisam glavni programer tvojih slučajnosti, Vladimire. Ja tek malčice mogu da utičem.

- Ko je glavni? Nas ima samo dvoje u sobi. Ili postoji treći, nevidljivi programer?

- Vladimire, taj programer je u tebi samom, to su tvoje težnje.

- Kako to?

- Samo želje, stremljenja ljudska, mogu uključiti ovaj ili onaj program delovanja. Takav je zakon Tvorca. Niko i nikada, nikakve energije vaseljenske taj zakon ne mogu da naruše. Jer, čovek je – gospodar svih energija vaseljenskih! Čovek!

- Ma, na Kipru ništa nisam pokretao, Anastasija. Sve se dešavalo samo, slučajno, bez mene.

- Neprimetno, ali bivajući sastavnim delom mnogo bitnijeg, što vodi ka ispunjenju suštinskog, dešavalo se bez tebe, ali su osnovnim događajima prethodile tvoje želje. Zar nisi pozeleo susret sa unukom boginje Afrodite? Čak si iskazao svoju želju pred svedocima i ne samo jednom to ponovio.

- Da, izrazio sam...

- Ako to pamtiš, onda, kako se mogu nazvati sluge koje ispunjavaju volju gospodara, vlastelinima, a gospodina - igračkom u njihovim rukama?

- Da, to bi bilo glupo. Zanimljivo to sasvim proizlazi. Neverovatno... Želje... A zašto se onda sve želje ne ispunjavaju? Mnogi nešto hoće, a to se ne ispuni.

- Od važnosti cilja mnogo zavisi. Od saglasja želja ka svetlom ili tamnom. Od snage htenja. Čim je cilj stvarniji i svetliji, tim će više svetlih sila biti privučeno za ostvarenje. Za njegovo postignuće.

- A ukoliko je cilj taman, na primer, napiti se, potući se, rat zapodenući?

- Tada će se latiti posla tamne sile, kojima svojom voljom čovek daje mogućnost da dejstvuju. Kao što vidiš, prvobitna i osnovna jeste ipak želja čovekova! Tvoja želja, Vladimire.

Počeo sam da poimam rečeno Anastasijom, a u duši je postajalo sve bolje i bolje. Veoma prijatna mesečeva svetlost ispunjavala je celu sobu, a zvezde na nebu, činilo se, svetle ne nekom hladnom, već toplom svetlošću. I sedeća na ivici kreveta Anastasija, kao da je počela bolje da izgleda. Rekao sam joj:

- Znaš, Anastasija, tamo sam se na Kipru, ako pošteno govorim, najpre skoro propio. Zato što mi se ništa nije dopadalo ispočetka. Ruski niko ne govori. Raditi je nemoguće, jer su uokolo samo zabave. Šta li me je, razmišljao sam, ovamo donelo, možda, da se sa prostitutkama upoznam? Mnogo je tamo žena, onih lakog morala, iz Rusije i Bugarske.

- Eto vidiš, Vladimire, ushtelo ti se – odmah su se pojavile. Napio si se votke i ugovorio sastanak sa njima. I sa ženom iz

Bugarske, a i iz Rusije. Samo, znatno pre toga si pozeleo da se susretnes sa unukom Afrodite. Jača je tvoja prva želja bila. Pojavila se ona i zaštitila te od svega pogubnog, i pomogla ti.

- Da, pomogla mi je. A otkud ti o Bugarki znaš?

- Zbog preživljavanja svojih, Vladimire.

- Ne razumem, ali nije ni važno. Bolje mi reci, ta devojka, Jelena Fadejeva, nije unuka boginje Afrodite, Ruskinja je, radi na Kipru za turističku agenciju. A ja sam pričao o unuci Afroditinoj. Znači, te svetle sile nisu mogle istinsku unuku Afroditinu da mi pokažu?

- Uopšte nije istina da nisu mogle. Pokazale su ti je. Boginja Afrodita – sada je energija. Ona je kadra da se na neko vreme poveže sa energijom bilo kog čoveka. Ako se smisao u tome predvidi odgovarajući. Jelena Fadejevaja je, kada je bivala pored tebe, posedovala dve energije. Za mnogo toga je imala snage tih dana. Mnogo toga je uspeła da uradi, i da ti pomogne joj je pošlo za rukom.

- Da. Hvala joj. I boginji Afroditi hvala.

Neprimetno su se rasplinjavala sva preživljavanja i neprijatni osećaji moji, kakvi su bili dok sam smatrao da su svi ljudi samo igračke u rukama nekih sila. Sada, posle razgovora sa Anastasijom, nastupila je sigurnost i smirenost.

Neko vreme sam ćutke posmatrao kako pod mesečevom svetlošću sedi na ivici postelje, skromno položivši ruke na kolena, Anastasija, a onda... Do ovoga trenutka ne mogu da pojmem kako se to desilo. Odjednom rekoh:

- Shvatio sam ko si ti, Anastasija, ti si – uzvišena boginja – rekoh to i, spustih se pred njom na kolena.

Uzvik očajanja i bola ote se iz grudi Anastasijinih. Naglo ustade, odmače se od mene, nasloni se na zid, i bukvalno kao u preklinjanju stisnu na grudi svoje ruke.

- Vladimire, molim te, ustani sa kolena, ne treba da mi se klanjaš. O Bože, Bože, šta sam učinila, hitala sam, oprosti mi zbog nejasnih tumačenja sinovima tvojim! Vladimire, pred Bogom su svi ljudi jednaki, jedni drugima ne treba da se klanjaju, ja sam prosto

žena, ja sam čovek!

- Veoma se razlikuješ od svih ljudi, Anastasija, i ako si običan čovek, ko smo onda mi, ko sam ja?

- Ti si isto tako čovek, samo u užurbanosti večitoj svoj proživljavajući vek, još nisi uzmogao da promisliš o predodređenju svom.

- Mojsije, Isus Hrist, Muhamed, Rama, Buda – ko su oni, kako se prema njima odnosiš?

- Moju stariju braću si imenovao, Vladimire. Dela njihova nemam prava da procenjujem, samo jedno ću reći: niko od njih ljubav zemaljsku nije postigao potpunu.

- Ne može biti, svako od njih, čak i sada, ima milione poštovalaca.

- Ali, poklonjenje ne znači ljubav. Ono klanjajućem, svojstvenu samo čoveku, snagu misli oduzima. Golemi egregor moje braće milionima godina je podsticalo mnoštvo ljudi, pri čemu je svaki klanjajući umanjivao energiju svoju. Kroz vekove se poprilično lovaca drznulo da dela braće moje kudi. Nisam poimala zbog čega oni egregor svoj tako brižljivo napajaju, energiju hiljadugodišnju gomilajući. Niko nije mogao njihovu tajnu da odgonetne, dok sadašnjost nije započela. I braća su odlučila: akumulirano u jedno jedino prikupiti, živućim danas ljudima na Zemlji energiju svoju raspodeliti. Milenijum novi Zemlji predstoji, u njemu će bogovi Zemlju naseljavati – oni ljudi, čija spoznaja dozvoljava da energiju preuzmu.

Vladimire, molim te, ustani sa kolena! Ocu bilo kom bolno je da vidi potčinjenog, oborene glave, na kolenima - sina svog. Isključivo je tamno uvek nastojalo da omalovaži važnost ljudsku. Vladimire, ustani sa kolena, nemoj izneveravati sebe! Ne udaljuj se od mene.

Anastasija se strašno uzrujala, te ispunih njenu molbu i ustadog sa kolena, rekavši:

- Ma, nisam se udaljavao, već naprotiv, čini mi se da sam počeo da te razumem. Samo se ne slažem da divljenje ljubavi smeta. Svi vernici, naprotiv, govore da vole Boga. Kleknuo sam pred tobom kao

pred boginjom, a ti si se uplašila iz nekog razloga, uznemirila.

- Već se više od pet godina poznajemo, Vladimire. Od noći one, kada je naš sin začet, prošlo je mnogo dana, ali se od tada u tebi ni jednom želja nije pojavila da me dotakneš, da me pogledaš onim pogledom, kojim si darivao žene ostale. Neshvatanje, a sad i divljenje, Ljubavi da se razmahne ne daju. Od dubokog poštovanja deca se ne rađaju.

- Pa to je zato, što ti kao da nisi žena, Anastasija, a sad si postala nešto poput informacionog skupljača. Ne samo ja, već i drugi ne shvataju odmah šta govoriš. Šta znači, na primer, «ne izneveravaj sebe»? Zašto si mi tako rekla?

- Pismo si ruskom Predsedniku napisao, Vladimire, ali si pri tom, sam u sebe posumnjao i umalo nisi nastradao. Prestao si da delaš i na drugog prebacio probleme, i to na samo jednog Predsednika.

- To je zato, što je on jedini u Rusiji koji istinski nešto može da uradi.

- Sam neće moći, volja većine je nužna. Uz to, zašto si se obratio samo jednom predsedniku? Postoje predsednici i u Ukrajini, i u Belorusiji, i u Kazahstanu...

- Pa, ti si o Rusiji samo govorila, Rusija je – Domovina moja.

- A u ličnoj karti ti piše da si Belorus.

- Da, Belorus. Otac moj je Belorus bio.

- A detinjstvo si celo proveo u Ukrajini.

- Da, proveo sam. I to je najviše što pamtim iz detinjstva. I seljačku kuću belu, slamom natkrivenu, i nasip, sa kog sam sa dečurlijom susedskom brkate čikove lovio. A deka i baka se ni jednom u mom prisustvu nisu posvađali, niti su me ikada kažnjavali.

- Da, da, Vladimire, seti se kako si sa dekom svojim u bašti malene sadnice sadio...

- Sećam se... Baka ih je zalivala iz vedra.

- Do današnjeg dana se u selu Kuznici u Ukrajini, selu u kom si se rodio ti, bašta održala, čvrsto drveće njeno stalno rađa, čekajući tebe.

- Pa, gde je onda Zavičaj moj, Anastasija?

- U tebi je on.

- U meni?

- U tebi! Materijalizuj ga zavek na Zemlji, tamo, gde ti Duša kaže.

- Da, morao bih nekako u sebi da raščistim, a zasad imam takav osećaj, kao da sam po zemlji razvučen.

- Vladimire, umoran si, emocija nam je mnogo dan doneo protekli. Lezi, odspavaj, snagu će ti san do jutra vratiti, i poimanje će novo doći...

Legao sam na postelju i osetio kako je uzela svojim dlanovima moju ruku. Sad će nastupiti duboki san, već sam znao – ona može učiniti san dubokim i spokojnim, da bi mi izjutra bilo dobro. Pre nego što sam zaspao, uspeo sam da kažem:

- Znaš, Anastasija, učini, molim te, da iznova mogu da vidim predivnu budućnost Rusije.

- Dobro, usni, Vladimire, videćeš je.

Tihim glasom bez reči, zapevala je Anastasija, činilo se, uspavanku. «Izvanredno je ipak, što ljudi sami sve mogu za sebe da isprogramiraju», uspeo sam da pomislim, tonući u prijatni i spokojni san o budućoj Rusiji.

VEČNOST JE

PRED NAMA DVOMA

Izlazeće sunce je obasjalo kroz nespuštene roletne krevet. Ono me je i probudilo. Divno sam se naspavao! U meni se snaga neka neobična pojavila, čak sam i gimnastiku pozeleo da uradim ili još nešto fizički. I raspoloženje je savršeno. A iz kuhinje se zveket posuđa čuje. «Ne mogu da verujem – pomislih – nije valjda da Anastasija doručak pokušava da pripremi. Ma, ona ne zna kako se kuhinjski aparati koriste, ni kako se gas uključuje. Možda joj pomoć treba?» Obukao sam trenerku, otvorio vrata od kuhinje i, kako sam ugledao Anastasiju, trenutno me je talas strastveni preplavio.

Prvi put sam ugledao usamljenicu iz tajge Anastasiju ne u sibirskoj šumi, ne na njenoj poljani, ne na obali reke, već u najuobičajenijoj za prosečnu gradsku ženu sredini – u kuhinji. Bila je nagnuta nad ringlom, pokušavajući da namesti dovod gasa. Čas je dodavala, čas smanjivala dotok gasa, ali se stari gasni šporet nije

mogao lako podesiti.

U kuhinji je Anastasija izgledala kao sasvim normalna žena. Što li sam je sinoć preplašio svojim klečanjem? Verovatno sam ili popio mnogo, ili sam bio isuviše umoran.

Anastasija je osetila da je posmatram i okrete se ka meni. Jedan obraz joj je bio malko umazan brašnom, a na oznojeno čelo se zalepio pramen kose koji je provirivao ispod marame. Anastasija se osmehivala. A glas... Čaroban glas njen...

- Predivan, lep nastupajući dan ti želim, Vladimire. Već sam skoro sve za doručak pripremila. Još malčice je ostalo. Dok se umiješ, sve će biti gotovo. Umivaj se bez brige, ništa neću upropastiti, već sam se snašla...

Nisam odmah pošao u kupatilo. Stajao sam, i kao omađijan posmatrao Anastasiju. Prvi put za pet godina poznanstva video sam istinski, kako je čudesno lepa ta žena. Ne može se opisati ta lepota. Čak i sa umazanim obrazom, bez frizure, jednostavno zategnutom kosom, običnom odećom koja nije moderna, ona je, bez obzira na sve, prelepa.

Oдох u kupatilo i obrijah se brižljivo, a Anastasija mi iz glave ne izlazi sa svojom lepotom. U sobu sam iz kupatila otišao, seo na već sređen krevet, i nikako da odem u kuhinju. O njoj, iz nekog razloga, sa uzbuđenjem nastavljam da razmišljam. O Anastasiji.

Pet godina se znam sa tom ženom – samotnicom iz sibirske tajge. Pet godina... A kako se izmenilo sve u životu za ove godine! Retko se vidimo, a ona kao da je uvek pored mene. I to je ona! Svakako su se zahvaljujući njoj sredili moji odnosi sa ćerkom. Sada imamo savršen odnos. A žena, bez obzira što nisam bio kod kuće ni jednom za pet godina, već sam samo telefonirao, po njenom glasu osećam da bez uvređenosti i hladnoće razgovara sa mnom. Priča mi, kao da je sve normalno u porodici.

Anastasija... Ona me je izlečila. Lekari nisu mogli, a ona je uspela. Shvatao sam da mogu da umrem, a ona me je izlečila i načinila čuvenim. Sada mi za knjige velike honorare nude, a tamo su

njene reči. Razgovara uvek blago, ne ljuti se nikada. Na nju se rasrdiš neočekivano, a ona se ipak ne ljuti. Razume se, suštinski je izmenila moj život, ali ga je izmenila nabolje. Rodila je moga sina! Svakako, nije standardno stanje – u tajgi, na njenoj poljani živi moj sin, ali je njemu bez sumnje lepo sa njom. Ona je veoma dobra. Trebalo bi joj reći nešto lepo i nešto dobro učiniti. Samo šta? Ništa joj nije nužno. Čudo kako to proizlazi – makar i polovinom sveta vladao, a ona kao da ima više. Ipak, pozeleo sam da joj nešto podarim. Odavno sam joj kupio bisernu ogrlicu. Ne gajene, već prirodne, krupne bisere. Odlučio sam – idem iz ovih stopa da joj ih poklonim. Izvadio sam iz kofera kutiju, uzeo iz nje ogrlicu i, umesto da krenem u kuhinju odmah, počeh da se presvlačim iz nekog razloga. Umesto trenerke - pantalone, košulju belu obukoh, pa još i kravatu stavih. Onda ogrlicu u džep spustih, a u kuhinju nekako ne mogu od uzbuđenja. Stadoh pored prozora i stojim sav nalickan. Potom se ipak sabra. „Ma, koji mi je đavo – razmišljam – uzbuđenje nekakvo blesavo...” – te pođoh u kuhinju.

Sedeći u iščekivanju za postavljenim stolom, Anastasija mi pođe u susret. Već je bila očešljana i uredna. Ustala je i ćutke me posmatrala svojim nežnim pogledom sivo-plavih očiju. A ja stojim i ne znam šta da kažem. Potom joj se obratih, iz nekog razloga na «vi»:

- Dobro jutro, Anastasija. – Ovo obraćanje na «vi» me je potpuno zbunilo. A ona, kao da nije ni primetila, odgovori ozbiljno:

- Zdravo, Vladimire. Sedi, molim te, doručak te već čeka.

- Sad ću sestii... Prvo sam želeo da ti kažem... Da ti kažem, evo šta... – ali, reći nikako nisam mogao da se setim.

- Reci, Vladimire.

Zaboravio sam šta sam hteo da kažem. Pridoh Anastasiji sasvim blizu i poljubih je u obraz. Buknu celo telo strašću silovitom. A obrazi Anastasijini se zarumeneše i trepavice uzdrhtaše, življe negoli obično. Progovorio sam, nekako ne svojim, već nekim stisnutim glasom:

- Ovo je od svih čitalaca za tebe, Anastasija. Mnogi ti zahvaljuju.

- Od čitalaca? Hvala veliko svim čitaocima. Zaista veliko hvala – tiho prošapta Anastasija.

Tada je hitro poljubih u drugi obraz i reko:

- Ovo je od mene. Ti si tako dobra i mila, Anastasija. Ti si, Anastasija, prelepa. Hvala ti što postojiš.

- Smatraš me lepom, Vladimire? Hvala ti... Zaista tako misliš...?

I ona je takođe bila uzbuđena. Nisam znao šta dalje da činim. Onda se setih biserne ogrlice u džepu. Brzo je dohvatih iz džepa, te počeh da razdvajam upletene niti:

- To je dar za tebe, Anastasija. To je biser... pravi... nije veštački. Znam da veštačko ne voliš. Ovo je prirodan biser.

Kopča nikako da popusti, ja je cimnuh, nit se pokida i, rasuše se po kuhinjskom podu svi nanizani biseri, odletevši na sve strane. Sedoh na pod da ih pokupim. I Anastasija je takođe skupljala, i njoj je to uspevalo brže. Posmatrao sam kako slaže na svoj dlan perle. Razgleda svaku pažljivo, a ja nisam mogao da skinem pogled sa njenih kretnji. Sedim na podu oslonjen o zid i posmatram kao omađijan. Sedim i mislim u sebi, kako je uobičajeni nameštaj u standardnoj kuhinji, a kako je čudesno i predivno na duši. Od čega? Verovatno od toga što se u toj kuhinji nalazi ona – Anastasija. Uz mene je, a da je zagrlim nemam smelosti. Ona, koja se činila u početku, tada, u tajgi pre pet godina, kao ne sasvim normalna samotnica, sada deluje kao zvezda, koja se na tren sa neba spustila. Tu je, sasvim blizu, a kao zvezda - nedostižna. I godine... Uh, godine moje... Posmatrao sam netremice kako ustaje Anastasija, kako slaže na tanjirić sa stola skupljene perle. Potom okrete glavu ka meni. A ja sam, kao opčinjen, ostao da sedim na kuhinjskom podu oslonjen o zid i posmatrao njene sivo-plave oči. Nije skrenula svoj nežni pogled.

- Ti si evo, pored mene, Anastasija, a ja ni da te dotaknem ne mogu sada. Osećaj je, kao da si zvezda daleka na nebu.

- Zvezda? Tako osećaš? Zašto? Evo! Kod nogu tvojih je ona – zvezdica, ženom običnom postala.

Anastasija se brzo spusti na kolena, te sede pored mene na pod. Položila mi je obe ruke na rame i priljubila glavu. Osetio sam kako kuca njeno srce, samo je moje mnogo jače tuklo. A njena kosa je

mirisala na tajgu. Disanje, kao vetrić blagi, mirisom cveća omamljuje.

- Zašto te nisam u mladosti sreo? Kako si mlada, a meni je već...

Pola veka sam skoro proživeo.

- Prema Duši bludećoj tvojoj čitav život sam se probijala, ne teraj me sada od sebe.

- Ostariću uskoro, Anastasija. I život će se moj završiti.

- Dok budeš stario, uspećeš svoje očinsko drvo da posadiš, grad budućnosti predivni sa ljudima da utemeljiš, i vrt čudesni.

- Potruđiću se. Jedino mi je žao što sam neću dugo u tom vrtu poživeti. Dok on izraste, neće samo jedna godina proći.

- Ako ga utemeljiš, večito ćeš u njemu živeti.

- Zauvek?

- Razume se. Ostariće tvoje telo i umreti, ali će uzleteti Duša.

- Uzleteće Duša umrlog, to znam. Vinuće se Duša – i sve, to je kraj.

- Oh, kako je prekrasan dan današnji! Zašto onda, Vladimire, neveselu budućnost stvaraš? Sam je stvaraš sebi.

- Ne stvaram je ja. Takva je objektivna stvarnost. Primiće se starost, potom smrt svakome. Pa, čak i ti, maštarko moja mila, drugo nećeš izmisliti.

Anastasija uzdrhta, malo se odmače od mene, a vesele i mile oči u oči me gledaju i blistaju, uverenošću radosnom sijajući uprkos svemu.

- Nemam razloga da izmišljam, Istina je uvek jedna. Događa se smrt telesna, jasno je to svima. Telesna! U svemu ostalom, smrt je – san, Vladimire.

- San?

- Da, san.

Anastasija se pridiže na kolena i obrati mi se gledajući me pravo u oči. Ali, nekako je tako progovorila da je zamukao radio u kuhinji, utišali se glasovi i šumovi iza prozora, kada je jedva čujnim glasom izgovorila Anastasija:

- Ljubljeni moj! Večnost je pred nama. Izbija svom snagom život

uvek. Zračak sunašca bljesne u proleće, u novom zaikri Duša. Ali i telo prolazno neće se zalud tiho prekriti zemljom. Sveži cvetovi i trava, iz naših tela će iznići u proleće. Večno ćeš slušati poj ptica, piti kapi kiše. Na nebu plavom večni oblaci će te svojom igrom radovati. Ako se po Vaseljenu beskrajanom prahom raspršiš nevericu ispoljavajući, iz zrnaca praha kroz večnost bludećih, moj voljeni, počecu da te prikupljam. I posađeno drvo tobom, meni će pomoći, u rano proleće se grančicom svojom protegnuvši onamo, gde Duša tvoja u hladnom spokoju prebiva. I kome si dobro darivao na Zemlji, o tebi će pomisliti s Ljubavlju. Ukoliko sva zemaljska Ljubav nije dovoljna za ponovno ovaploćenje tvoje, onda će jedna, a ti je poznaješ, ona će na svim planovima postojanja Vaseljenskim buknuti samo jednom željom - «ovaploti se, ljubljeni», i u magnoventu će umreti i ona.

- To ćeš biti ti, Anastasija? Uverena si, da ćeš uzmoći učiniti to?

- Bilo koja žena je u stanju da to učini, ako Logos uzmogne u osećanja da zgusne.

- A šta ćeš onda ti? Ko će ti pomoći da se na Zemlju iznova vratiš?

- Sama ću uzmoći, nikoga ne opterećujući.

- A kako ću te prepoznati? Jer, biće život već sasvim drugi.

- Kada se iznova ovaplotiš na Zemlji, momčić ćeš postati. Ugledaćeš devojčicu šmrkavu, riđokosu u bašti, u tvom susedstvu. Reci malenoj, s nogicama malčice krivim, reč lepu, pažnju na devojčicu tu obrati. Poodrašćeš, mladić ćeš postati, lepotice ćeš pogledom pratiti. Ne žuri da svoju sudbinu s njima sjediniš. U bašti pored tvoje, rašće devojčica, sva u bubuljicama, nelepica zasad. Jednom ćeš primetiti, kako kradomice gleda za tobom. Nemoj joj se podsmevati, ne teraj je, kada ti snebivajući se priđe, da bi te od lepotice odvratila zrele. Proći će još samo tri proleća, devojčica susedska će lepotica-devojka postati. Jednom na nju obrativši pažnju, Ljubavlju ćeš planuti. Bićeš srećan sa njom. I biće srećna ona. Vladimire, u toj tvojoj izabranici sretnoj živeće moja Duša.

- Hvala ti za predivno snoviđenje, Anastasija, pripovedačice mila

moja.

Oprezno je uhvatih za ramena i privukoh k sebi. Želeo sam da oslušujem kako joj žustro bije srce, da osetim kako miriše kosa predivne žene, koja veruje samo u dobrotu, u besmrtnost. A možda sam kao za slamku želeo da se držim, za njene neverovatne vizije. Od reči njenih o budućnosti, sve je radosnije uokolo postalo.

- Neka su to što govoriš, Anastasija, samo reči, ipak, predivne su, i radosnije ti, kada ih slušaš, postaje na Duši.

- Govor vizije - energiju ogromnu pokreće. Svojim maštanjem, pomislama, sam budućnost svoju čovek tvori. Poveruj mi, Vladimire, sve će se dogoditi upravo tako, kako sam rečima za nas dvoje opisala. Ali, slobodan si u svom snevanju i sve možeš izmeniti, reči izgovarajući druge. Ti si nezavisan, ti si slobodan, i svako je sam svoj tvorac.

- Ništa od reči tobom izgovorenih neću menjati, Anastasija. Nastojaću da verujem u njih.

- Hvala ti.

- Za šta?

- Za to, što nisi razrušio večnost za nas dvoje.

Tog prekrasnog sunčanog dana kupali smo se u moru i pocrveneli na pustoj morskoj obali. Uveče je Anastasija otišla. Kao i uvek, molila je da je ne pratim. Stajao sam na balkonu i posmatrao kako ide po trotoaru duž kuće, glave pokrivena maramom, u običnoj odeći, sa svojeručno izrađenom od kudelnog platna torbom. Koračala je, trudeći da se ne izdvaja među drugim prolaznicama – žena, koja je stvorila prekrasnu budućnost cele zemlje. Ona će bezuslovno doći, a njenu viziju će materijalizovati ljudi i početi da žive u predivnom svetu.

Pre nego što je skrenula iza ugla, Anastasija se zaustavila, okrenula ka meni i mahnula rukom. Mahnuo sam joj za ristanak.

Lice njeno više nisam mogao da razaznam, ali sam bio siguran – osmehuje se. Ona se uvek smeši, zato što veruje i stvara samo dobro. Možda, tako i treba? Mahnuo sam joj i prošaptao u sebi: «Hvala ti, Nastenjka».

Nastavak sledi...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

SADRŽAJ

DVE CIVILIZACIJE-----	5
PROBAJTE VASELJENU PO UKUSU-----	12
AUROVILSKI SAN-----	17
VEŠNICI NOVE CIVILIZACIJE-----	20
TRAGANJE ZA DOKAZIMA-----	23
VEČNA BAŠTA-----	27
ANASTASIJINA RUSIJA-----	33
NAJBOGATIJA DRŽAVA-----	40
A NA ZEMLJI, BIĆE BLAGOSTANJE-----	48
UŽURBANO RAZORUŽANJE-----	66
NAUKA I LAŽNA NAUKA-----	74
DA LI JE SLOBODNA NAŠA MISAO?-----	82
JAHAČICA BUDUĆNOSTI-----	86
GRAD NA NEVI-----	91
DA SE U STVARNOST PREOBRAZI-----	96
OTVORENO OBRAĆANJE-----	101
PITANJA I ODGOVORI-----	105
FILOZOFIJA ŽIVOTA-----	124
KO USMERAVA SLUČAJNOSTI?-----	146
SUNOV RAT-----	166
POKUŠAJ DEKODIRANJA-----	171

NAŠA STVARNOST-----	176
TVOJE ŽELJE-----	193
VEČNOST JE PRED NAMA DVOMA-----	203

Zadnja strana korica

*«... Oni koji uzmognu da spoznaju
svoje predodređenje i suštinu
beskonačnosti, živeće srećno,
ovaploćujući se večno, zato što
će svojim mislima stvarati
sami srećnu svoju
besmrtnost“.*
Anastasija

ZVONEĆI KEDRI RUSIJE

PETA KNJIGA

Begolli Zoja
Beograd
17.7.2007.